

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 576. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

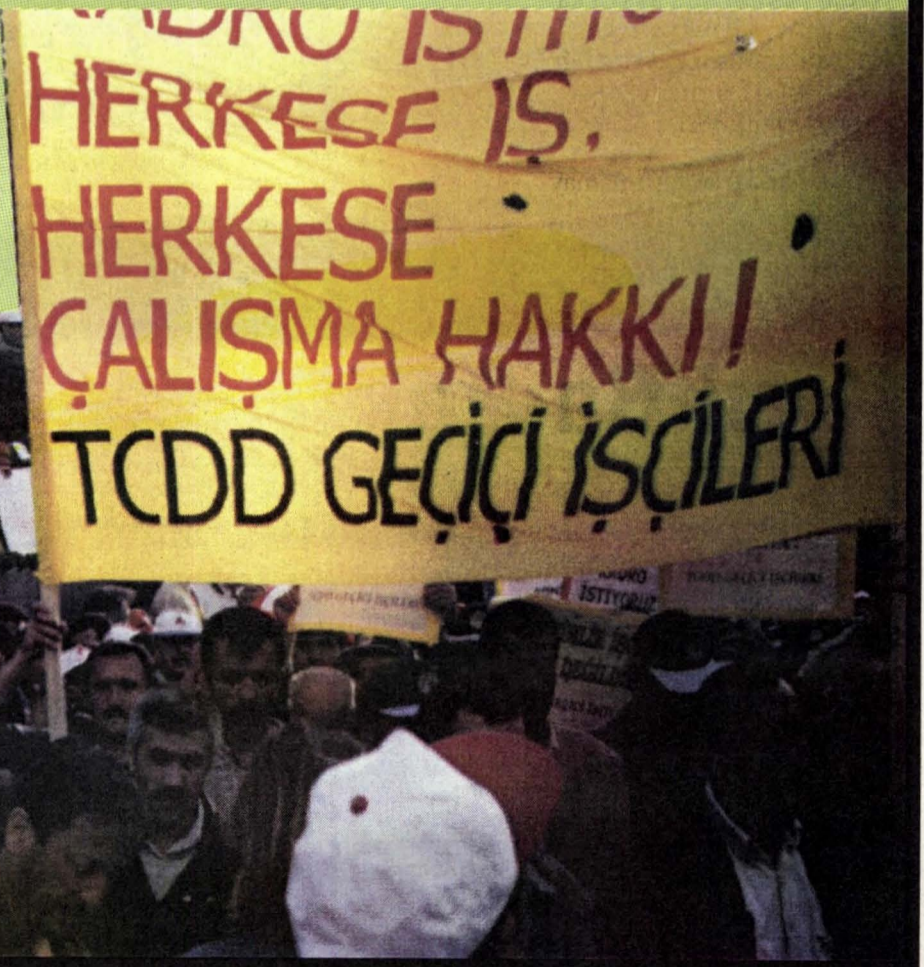
M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/19 (59) ● 18 Mayıs 2002 ● 3 Euro

**Güvenpark
soytarlığı değil
devrimci sınıf
mücadelesi!..**

**Haklarımızı almak ve
fiilen kullanmak için
safları sıklaştıralım!**

Sermayenin işçi sınıfı hareketi içindeki ajanları

İhanette yeni perde: İşsiz eylem güldürüsü

İki gündür (15-16 Mayıs günleri) Ankara Güvenpark'ta yaşananlar, Türk-İş bürokratlarının oturma eylemi soytarılığı, işçi sınıfı hareketi adına ibret verici bir tablo koymaktadır ortaya. Bu sözde eylemin elbette gerçekte işçi sınıfıyla, onun gerçek çıkarları, istemleri ve kaygılarıyla bir alakası yoktur; sözkonusu olan, işçiler adına fakat onlara rağmen sahneye konulan bayağı bir güldürüden ibarettir. Yine de, işçi sınıfı hareketi bu sicilli satılmışlar takımını aşan bir eylem inisiyatifine, örgütlenme ve hareket gücüne ulaşamadığı sürece, bu türden soytarılıklar işçi sınıfı hareketi adına sunulabilmekte, toplumda da böyle algılanabilmektedir.

Türk-İş'in tepesine çöreklenmiş hainler güruhu artık işsiz eylem yolunu tutmuş bulunuyorlar. Düne kadar elbette salt birikmiş tepkiyi boşaltmak için hiç değilse zaman zaman eylem yapar, arada bir de bir büyük Ankara eylemi düzenlerlerdi. Bir yandan işçiler ve öte yandan sermaye iktidarı için artık bir inandırıcılığı ve etkisi kalmadığı için, dahası gelinen yerde çeşitli sakıncalar da taşıdığı için, artık bu türden eylemler terkedilmiş durumda. Doğal olarak sendika ağaları bu durumdan ziyadesiyle memnundurlar; bizzat yarattıkları bu zaafiyeti kendileri için bir imkan saymakta, bu tür eylemlerin yararsızlığını ve dolayısıyla gereksizliğini açık açık söyleme arsızlığı gösterebilmektedirler.

Sokaklara ve alanlardan çıkmanın bir yararı yok diyenler yakın dönemde salonları, daha yumuşak ve denetimli saydıkları bu mekanları seçmişlerdi. Fakat burada da işçilerin büyük öfkesinden kurtulamadıklarını gördüler. İşçilerin yatıştırılmayan protestoları salonlarda da Bayram Meral'in suratına tokat gibi inmişti. Şimdi çözümü işsiz eylem güldürülerinde görüyorlar, son Güvenpark soytarılığı bunun bir ifadesi. Ama burada bile, üstelik alınan tüm karşı tedbirlere rağmen, işçiler onlara umdukları rahatı vermediler ve maskelerini bir kez daha indirdiler. Sermaye uşakları işçiler tarafından rahat bırakılmayacaklarını görünce üç günlük eylemi iki günde bitirme yolunu tuttular.

Artık "Ankara'da Türk-İş yok"!

Bir zamanlar, '80 öncesinde, dönemin Türk-İş ağaları "Ankara'da Türk-İş var!" demeyi, bununla böbürlenmeyi pek severlerdi. Bu boş ve dayanaksız bir böbürlenmeydi, fakat yine de o dönemler için bir anlamı vardı. Gerçekte Türk-İş o zaman da sınıflar mücadelesi alanında yoktu; daha doğrusu, yönetimiyle şimdi olduğu gibi o zaman da karşı cepheydi, herşeyiyle sermayenin hizmetindeydi.

Fakat soluğu kapitalistler ve onların hükümetleri tarafından korku ve kaygıyla hissedilebilen bir işçi sınıfı vardı o günün Türkiye'sinde. Önemli ölçüde sendikalaşmış bulunan bu sınıfın ileri kesimleri DİSK çatısı altında örgütlüydü. Temel sınıf çıkarları yönünden olmasa bile dönemsel iktisadi ve sosyal çıkarlar alanında DİSK, işçi sınıfı için önemli bir mücadele örgütüydü ve sınıfın genelini etkileyebilen bir aktivite içerisindeydi. Genel toplumsal muhalefetle de yakın ve organik etkileşim içinde DİSK'in sürüklediği bu mücadele, kendiliğinden Türk-İş'e de bir etki ve kuvvet alanı sağlıyordu. DİSK'in yapabildiklerinin etki ve basıncı altında, kapitalistler ve hükümetler, edilgen durumunda bile Türk-İş'i

ciddiyetle hesaba katıyor, onun değerini ve işlevini takdir ediyor ve gözetiyorlardı. Türk-İş ağalarına böbürlenme konusu yaptıkları sözleri ettiren buydu; işçi sınıfının toplumda ve toplumsal muhalefetin ön saflarında kazandığı özel etki ve ağırlıktı.

Bu dönem çoktan geride kaldı. Üstelik Türk-İş'in satılmış sendika ağalarının özel katkısı ve marifetiyle. Tekelci burjuvazinin faşist 12 Eylül saldırısı, baskı, terör ve yasaklar düzeniyle, örgütsüzleştirme ve atomize etme yoluyla, işçi sınıfını etkisizleştirmeye yönelik kapsamlı bir operasyondur aynı zamanda. 12 Eylül'den çıkış yılları, '80'lerin sonu ve '90'ların başını kaplayan yaygın sınıf eylemliliği, tekelci sermayenin buna rağmen istediği sonucu alamadığını gösteriyordu.

12 Eylül'le bile başarısız, '90'lı yıllarda önemli ölçüde başarılı. Körfez savaşı bahane edilerek gündeme getirilen ve sınıfın öncü kuşağını önemli ölçüde biçim toplu tensikat saldırısı burada bir dönüm noktasını işaretledi. Sonu gelmeyen bu türden tensikat saldırılarını özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısıyla işçi sınıfının sistematik biçimde örgütsüzleştirilmesi ve atomize edilmesi saldırısı tamamladı. Bu saldırı hala da sürüyor, üstelik hız kesmek bir yana yeni bir hız ve kapsam kazanarak.

O günden bugüne Türkiye'de sendikal işçi sayısı sürekli azalmakta, yeni sendikalaşma girişimleri her yolla engellenmekte, sonu gelmeyen saldırılar karşısında sürekli hak ve mevzi kaybeden işçi sınıfı hareketi gitgide daha çok güçten düşmektedir. Bütün bu sonuçların alınmasında, en başta Türk-İş'in tepesindekiler olmak üzere tüm sendika ağaları kastı, sermayeye tarihi değerinde bir hizmette bulundular. Onların işi, gerçek misyonu buydu ve bunun gereklerini yaptılar. Onlar her bakımdan hizmetinde oldukları sermaye sınıfının bir parçasıydılar. Maaşlarıyla, mülkiyetleriyle, yaşam standartlarıyla, ayrıcalıklarıyla Bayram Meraller, Mustafa Özbekler, yakın zamanda medyada yer aldığı gibi Çimse-İş başkanı, sahip oldukları zenginliklerle herhangi bir büyük burjuvadan farksızdılar. Bütün bunları ise, işçi sınıfı içinde sermayenin ajanı rolünü oynamaya borçludurlar. Ve tersinden, bu rolü bu denli bilinçli ve gönüllü bir biçimde oynamalarının gerisinde, sahip oldukları burjuva sınıf ayrıcalıkları vardır. Yani onlar işçi sınıfına ihanet ederlerken kendi sınıfının çıkarlarına ve ihtiyaçlarına uygun davranmış oluyorlar.

Fakat bu rolü en iyi biçimde yerine getirdikleri içindir ki bugün ayaklarının altındaki toprak da gitgide kayıyor. Kendilerini besleyen zemin gitgide zayıflıyor. Artık "Ankara'da Türk-İş yok!" Bayram Meraller ciddiye alınmak bir yana doğru dürüst muhatap bile alınmıyorlar. Sermaye ve hükümet, ağaların hiç değilse görünütüyü kurtarmalarına yetecek göstermelik tavizler vermeye bile yanaşmıyor. Güvenpark'taki soytarılıklar, sergilenen acınası gülünç manzaralar bir yanıla da bunu gösteriyor.

Sınıfa karşı devrimci görevler

Hareketin son on yılda yediği darbe ne olursa olsun, Türkiye işçi sınıfı yerli yerinde duruyor. Bugün sınıf hareketi güçten düşürülmüş, sendikal örgütlenmesi büyük bir darbe yemiş, mevzilerinin çoğu elinden alınmış olabilir. Fakat bu yalnızca sınıflar mücadelesinin ve sınıfsal güç ilişkilerinin belli bir tarihi andaki somut durumudur. Değişmez olmadığı gibi, işçi sınıfı da bu duruma ilelebet mahkum değildir.

Kaldı ki işçi sınıfı hareketinin düşürüldüğü bu durum Türkiye'ye özgü de değildir. Son 20 yıl, özellikle de son 10 yıl içerisinde, neo-liberal saldırıların bir sonucu olarak dünyanın hemen her ülkesinde işçi sınıfı hareketi benzer bir zayıflama yaşadı. Fakat bugün, her yerde olmasa bile birçok ülkede işçi sınıfı hareketi kendini yeniden bulmanın, kayıplarını adım adım gidermenin, mevzilerini yeniden kazanmanın sancılarını yaşıyor. Tam da bu sürecin kendisi dünya ölçüsünde işçi sınıfı hareketinin yeni bir çıkışını mayalamaktadır.

Sendika ağalarının ihaneti derinleştikçe Türkiye'de de bunun koşulları ve olanakları gerçekte giderek artmaktadır. Devrimci misyon açısından bütün sorun, bu koşulları ve olanakları değerlendirecek sistematik ve soluklu bir çaba içerisine olabilmektir. Sınıf devrimcileri için sorun, sınıfın sendikal anlamda bile önemli ölçüde örgütsüzleştirilmesi olgusu karşısında yaygın biçimde yakılan ağıtların bir parçası olmak değil, fakat tam da bu olguyu yeni bir örgütlenme ve mücadele çıkışının dayanağı haline getirebilmektir. Sınıflar mücadelesi içerisinde kaybedilen gerisin geri sınıflar mücadelesi içerisinde kazanılabilir, bu yasadır. Sınıfın örgütsüzleştirilmesi, artık veri olarak katlanacağımız kalıcı bir durum değil, fakat çalışma ve mücadeleyle aşılabilecek tarihsel açıdan geçici bir durumdur yalnızca.

Kaldı ki sendikal örgütlenme işçi sınıfının en doğal ve sınıf özellikleri ve sezgisıyla son derece yatkın olduğu bir örgütlenme biçimidir. Bu durumda sendikalaşma ya da mevcut sendikaları işlevli kılma ve devrimcileştirme çabası, devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek için bizim elimizde etkili bir manivelaya da dönüşebilir. Türkiye işçi sınıfı hareketinin yakın geçmişteki deneyimleri bile bu açıdan son derece öğreticidir. Sınıf hareketinin '60'lı ve '70'li yıllarda kazandığı ilerici-devrimci dinamizmde, başlangıç noktası ve ateşleyici etken olarak sendikal örgütlenme ya da sendika değiştirme girişimleri son derece önemli bir rol oynamıştır.

Liberal çevreler ya da kafası karışık bazı gruplar, özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısıyla sendikal örgütlenmenin yediği büyük darbeden hareketle, sınıf ya da sınıf örgütlenmesi üzerine yeni ve orijinal olmak iddiasındaki teorilere eğilim göstermektedirler. Komünistler, işin özünde sınıfı örgütlenme ve devrimcileştirme alanındaki gerçek ve somut görevlerden kaçış anlamına gelen bu eğilimlere prim vermek bir yana, onları etkili bir mücadeleye konu etmelidirler. Sınıf çalışması alanındaki devrimci görevler, hiçbir yeni ve sözde orijinal teorinin yardımını gerektirmeyecek kadar açık ve somutturlar bugünün Türkiye'sinde.

Çifte yenilginin ağır ve yıkıcı etkisi, son 20 yıl içerisinde Türkiye'den de öteye dünyadaki güç ilişkilerinde yaşanan büyük değişimler, hemen tüm ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de işçi sınıfı hareketini siyasal ve örgütsel bakımdan güçten düşürmüştür. Bugün ise birçok belirti, yine dünya ölçüsünde, sürecin tersine dönmekte olduğunun ilk önemli belirtilerini sunmaktadır. Son 20 yılda neo-liberal saldırılarla rüzgar ekenler, önümüzdeki tarihi dönemde bunun mayaladığı fırtınaları biçeceklerdir. Görev, bugünden bu bilince dayalı bir çalışma ve mücadele içerisinde olmak, böylece yakın geleceğin bu büyük çatışmalarına hazırlanmaktır.

Türk-İş ağalarının Güvenpark soytarılığı...

Yakıcı sorunlar karşısında yasak savma tutumu

Türk-İş tarafından örgütlenen 3 günlük Güvenpark oturma eylemi, bu yazı hazırlandığında, sendika ağalarının kontrolünde bir panayır havasında sürüyordu. İşçi hareketinin karşı karşıya bulunduğu saldırılara yanıt olmak açısından hiçbir işlevi bulunmayan bu eylem, ilk iki gününün de açıkça gösterdiği gibi, tümüyle sendika ağalarının kontrollü biçimde tabanda biriken öfkeyi zamana yayarak boşaltma amacına hizmet etmektedir.

Güvenpark eylemine sendika ağalarınca biçilen misyon Türk-İş tarafından yalın biçimde afişe edilmiş durumda. Eylem sırasında Türk-İş Genel Merkezi'ne asılan afişlerde şunlar yazılı: "Bugün salonlardayız, yarın Ankara'dayız, sonra meclisteyiz!"

Amaçları sermayenin saldırılarına karşı durmak değil, işçilerin inisiyatifini boğarak şov yapmak, bunun üzerinden kendilerini meclise taşımak. Güvenpark alanı bu anlamda ağaların şov sahasına dönüştürülmüştür. Şiş göbekli bürokratlar işçi tulumu ve baret takarak alanda göbek atıp, yüzüzlüğün bu kadarı dedirtecek denli mücadele sloganları atıyorlar. Elbette mücadele isteği ve öfkesiyle işçiler alanda görüldüğü anda, tüm bu maskeler de suratlardan inip yere seriliyor. Bir anda saldırgan ve gerici yüzleriyle işçilerin karşısına dikiliyorlar.

Eylem sendika ağaları tarafından gerici amaçlarına ulaşmak için dört dörtlük bir organizasyonla sürdürülmektedir. Profesyonel sendikacılarla sınırlanmış bir eylem olarak tümüyle taban inisiyatifi ve basıncına kapalı, denetimlerini zorlayacak her türden girişime karşı saldırgan bir nitelik taşıyor. Ama eylem bu niteliğine karşın yine de denilebilir ki sendika bürokrasisinin yaşadığı açmazı ve taban inisiyatifi karşısındaki zorlanmayı da gözler önüne seriyor. Öyle ki sınırlı işçi katılımının olduğu ziyaretler dahi alandaki işçi düşmanı ağalar üzerinde büyük bir korku yaratabilmektedir.

3 günlük eylemin ilk iki gününde öğlen iş araları ve mesai bitiminde gerçekleştirilen işçi ziyaretleri bir yana bırakılırsa, eyleme gerçekten tam anlamıyla bir panayır havası hakim oldu. Hatta yer yer açık hava gazinosu gibiydi alan. Yüksek sesle çalınan oyun havasıyla bol bol göbek atıldı, göbek arasında mücadeleciler bazı sendikaların direniş sloganları duyuldu. Türk-İş bürokratları alanda oluşturdukları ağırlığa dayanarak direnişten yana tutum alan bu sendika yöneticileri üzerinde dahi büyük bir basınç oluşturdular. Bunun en açık seçik görüldüğü an eylemin ilk saatleri oldu. Parti ziyaretlerine başlayacak olan Türk-İş yönetimini "Ziyaret yok, direniş var!" sloganıyla protesto eden Belediye-İş, Tümtis, Türkiye Gazeteciler Sendikası, Harb-İş ve Hava-İş yöneticileri, Türk-İş başağası Bayram Meral tarafından azarlandılar. "Ne yapacağımızı biz biliriz, kesin sesinizi" şeklinde bağırarak Meral, bu sözleriyle eylemdeki sendikal ihanetin ne denli büyük bir ağırlık oluşturduğunu da göstermiş oluyordu. İşçi katılımından yoksun bir eylem, Bayram Meral ve ekibine istedikleri biçimde hareket etme serbestisi

sağlıyordu.

Meral'in bu aymazlığına karşı bahsi geçen sendikalar parti ziyaretlerine katılmama kararıyla tutum aldılar. Ancak bu tutumu geliştirip, sendikal ihaneti parçalayacak bir duruş içerisinde de olmadılar. İşçi katılımından yoksun bırakılmış bir alanda at koşturmak mümkün değildi, böyle de oldu. İhaneti etkisizleştirmenin yolu eylemin profesyonel sendikacıardan menkul katılım biçimini kırmaktan, işçileri alana taşımaktan geçiyordu. Bu, ağaların inisiyatifini tanımamak anlamına geliyordu. Ancak bu yöneticiler böyle bir irade ve inisiyatif gösteremediler. Üyelerini gece kalmak üzere getiren TÜMTİS dahi Türk-İş'in basıncı karşısında işçileri evlerine geri gönderdi. Bunun arkasından ise, alana polis barikatını yararak giren TÜMTİS işçileri şahsında benzer girişimlere karşı gözdağı amacıyla, TÜMTİS Şube Başkanı ve sekreteri alandan apar topar gözaltına alındılar. Bu olay karşısında şiş göbekli hain bürokratların hiçbiri tutum almadılar, olayı izlemekle yetindiler. Yaşanan bu olay eylemin gerçek muhtevasına tutulmuş bir aynaydı adeta.

Eylemin gerici havasını bir parça değiştiren ziyaretler için ise formül kısa sürede bulundu. İşyerlerinden eylem alanına gelen işçiler bir geçit töreni gibi alanın bir ucundan yürütülüp ağaların önünden geçirildikten sonra diğer ucundan alan dışına çıkarıldılar. Böylelikle değişik işkollarından alana gelen işçilerin birbiriyle buluşması engellenmiş oldu. Yanısıra sendika ağalarının eylem boyunca kendilerine vermek istedikleri mücadeleciler sendikacı imajı en azından mizansen olarak güçlendirilmiş oldu.

Ziyarete gelen işçilerin mücadele ve direnişten yana, sendika bürokratlarına tepki yüklü sloganları ise anında ses aracından çalınan yüksek sesli oyun havalarıyla bastırıldı. Tüm bunlara rağmen alana gelen işçi ve emekçiler taşıdıkları mücadele isteği ve birikimini ortaya koymuş oldular. Kortejlerde atılan sloganlar genellikle direniş ve öfke yüklüydü. Öfkenin hedeflerinden birisi ise sendika ağaları oldu. Hemen hemen tüm işçi kortejlerinde "Genel grev-genel direniş!", "Direne direne kazanacağız!", "Söz bitti sıra eylemde!", "Yılgınlık yok direniş var!", "İş, ekme yoksa barış da yok!" sloganları coşkuyla atıldı. Yine IMF'yi hedef alan ve bağımsız Türkiye talep eden

sloganlar da belli bir ağırlık oluşturdu. Öfkenin ve mücadeleciler ruhunun, ve tabii ki sendika ağalarının gerici barikatının da en yoğun yaşandığı anlar, değişik sektörlerde çalışan geçici işçilerin sendika ağalarının bulunduğu yöne yürüyüşleri oldu. "Kadro istiyoruz!" talebini öfkeyle haykırarak ağaların bulunduğu yere ulaşan geçici işçiler kendilerini dinlemeyen Meral'i "Türk-İş uyuma işçilere sahip çık!" sloganlarıyla protesto ettiler. Bunun üzerine özellikle Yol-İş bürokratları devreye sokularak, geçici işçilere fiili saldırıda bulunuldu. Aynı anda Meral'in arkasında bulunan, ağırlığını Yol-İş bürokratlarının oluşturduğu bir grup da, "Türk-İş nerede biz oradayız!" sloganını atarak geçici işçilerin haykırdıkları talepleri bastırdılar. Yalnız kalan geçici işçiler bir süre sonra susmak zorunda kaldılar. Yaşanacak benzer girişimleri baştan engellemek için

birçok sendika bürokrati kendi güçlerine "provokatörlere karşı dikkatli olunması" yönünde konuşmalar yaptılar. Böylelikle alanda ağaların tahakkümü yeniden sağlanmış oldu.

İkinci gün ise, benzer girişimlerin ve ağaların sarsılan alan tahakkümünü sağlamlaştırmak için Yol-İş üyesi işçiler alana taşındılar. Öğlen saatlerinde Ankara'daki tüm Yol-İş şubeleri "Türk-İş nerede biz oradayız!" sloganlarıyla alana geldiler. Ancak ağalar bu kadarıyla da yetinmediler. Yaşadıkları korku o kadar büyük olacak ki, 3 gün üzerinden planlanan eylemin ikinci gününde bitirilmesini gündeme getirdiler.

Eylem programına göre eylemin bundan sonraki seyri Cuma günü yapılacak genel değerlendirme toplantısı sonucunda belirlenecekti. Bazı sendikaların (Belediye-İş, TÜMTİS, Hava-İş gibi) yöneticileri ilk gün eylemin sonuç alınca kadar sürdürülmesi ve haftasonu tüm Türkiye'den işçilerin katılımıyla merkezi bir düzeye ulaştırılması gerektiğini ifade ediyorlardı. Cuma günü yapılacak toplantıda da bu düşüncenin ileri sürüleceği belirtiliyordu. Ancak bu düşüncüyü taşıyanlar ne bunu başarabilecek bir inanca sahip oldular, ne de çaba içerisinde bulundular. Yılgınlık ve çaresizlik öncelikle onlar şahsında gözlemlenen bir olguydu.

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu, eyleme ilişkin tutumunu önden, eyleme katılan işçilere dönük hazırladığı bir çağrı bildirisıyla duyurdu. Yapılan eyleme sendika bürokratları tarafından nasıl bir misyon biçildiğini ifade eden Platform, eylemin tüm Türkiye çapında işçi ve emekçilerin katılımıyla ve sonuç alınca kadar sürdürülmesi için öncü işçi ve emekçileri göreve çağırdı.

Bu tutum ve beraberinde alanda geçici işçilerle birlikte gerçekleştirilen duruş, sendika ağalarının Platform çalışanlarına ve materyallerine saldırılarına neden oldu. Ancak tüm saldırılara karşın Platform gerek işlevi, gerekse ortaya koyduğu tutum ile öncü işçi ve emekçilere kazanmanın yolunu gösterdi.

Bu yol, sendika ağalarının ihanetini parçalayarak sermayenin karşısına bir sınıf cephesi olarak çıkmak için örgütlenme zorunluluğundan geçmektedir. Ankara Öncü İşçi Platformu bunun küçük ama anlamlı bir örneğidir.

Güvenpark eyleminden gözlemler...

Göstermelik eylem işçilerin basıncı karşısında zamanından önce bitirildi

Türk-İş'in taban basıncını savuşturmak için örgütlediği Güvenpark eylemi sendika ağalarınca baştan öngörüldüğü biçimde başlatılıp sonra da yangından mal kaçırıcısına bir gün öncesinden bitirildi.

Eylem, profesyonel sendikacılardan oluşan kitle Güvenpark'ta beklerken, Türk-İş yönetimi ve Başkanlar Kurulu üyelerinin düzen partilerini ve meclisi ziyaret etmesi biçiminde planlanmıştı. Aslında eylemin kendisi baştan aşağı bir mizansendi. Herşey sendika ağalarının ziyaretlerine endekslenmiş, eylem dışı bırakılmış işçiler seyirci konumuna düşürülmüşlerdi. Güvenpark'ta işçilerin tepkileri ve talepleri boğulmaya çalışılıyordu.

Eylem birçok saldırı başlığına karşı örgütlenmiş görünüyordu. Ama esasta öne çıkarılan, iş güvencesi olarak lanse edilen yasanın meclisten geçirilmesinin hızlandırılmasıydı. Bölge müdürlüklerinin kapatılması, geçici işçiler sorunu ve zorunlu emeklilik gibi saldırılar geri plana itilmişti. Tüm bu sorunlar "iş güvencesi" yasasına endekslenmişti. Diğer sorunlar

özellikle geri planda tutulmaya çalışılıyordu, çünkü bu sorunlar "hassas" yani hükümetin geri adımı dahi telaffuz etmeyeceği konulardı. "İş güvencesi" yasası ise kıdem tazminatlarının gaspına bağlı olarak meclisten geçirilebilirdi. Bundan dolayı bu sorun eylemin merkezine konuldu, diğer tüm sorunlar

gözardı edildi.

Ziyaret dönüşlerinde tüm ağalar üyelerine tüm partilerin yasaya destek verdiklerini söyleyerek zafer kazanmış komutan edasıyla alana girdiler.

Eylem 15 Mayıs sabahı çeşitli illerden gelen sendika yöneticilerinin alanda toplanmasıyla başladı. Eylemin başlangıcında yaşananlar hem eylemin niteliği ve hem de gidişatının nasıl olacağı konusunda açıklayıcıydı. Bayram Meral'in konuşması Belediye-İş ve TÜMTİS'i sendikacılar tarafından "Ziyaret yok, direniş var!" sloganlarıyla kesilince Bayram Meral bu sendikaları azarlarcasına konuştu: Sesinizi kesin biz ne yapacağımızı biliyoruz! Meral'in bu tutumu üzerine Belediye-İş, TÜMTİS, TGS, Teksif ve Harb-İş

ziyaretlere katılmayacaklarını açıklayarak protestoda bulundular.

Türk-İş heyetinin ziyaretler için alandan ayrılmasından sonra alanda bulunan kitle genel olarak ağaçların altına dağıldı. Zaman zaman sloganlar

atılmaya da devam edildi. Atılan sloganlar büyük bölümüyle İMF ve hükümeti hedef alırken, muhalif konumda olan sendikalar; "Direne direne kazanacağız!", "Şalter incek bu iş bitecek!", "Eylem nerede biz oradayız", "Uzlaşma yok direniş var!", "Genel grev-genel direniş!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Kurtuluş yok tek başına..." gibi sloganları haykırdılar.

Bu sloganlara diğer sendikalardan da belli ölçüde katılım oldu.

Öğle arasında 50 kişiden oluşan belediye işçileri eylem yerini "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla ziyaret etti. Belediye işçilerinden sonra 150 kişilik kortej ve "İşgüvencesi sorunu tüm çalışanların ortak sorunudur" yazılı pankartıyla DISK ziyarete geldi. "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın genel grev-genel direniş!" sloganlarıyla coşkulu biçimde alana giren DISK kortejinin ağırlığını Genel-İş üyesi işçiler oluşturuyordu.

Eylem akşam saatlerine kadar, zaman zaman atılan sloganlar dışında, ses aracından çalınan oyun havaları eşliğinde oynanan oyunlarla geçti. Akşam saatlerinde ise eylem alanı ildeki işçi ve emekçilerin ziyaretleriyle hareketlendi.

İlk olarak KESK Ziya Gökalp'ten yürüyerek alana girdi. Yaklaşık 150 emekçiden oluşan KESK korteji alana "İşçi memur elele genel greve!" ve "Kurtuluş yok tek başına..." sloganlarıyla coşkulu biçimde karşıladılar. Alandakiler de onları yine coşkulu biçimde karşıladılar.

İlk günün akşamında ziyarete gelenler arasında TÜMTİS, Yol-İş, Orman-İş, Harb-

İMF'nin sosyal yıkım programlarını parçalamak için

Kazanıncaya kadar direniş, kazanıncaya kadar Kızılay!

Sermaye devleti İMF'nin direktifleriyle yeni bir saldırı dalgasının önünü açmış bulunuyor. Yıllardır bizleri sefalet mahkum edip sosyal haklarımızı tırpanlamaları yetmiyormuş gibi, şimdi de zorunlu emeklilik ve bölge müdürlüklerinin kapatılmasıyla büyük bir işçi kıyımı planlanıyor. Emeklilik yaşı yükseltildi, kıdem tazminatları gaspedilmeye çalışılıyor. TİS'lerde sefaletin daha da derinleştirilmesi planlanıyor. Saldırı dur durak bilmiyor.

Böylesine kapsamlı saldırılar karşısında sendikalarımız ne yapıyor?

Konfederasyon yöneticilerimiz hükümetle gizli kapaklı toplantılar yapıp, saldırı kararlarının altına imza atıyorlar. Sonra da çıkıp bizimle alay edercesine kazanımdan bahsediyorlar. Ama saldırılar ne bitmek bilmiyor, ne de hızından bir şey kaybediyor.

Sendika bürokratları sermaye ile kol kola İMF programlarını yürürlüğe sokuyorlar. Bizleri aldatarak ihanette ve aymazlıkta sınır tanımıyorlar.

İhanet ve aymazlıkta bu pervasızlıkları bizlerin suskunluğundandır. Yoksa sadece öfkemizin büyüklüğü dahi onları göstermelik de olsa harekete geçmeye zorluyor. Kısa zaman önce Türk-İş'in 4 ilde yaptığı bölge toplantıları bu öfkenin ürünüydü. Amaçları öfkemizi kapalı salonlarda boğmaktı. Bu nedenle bu toplantıların arkası gelmedi. Biz eylem istedik, onlar siz durun biz yaparız dediler. Bizleri işyerlerine gönderip, Güvenpark'a çadır açtılar. Amaçları bizleri alanlardan uzak tutmak.

Bizler işyerinde, onlar dostlar alışverişte görsün

hesabı Ankara'da! Hükümetle yine kapalı kapılar ardında görüşüp bol bol nutuk çekecekler. Sonrasını hepimiz biliyoruz, bir kez daha suskunluk ve ihanet!

Bizler İMF paketlerini parçalamanın yolunu biliyoruz: Kazanıncaya kadar direniş!

Tüm Türkiye çapında iş bırakarak alanlara çıkmak ve İMF programı geri çekilinceye, gerçek bir iş güvencesi yasası çıkarılıncaya, insanca yaşamaya yeten asgari bir ücret sağlanıncaya, özelleştirme planları çöpe atılincaya kadar alanları terk etmemek. Yani kazanıncaya kadar sürecek bir genel grev-genel direniş!

Güvenpark'ta başlatılan bu eylem eğer göstermelik olmayacaksa, profesyonel sendikacıların eylemi olmaktan çıkarılıp, tüm Türkiye çapında işçilerin iş bırakarak katıldığı bir genel greve dönüştürülmelidir. Bunun için Güvenpark talepler kabul edilinceye kadar terk edilmemeli, binler, onbinler ve yüzbinler olmalıdır!

Sendika bürokratlarının bunu yapmaya niyeti yok! Bunun gerçekleşmesi bir kez daha ileri-öncü işçi ve emekçiler ile ilerici sendikacılara düşüyor. Bu sorumlulukla davranarak bir kez daha aldatılmaya izin vermeyelim! Bir araya gelerek eylem inisiyatifini elimize alalım, ihanete geçit vermeyelim!

Kazanıncaya kadar direniş, kazanıncaya kadar Kızılay!

Yılgınlık yok direniş var!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu

İş sendika pankartlarıyla üye işçiler bulunuyordu. İlk gün ayrıca EMEP'de eylemi ziyaret etti.

İlk günün akşamı yaşanan gerilim Demiryol-İş'e üye geçici işçilerin kadro talebiyle B. Meral'in oturduğu kürsüye yürümeleriyle doruğa ulaştı. "Geçici işçiye kadro", "Geçici işçiler köle değildir" gibi sloganlar atan işçiler, B. Meral'in kayıtsızlığı üzerine "Türk-İş uyuma işçine sahip çık!" sloganlarını haykırdılar. Bunun üzerine ağaların yalakaları harekete geçirilerek işçilere karşı zor kullanıldı. Böylelikle geçici işçiler alanın uzak bir köşesine sürüklendiler.

Polis barikatını yararak gelen TÜMTİS'üyesi işçiler alandan ayrıldıktan sonra şube başkanı ve sekreteri gözaltına alındılar.

Eylem ziyaretçilerin geri dönmesiyle (ki alanda beklemeleri engelleniyor, bir geçit törenindeki gibi alanı turlayıp ayrılıyorlardı) alan yeniden profesyonellere kaldı. İşçilerin alanda kalmaması için getirilen battaniyeler içeriye alınmadı. Alanda profesyonel sendikacılar dışında sadece Demiryol-İş üyesi geçici işçiler gecelediler.

Eylemin ikinci gününde alana hakim panayır havası, yine öğlen ve akşam saatlerinde bozuldu. Geri kalan zamanda coşku son derece düşüktü ve alanda bulunanlar profesyonel sendikacıardan ibaretti.

Öğlen saatlerinde alana (bir gün öncesinde zor anlar yaşayan Türk-İş ağalarının bir manevrası olduğu açıkça belli oluyordu) Yol-İş ve Haber-İş'in Ankara şubeleri 30 ile 80 arasında değişen sayılarla "Türk-İş nerede biz oradayız!" sloganlarıyla girdiler.

Akşam saatlerinde ise kitlesel gruplar halinde çok sayıda sendika alana girdi. Ama alana damgasını vuran sendikalar Tez Koop-İş ile Harb-İş oldular. Tez Koop-İş çoğunluğu çeşitli işyerlerinden gelen geçici işçilerden oluşan canlı bir kortejle alana girdi. "Geçici işçiye kadro verilsin" pankartı altında yaklaşık 250 kişilik coşkulu bir katılımları vardı. Taleplerini ifade eden büyük dövizlerle alana girerken Türk-İş ağalarına diyet ödercesine sendika bürokratları tarafından korteje "Türk-İş nerede biz oradayız!" sloganı atırdı. "Geçici işçiye kadro verilsin!", "Genel grev genel direniş!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Vur vur inlesin hükümet dinlesin!", "Kurt, kuş, arı kahrolsun IMF uşakları!" gibi sloganları haykırdılar.

Harb-İş kortejinde ise yaklaşık 1000 işçi vardı. "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla alana girdiler. Alanın havasını da belirleyen sendika oldular.

Ziyaret eden diğer sendikalardan Belediye-İş Ankara şubeleri de belli bir kitlesellikle alana girdiler. Genel olarak atılan sloganlar dışında "Eylem nerede biz oradayız!" sloganını da belli bir coşkuyla haykırdılar.

Bir gün önceki gözaltılardan dolayı (gözaltılar 16 Mayıs günü öğleden sonra ancak mahkemeye çıkarılarak bırakıldılar), "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganını sık sık haykırdılar. TÜMTİS mevcut katılımlar içerisinde diğer sendika kortejlerine sesini duyurmak için özel bir çaba harcayan tek sendikaydı.

Alana 60 kişilik bir katılımla gelen ve şoven bir andı sık sık tekrarlayarak giren Türk Metal ise alana gerici-şoven bir hava taşıdı. Bu halleriyle lumpen bir görüntüleri vardı. "Vur de vuralım, öl de ölelim!" sloganlarını kürsünün önünde sendika ağalarına dönük attılar. Bu onların katılımının niteliğini anlatmaya yetiyor.

Alana akşam saatlerinde gelen diğer Ankara sendika şubeleri ise şunlardı: Ağaç-İş, Haber-İş, Basın-İş, Demiryol-İş (geçici işçilerin katılımından dolayı diğerlerine göre kitlesel ve coşkulu), Tes-İş, Yol-İş 1 No'lu şube ve Eğitim-Sen 5 No'lu şube ODTÜ temsilciliği katıldılar.

Akşam saatlerindeki kitlesel ziyaretlerle eylem bir mitingeye dönüştü. Harb-İş folklor ekibi gösteri sunarken, Tez Koop-İş ve TÜMTİS üyesi işçiler direnişi ve taleplerini ifade eden sloganlarını canlı biçimde attılar. Yaklaşık 2 saat bu biçimde devam eden eylem daha sonra eylemin bitirileceğine ilişkin açıklamalar üzerine sona erdi. İşçiler alanı terkettikten sonra, eyleme ilişkin açıklama yapan Türk-İş Teşkilatlandırma Sekreteri Çetin Altun eylemin hedeflerine ulaştığına dair aldatmaca ve yalana dayalı açıklamayı okuduktan sonra eylem bitirildi.

Eylemin bitirilmesi için hiçbir gerekçe gösterilmezken, alanda valiliğin eylemin bitirilmesi yönünde baskı yaptığı Türk-İş ağalarının ise bu baskı karşısında eylemi bitirme kararı aldığı konuşuluyordu. Bu dahi gerçekte eylemin devlet ile tam bir işbirliği halinde yürütüldüğünün göstergesi oldu.

Eylemin bitirilmesi ardından toplanacak olan Türk-İş Başkanlar Kurulu bundan sonraki süreç konusunda kararlar alacak. Alınacak kararların ise bir kez daha beklemecilik ve satışı kolaylaştıracak biçimde olacağı sır değil.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Modkar işçisinin direnişi sürüyor

Sendikaya üye oldukları için işten atılan Modkar Ambalaj Fabrikası işçilerinin direnişi devam ediyor. Patronun türlü oyunları ve jandarmanın yoğun baskısına rağmen işçiler fabrika önünden ayrılmıyorlar.

Çorlu'da bulunan Modkar fabrikasında yaklaşık 150 işçi çalışıyordu. 150 işçiden 104'ü bundan bir süre önce Selüloz-İş Sendikası'na üye oldu. İşyerinde sendika istemeyen Eren Holding sahibi 80 işçiyi işten attı. Bunun üzerine işten atılan işçiler fabrika önünde direnişe geçtiler. Direnişe içerde çalışmaya devam eden işçiler de destek veriyorlar. Bu çerçevede fabrika yemekhanesinden yemek almıyor ve servislere binmiyorlar.

İşimizi ve sendikamızı istiyoruz diyen ve 1 Mayıs mitingine İstanbul'da katılan Modkar işçisi tüm sınıf kardeşlerinin aktif desteğini bekliyor.

Türk Traktör'de işçi kıyımı

Ankara'da Koç Holding'e bağlı Türk Traktör Fabrikası'ndan 160 işçi kriz bahanesiyle işten atıldı. Fabrikada örgütlü Tük Metal Sendikası'nın yöneticileri 10 Mayıs günü yemekhanede bir toplantı yaparak işçilere 160 işçinin çıkarıldığını açıkladılar. İşçilerin işten çıkartılmasını engellemek yerine işverenin avukatlığına soyunan faşist sendikaların yöneticileri patronun zorda olduğunu, sipariş alamadığını bu nedenle de işçi çıkarmak zorunda kaldığını söylediler. Ayrıca utanmadan daha fazla işçi çıkartılmasını da kendilerinin engellediğini belirttiler.

Türk Traktör Fabrikası'nda yaklaşık 650 işçi çalışıyor. İşveren yıllardır belli aralıklarla ücretleri yükselmiş kıdemli işçileri toplu olarak işten atıp yerlerine düşük ücretle yeni işçi alıyor. İşveren işçi atacağı dönemler fabrikadaki üretim kapasitesini bilinçli olarak düşürüyor. Günlük 80-90 traktör üretme kapasitesine sahip olan fabrikada, son zamanlarda günde ancak 25 traktör üretiliyor. Bu durumu da patron sipariş yok diye gerekçelendiriyor. Oysa ki işçiler işverenin ABD ile 20 bin traktörlük yeni bir anlaşma yapmak üzere olduğunu söylüyorlar.

Esnek çalışma üzerine SASA işçileriyle görüştük:

"Esnek çalışmaya karşı grevde kararlıyız"

- Esnek çalışma saldırısına karşı grev kararı aldınız. Sizce bu saldırıyı püskürtmek için neler yapılmalı?

1. işçi: Esnek çalışma saldırısına karşı tek çözüm grev. Şu günkü konumda başka yolun olmadığı gözleniyor. Tabii ki tüm sendikaları, partileri, demokratik kitle örgütlerini ve kuruluşları gezeceğiz ve destek isteyeceğiz. Destek veren verir. Hiç kimse destek vermese dahi bizler SASA işçileri olarak yolumuza devam edeceğiz. Bu saldırı karşısında duruşumuz net ve bunda kararlıyız.

2. işçi: Esnek çalışma demek boynuna ipi takıp, kendi sonunu hazırlamak demektir. İşçiye, işverenin istediği zaman "çalış", istediği zaman da "çalışma" demesidir. Ve bunu kabul etmek kendi geleceğimizi ve çocuklarımızın geleceğini karartmaktır.

Bu fabrikalar işçilerin emeğiyle meydana geldi ve onların emeğiyle ayakta duruyorlar. Tüm bu değerleri yaratanlara, işveren "bugün git, yarın gel" deme hakkını nereden buluyor? Bu sorun ancak grev ile çözülür. Biz işimizin sürekli olmasını istiyoruz. Elbette fabrikamızın büyüüp diğer işyerleriyle rekabet etmesini istiyoruz, ama bunun yanında işimizin olmasını ve alacağımız ücretlerin insanca yaşamaya yetecek kadar olmasını istiyoruz.

Düşünün aç bir toplum nasıl hareket eder, sağlıklı karar verebilir mi? Onun için biz esnek çalışmayı istemiyoruz. Esnek çalışma bize siyasi otoritenin bir dayatmasıdır.

Orman işçilerinden örnek vereyim. Yetkililer ormanlar için bu ülkenin can damarı derler ama, ormanda çalışan işçileri de 3 ya da 4 ay çalıştırıyorlar. Peki diğer aylarda ne yapıyor bu işçiler? Ayrıca orman işçileri bir yangın çıktı mı söndürmeye giderler. Can güvenliği olmadan çalışırlar. Bu insanlar ne yiyor, ne içiyor, hiç sormazlar bile. Arka planda çalışanlara ise kadro verirler. Yani esnek çalışmaya karşı yapılacak tek şey grev.

3. işçi: Bence esnek çalışmayı tek başımıza püskürtmeyiz. Çünkü daha önce Marsa işçisi esnek çalışmayı kabul etti. Çimento fabrikalarında esnek çalışma zorla kabul ettirildi. Çünkü işçiler yalnız bırakıldı. Şimdi biz de eğer yalnız kalır ve diğer fabrikalardaki arkadaşlarla dayanışmayı sağlayamazsak, esnek çalışmayı biraz zor püskürtürüz.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Lastik sektöründe grev kapıda... Lastik patronları geçen sözleşme dönemindeki oyunları yinelemeye hazırlanıyor...

Lastik işçisi grev hakkına sahip çıkmalıdır!

Lastik sektöründe işverenlerin katı tutumu nedeniyle grev aşamasına gelindi. Goodyear, Brisa ve Pirelli'de bundan bir süre önce toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlanmış ve her üç işyerine de sendika tarafından grev kararı asılmıştı.

Grev kararının fabrikalara asılmasını takip eden günlerde de işverenler anlaşmaya yanaşmadılar. Bunun üzerine Lastik-İş Sendikası 23 Mayıs'ta Brisa'da üretimin durdurulacağını ve grev uygulamasına başlanacağını açıkladı.

Geçen toplu sözleşme döneminde hükümetin lastik grevlerini yasaklaması sonucunda ciddi hak kayıpları yaşandı. Şubat krizinden sonra sendikanın uzlaşmacı tutumu nedeniyle sözleşme bir protokolle delindi. Bu nedenle hak kayıpları daha da arttı.

Bundan cesaret alan lastik patronları şimdi daha da geri bir sözleşmeyi sendikaya dayatıyorlar. Önümüzdeki iki yıllık dönem için 6 aylık dilimlerde enflasyon oranının yüzde 80'i oranında zam teklif eden patronlar, bir taraftan da olası bir grevi erteletmek için Ankara'da siyasilere görüşmeler yapıyorlar.

Lastikte hak kayıpları

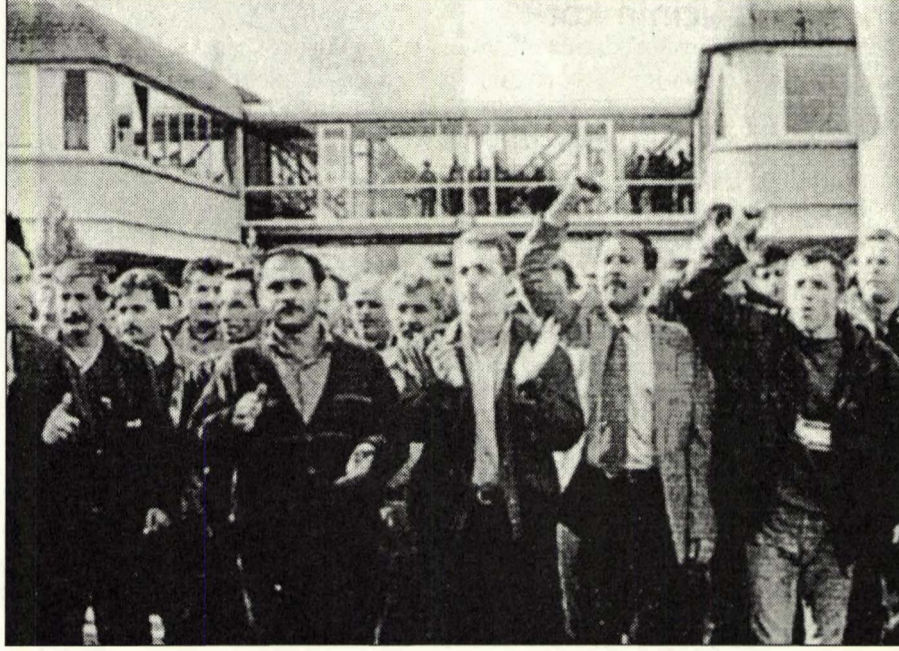
2000-2001 dönemi boyunca lastik işçileri önemli bir ekonomik kayba uğradılar. İşçilerin brüt ücretleri reel olarak 100'den 70'e, sosyal yardımlar ise 100'den 46'ya geriledi. İşgücü maliyetleri aynı dönemde yüzde 38 oranında aşağı çekildi. Daha önce bir işçinin işverene yıllık maliyeti 26 bin dolarken, bu rakam 16 bin dolara düştü.

Geçen yıl Şubat krizinden sonra imzalanan ve sözleşmeyi geçersiz kılan protokol yeni hak kayıplarına neden oldu. Protokol nedeniyle 2001 yılında ücretlere yüzde 28, sosyal yardımlara ise sadece yüzde 12 zam uygulandı. Oysa aynı yıl enflasyon yüzde 70'ler civarında oldu. Bu da lastik işçisinin önemli ölçüde gelir kaybına uğraması demekti.

Hükümet grevi ertelemeye hazırlanıyor

Hükümetin tıpkı geçen sözleşme döneminde olduğu gibi bu kez de lastik grevini "milli güvenlik" gerekçesiyle ertelemesi (yani yasaklaması) bekleniyor. İşverenler hükümet üyeleriyle bu konuda gereken görüşmeleri yaptılar. İşverenlerin yaptığı bir açıklamada da "Lastik üreticisi 3 şirketin ülke ekonomisi içindeki önemi yadsınamaz. Bu sektördeki olumsuzluklar ülke ekonomisini doğrudan etkiler." denilerek, bir yerde hükümete ülke ekonomisini düşünüyorsan bu grevleri erteletme çağrısı yapılmış oldu. Henüz resmen açıklanmadı, ama hükümetin de grevi ertelemeyi düşündüğü, bu düşüncelerini bizzat kendilerini ziyarete gelen sendikacılara uygun dille ilettilerini biliniyor.

Hükümetin grevi yasaklama gerekçesi elbette gene "milli güvenlik" olacaktır. Ülkenin en büyük, en stratejik tüm kuruluşlarını, Telekom'undan Petrol Ofisi'ne kadar emperyalistlere ve sermayeye peşkeş çekenlerin,

bütün ülkeyi onların ayakları altına serenlerin "milli güvenlik" adına grev ertelemeleri tek kelimeyle alçakça bir ikiyüzlülüktür.

Lastik işçisi bu tehdiye boyun eğmemelidir

İşverenler lastik işçisinin ekonomik ve sosyal kayıplarını karşılayacak bir sözleşmeye yanaşmıyor, hükümet ise işçileri grevi ertelemekle tehdit ediyor. Sermaye cephesinden işçilere dönük tam bir abluka söz konusu. Böylece lastik işçisini çaresiz bırakmayı, ne verilirse onunla yetinmeye razı etmeyi planlıyorlar.

Lastik işçisi bu tehdiye boyun eğmemelidir. Grev ertelemesi sadece ekonomik ve sosyal hak kayıpları anlamına gelmeyecektir. Daha da kötüsü grev hakkının gaspı söz konusudur. Hükümet sürekli olarak grevleri erteleyerek kağıt üzerinde var görünen grev hakkını gaspetmektedir. Sadece lastikte değil başka sektörlerde de bu böyle olmaktadır. Cam ve belediye grevleri de yakın zaman önce sudan gerekçelerle yasaklanmıştır. Lastik işçisi grev hakkına sahip çıkma sorumluluğuyla da karşı karşıyadır.

Halihazırda grev kararları alınmıştır ve süreç işlemektedir. Sendikacıların uzlaşmacı ve işveren

yanlısı tutumları son iki yıldır lastik işçisine çok şey kaybettirmiştir. Sendikacılar bu kez tabanın güvenini kazanmak gibi bir sorunla karşı karşıyadır. Fakat grev ertelendiği takdirde (ki bu neredeyse kesin gibidir) sendikacıların fiili bir mücadeleyi örmeye kolayından yanaşmayacaklarından, işçileri yüzüstü bırakacaklarından emin olmak gerekir. En fazlasından bir takım hukuksal süreçleri işletmeye çalışacaklar, bu da pratikte işçileri oyalamanın bir başka biçimi olacaktır.

Grev hakkı grev yaparak kazanılır

Grev hakkına ve toplu sözleşme görüşmelerinde ortaya konulan taleplere sahip çıkmak esas olarak lastik işçisinin görevidir. Bunun için grev yasaklanıp işbaşı çağrısı yapıldığında, lastik işçisinin buna yanıtı fiili eylemleri hayata geçirmek olmalıdır. Yapılabiliyorsa grev fiilen devam ettirilmeli, eğer bu yapılamıyorsa iş yavaşlatmadan fabrika işgaline kadar koşulların ve gücümüzün uygun olduğu her türlü eylem biçimi devreye sokulmalıdır.

Grevin ertelenmesi hemen hemen kesin olduğuna göre, lastik işçisi şimdiden buna göre hazırlanmalıdır. İşyerlerindeki örgütlülüğünü buna göre düzenleyip güçlendirmelidir. Başta Kocaeli olmak üzere her yerde, başka fabrikalardan sınıf kardeşlerinin desteğini örgütlemek için çaba göstermelidir.

Grev hakkına dönük saldırıyı püskürtmek sadece lastik işçisinin sorunu değildir. O nedenle diğer sektörlerdeki öncü işçiler de lastikte yaşanacak gelişmelere şimdiden hazır olmak, dayanışmayı güçlü tutmak için ellerinden gelen çabayı ortaya koymak durumundadırlar.

Sermayenin sömürü ve yıkım saldırıları ancak işçi ve emekçilerin birleşik militan mücadelesiyle püskürtülebileceğine göre, lastikte atılacak bir adımı güçlendirmek ve genelleştirmek ortak bir sorumluluk demektir.

İMF-TÜSİAD programlarına, hak gasplarına, grev ertelemelerine karşı direniş!

Harb-İş'in basın açıklamasına 500 işçi katıldı...

Salonlarda değil alanlarda mücadele!

10 Mayıs günü Harb-İş Sendikası, kıdem tazminatına, zorunlu emekliliğe ve İMF reçetelerine karşı 500 işçinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 16:30'da Harb-İş Ankara Şubesi önünde toplanan işçiler halaylar, sloganlar ve ıslıklarla İMF ve siyasi iktidarı protesto ettiler.

Basın açıklamasını Şube Başkanı Mehmet Çelik okudu. Çelik; bu ülkede İMF direktifleriyle talan bütçesinin hazırlandığını, bakan ve bürokrat atamalarının yapıldığını, batık banka operasyonlarının düzenlendiğini, emekçilere sıfır zam dayatıldığını, insanlar göçük altında canlarıyla uğraşırken mezarda emekliliğin geçirildiğini ve şimdi de çalışma hakkının ellerinden alınarak zorla emekli edilmeye çalışıldıklarını belirtti. Bu sorunların ne zaman emek ve emekçi örgütlerini ilgilendireceğini, göstermelik olmayan eylemlerle ne zaman alanlara

inileceğini merak ettiğini söyleyerek, hem Türk-İş'i hem de diğer emek örgütlerini salonlara değil alanlara davet ettiklerini vurguladı. 15 Mayıs'ta çeşitli partileri ziyaret ettikten sonra Güvenpark'ta sabahlayacaklarını, 16 Mayıs'ta da TBMM'yi ziyaret ettikten sonra Güvenpark'ta sabaha kadar oturma eylemine devam edeceklerini söyleyerek, tüm işçi ve emekçileri Harb-İş ile birlikte olmaya çağırdı.

Eylem boyunca coşkulu bir duruş sergileyen işçiler sık sık şu sloganları attılar: "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İMF uşağı hükümet istifa!", "Satılmış Türk-İş, suskun Türk-İş istemiyoruz!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "İşçiler el ele genel greve!" Atılan sloganlar ve çekilen halaylardan sonra saat 17:30'da eylem sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

İMF emrediyor, hükümet uyguluyor...**Kamuda çalışan binlerce işçi ve emekçinin tasfiyesi gündemde**

Kamuda çalışan işçilerin tasfiyesi anlamına gelen zorunlu emeklilik uygulaması kamu emekçilerini de kapsayacak şekilde genişletildi.

Son olarak Hazine Müsteşarlığı'nın İMF'ye verdiği 3 Nisan tarihli niyet mektubunda şu ifadeler kullanılmaktadır:

"Kamu sektöründeki işgücünün rasyonelleştirilmesi amacıyla, Kamu İktisadi Teşebbüslerindeki tüm açık, doldurulmamış, atıl kadrolar ortadan kaldırılmıştır ve ilk verilere göre KİT'lerdeki ihtiyaç fazlası işçi sayısının 40.000-60.000 aralığında olduğu belirlenmiştir. Nisan sonuna kadar, belirlenmiş ihtiyaç fazlası işçilerin sayısının Haziran sonuna kadar üçte bir oranında azaltılması hedefine en iyi şekilde nasıl ulaşılabileceği tespit edilecektir.

"Amacımız, daha önce karar verdiğimiz gibi, sözkonusu atıl kadroların, 2002 yılı Ekim ayı sonuna kadar (yapısal performans kriteri) üçte iki oranında azaltılması ve 2003 yılı Haziran ayının sonuna kadar tamamen kaldırılmasıdır."

2003 yılına kadar yayılan tasfiye saldırısı parça parça hayata geçirilecek. Böylece hem sınıf cephesinden yükselebilecek tepki ve eylemliliklerin önü kesilmiş, hem de böl-parçala-yönet politikası uygulanmış olacak.

Zorunlu emeklilik kamu işçisinin kazanılmış haklarını gaspediyor

12 ay çalışan geçici işçilerin daimi işçi kadrosuna alınması karşılığında B. Meral'in ortak olduğu tasfiye saldırısı, bu satılık bürokrat tarafından "kazanım" gibi gösterilmeye çalışılıyor. Oysa bu madde kamu işçisinin iş güvencesini ortadan kaldırırken, kazanılmış sosyal haklarını da gaspediyor.

Protokole göre KİT'lerde çalışan 38 bin geçici işçiden 10 bininin kadroya alınması hesaplanıyor. Türk-İş'te örgütlü olan geçici işçilerin sayısı ise 175 bin civarında. Tek başına rakamların ortaya çıkardığı tablo ek bir söz söylemeyi dahi gereksiz kılıyor. Üstelik protokole göre geçici işçiler "ücretlerinde bir artış olmamak kaydıyla" kadroya geçebilecekler. İş güvencesi ve sosyal haklar konusunda ise herhangi bir açıklık yok.

Devletin verdiği rakamlara göre şu ana kadar 15 bin işçi emekliliğini "istedi". Yıl sonuna kadar 15 bin işçinin daha emekliliğini "istememesi" bekleniyor. Tabii ki burada kullanılan "isteme" sözcüğü gerçekliği yansıtmıyor. Çünkü "gönüllü" emeklilik uygulaması adı altında ya işten atma ya da ikramiyelerin ödenmemesi tehdidiyle işçiler sıtmaya razı ediliyor. Emekli ikramiyeleri için ödenek olup olmadığına ilişkin bir soruya karşılık Derviş'in "bu sene için var, fakat seneye ne olur bilinmez" yanıtı basına yansımış durumda.

Benzer bir dayatma kadrolu işçilerin memur kadrosuna geçmesi konusunda yaşanıyor. Başta, özelleştirme kapsamında olan ve kapatılması planlanan KİT'lerden ayrılacak işçiler olmak üzere kamu işçilerinin bir kısmının memur kadrosuna geçebileceği söyleniyor. Ancak, işçiler kıdem tazminatını almaktan vazgeçerse memur olabilecek. Atıl istihdam olarak belirlenen ve emeklilik koşulunu sağlamayan işçiler, nakledildikleri kurumda çalışmayı kabul etmezlerse işten atılacaklar. Bu yolla yıl sonuna kadar 45 bin işçinin tasfiyesi hedefleniyor. Bununla hesaplanan, devleti, sürekli işçilerin aldığı yüksek maaş ile kıdem tazminatlarından kaynaklanan "yükten" önemli ölçüde kurtarmak. Kamu işçisinin

kazanılmış haklarına el koyarak kapı önüne koymak.

Zorunlu emeklilik uygulaması kamu emekçilerini de kapsıyor

Geçici işçilerin kadroya alınması, işçilerin de memur kadrosuna geçmesi için yasal düzenleme yapılırken, tasarıya, kamu kuruluşlarındaki 1 milyon 700 bin memur ile KİT'lerde çalışan 229 bini sözleşmeli 250 bin memurun da dahil edilmesi benimsendi. Buna göre 30 yılını dolduran tüm memurlar ayırım yapılmaksızın emekliye sevkedilecek.

İMF'nin memur sayısının 1 milyon 700 binin üzerine çıkarılmaması yönlü dayatması üzerine Maliye ve Hazine'de bir çalışma yapıldı. 30 hizmet yılını dolduran memurların yapılacak bir kanuni düzenleme ile zorunlu emekli edilmesi gündeme geldi. Erken emeklilik eleştirisi üzerinden, zorunlu emekli edileceklerin en az 55 yaşında bulunması koşulu eklendi. Ancak memur sayısı için hükümetin İMF'ye taahhüt ettiği asıl rakam 300 bin civarında. Zorunlu emeklilik yoluyla ilk elden tasfiye edileceklerin sayısı ise 30 bin. Yani zamana yayılarak tasfiyesi planlanan asıl rakam 1 milyon 400 bin. Tabii ki bunu sadece zorunlu emeklilik yoluyla yapacaklarını düşünmek saflık olur.

Dünya Bankası'nın işçi statüsündeki fazla istihdamı 139 bin olarak belirlemesinin ardından işin mali boyutu da ortaya kondu. Devlette halen 30 ve üstü hizmet yılını doldurmuş 55 yaş ve üzerindeki memur sayısı 29 bin 333 olarak belirlenmiş bulunuyor. Bunların emekli edilmesi halinde, devlete yıllık emeklilik faturası sağlık giderleri de dahil 177 trilyon lira civarında. Göreve devam etmeleri durumunda ise devlete yıllık maliyetinin 317 trilyon lira civarında olacağı hesap ediliyor. Böylece devlet yılda yaklaşık 140 trilyon kâr etmeyi hesaplıyor.

Yasa taslağında Türk Silahlı Kuvvetleri, hâkim ve savcılar, üst düzey görevliler, eğitim ve sağlık personeline yönelik tanınan ayrıcalığın da, hem İMF'nin dayatması hem de Anayasa Mahkemesi yetkililerinin, ayrıcalığın yasanın iptaline neden olabileceği yönünde görüşleri nedeniyle kaldırılacağı söyleniyor. Tabii ki bu değişiklik TSK'yı kapsamıyor.

Zorunlu emeklilik yasası özelleştirmenin sadece bir ayağı

Tüm bunlar yasa taslağının ortaya çıkardığı somut bilgiler. Bu tasarıyla birlikte gündemde olan bir taslak daha var. Hükümet, zorunlu emeklilik ve istihdam tasfiyesiyle birlikte KİT'lerde yeni bir operasyona başladı. İstihdamı azaltmak amacıyla hazırlanan taslak KİT'lerin yapısını ve işleyişini de tamamen değiştirerek, birer özel sektör kuruluşu gibi çalışmalarını da getiriyor.

Sermaye cephesinden amaç oldukça açık ve net. Önce kamu kurum ve kuruluşlarında çalışan işçi ve emekçiler işten atma, re'sen emekli etme vb. yollarla tasfiye edilecek. Ardından bu kurumlar yapılan yasal düzenlemelerle özel işletme gibi çalışacak. Peşi sıra satışlar yoluyla emperyalistlere ve işbirlikçilerine peşkeş çekilecek. Zarar eden kurumlar ise Hazine'ye devredilecek. Onbinlerce işçi ve emekçi işsiz kalırken, hizmet ve mal üreten kamu kurum ve kuruluşları yeni düzenleme ile "mal ve hizmet fiyatlarını serbestçe belirleyebilecekler". Yani eğitimden sağlığa, enerjiden ulaşıma kadar herşeyin fiyatı sermaye tarafından

"serbestçe" belirlenecek. Böylece, zaten pahalı olan mal ve hizmetler birkaç kat daha pahalılaşacak.

Yasa iş güvencesini de ortadan kaldırıyor

Yasayla 45 bin kamu işçisinin ve 30 bin kamu emekçisinin yani toplam 75-80 bin çalışanın iş güvencesi ortadan kalkarken, geriye kalan bir milyonu aşkın işçi ve emekçinin de iş güvencesi tehdit ediliyor. Sermayenin "atıl istihdam" diye nitelendirdiği kesim sendikali, dolayısıyla sosyal ve iktisadi hakları kısmen de olsa kazanılmış kesimi kapsıyor. Yasa özelleştirmelerin yolunu büyük oranda rahatlatırken yıllarca emeğiyle, alın teriyle çalışmış işçi ve emekçilerin sosyal haklarını gaspediyor. Sosyal haklarından vazgeçmeyi ise beş parasız sokağa atıyor. Zorunlu emeklilik yasası kamuda tasfiyenin ilk ayağı. İMF'ye verilen sözler çerçevesinde bunu yeni saldırıların izleyeceğinden kuşku duymamak gerek.

Sendikaların tutumu ve taban örgütlülükleri ihtiyacı

Sermaye sözcüleri ile Bayram Meral'in imzaladığı protokol, Türk-İş bürokratlarının ihanetlerine bir yenisini daha eklediklerini gözler önüne seriyor. Görüşme sonrası basına açıklama yapan bu hain, "Ekonomik krizden çıkış için hep birlikte yol alıyoruz. Hem temsil ettiğimiz kesimin çıkarlarını koruyoruz, hem de Türkiye'nin geleceğini düşünüyoruz" diyebiliyor. Sanki krizden sebebi ve sorumlusu işçi ve emekçiler gibi krizden çıkış yolu olarak işten atmaları meşrulaştırmaya çalışıyor.

KESK bürokratları ise yasanın kapsamından dahi bihaberler. Gazetelere açıklama yapan Sami Evren hiç utanmadan şu sözleri kullanabiliyor: "Böyle bir uygulama net bir biçimde olmasa da İMF'ye verilen niyet mektuplarında yer alıyordu. Ama buna kamu emekçilerinin vereceği yanıt sert olacaktır".

Yasanın eğitim ve sağlık sektörleri başta olmak üzere varolan açığı daha da artıracığı ortada. Üstelik zorla emekli edilen onbinlerce emekçinin yeri sözleşmeli personelle doldurulacak. Halihazırda eğitim ve sağlık sektörü başta olmak üzere iş güvencesiz, sosyal haklardan yoksun ve oldukça düşük ücrete çalışan binlerce sözleşmeli, taşeron personel var. Sami Evren ise İMF'ye verilen niyet mektuplarında açıkça ifade edilen sözlerin net olmadığını, ama böyleyse buna sert bir yanıt verecekleri masalını okuyor.

KESK bürokratları militan bir mücadele geleneğine sahip kamu emekçilerinin gözünde henüz yeterince teşhir olmuş değiller. Bunun verdiği rahatlıkla tabanı oyalayan bürokratların, sermaye saldırıları karşısında gün geçtikçe yoksullaşan ve hak kaybına uğrayan emekçilerin tepkisini ne kadar dizginleyebilecekleri ise şüpheli.

Sendika yönetimlerinin ihanetçi ve vurdumduymaz tavrı bir kez daha taban örgütlülüklerinin önemini ve ihtiyacını ortaya çıkarıyor. İşçi ve emekçilerin biriken tepkisinin örgütlü, sürekli ve eylemli bir süreç dönüşmesi için taban örgütlülükleri üzerinden yükselen bir mücadele hattı örülmesi gerekiyor. Hem hakların kazanılması ve korunması için hem de sendikal ihanet barikatının aşılması için taban örgütlülükleri varolan yerlerde güçlendirilmesi, olmayan yerlerde ise oluşturulması gereken temel ihtiyaçlardan birisidir.

İMF'nin özelleştirme dayatmasının gerekleri yerine getiriliyor...

Kamu bankalarında büyük tasfiye

İMF kamu bankalarının özelleştirilmesini dayatıyor. Bunun için de sözkonusu bankalar herşeyiyle özelleştirmeye hazır hale getiriliyor. Geçen yıl Şubat krizinden sonra girilen bankaların yeniden yapılandırılması operasyonunun en önemli ayaklarından birini kamu bankalarının adım adım tasfiyesi oluşturuyor.

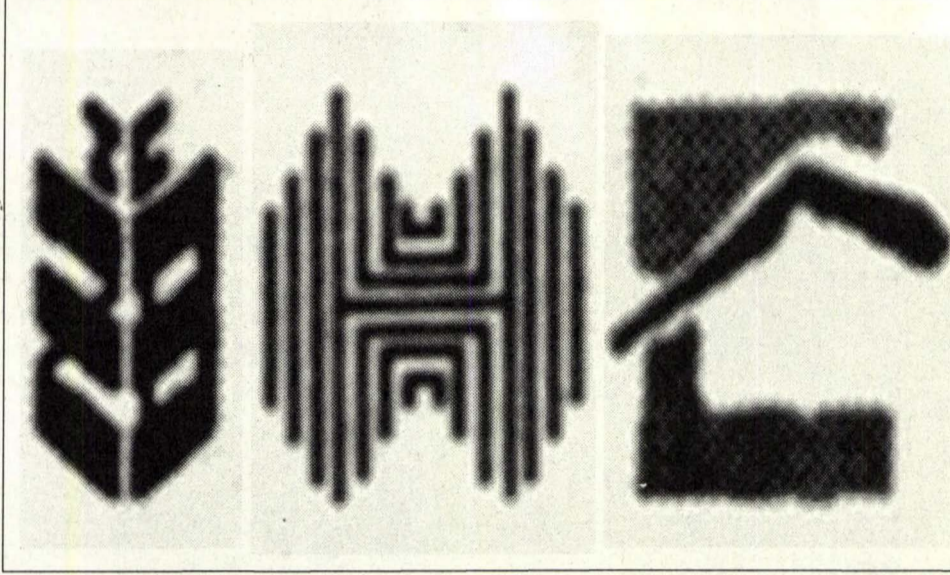
Ziraat Bankası'nın 675 şubesi kapatıldı

Bu bankalardan en büyüğü Ziraat Bankası. Çiftçilere kredi desteği vermek için kurulan Ziraat Bankası şimdi tarımda yıkım ve kamuda tasfiye politikaları gereğince yeniden yapılandırılıyor.

Ziraat Bankası Genel Müdürü Niyazi Erdoğan'ın yaptığı açıklama, "yeniden yapılanma" adı altında yürütülen tasfiye ve kıyımın boyutlarını da ortaya koyuyor.

Geçen yıl Nisan ayı başında Ziraat Bankası'nın 1673 şubesi olduğunu, bugüne kadar bunlardan 675'inin kapatıldığını, şu an 1298 şubelerinin kaldığını söyleyen Erdoğan, nihai hedefin 1165 şube olduğunu söyledi. Yani kısa zaman içinde 133 şube daha kapatılacak. Böylelikle Ziraat Bankası'nın her 3 şubesinden biri kapatılmış olacak.

Şubelerin kapatılması buralarda çalışan emekçilerin de işten atılması anlamına geliyor elbette. Açıklandığına göre, Emlakbank'ın geçen yıl Ziraat Bankası tarafından devralınmasının ardından bankanın personel sayısı 45 bin 132 olmuştu. Fakat şubelerin

kapatılmasıyla birlikte bu rakam hızla düştü. Bankada çalışanların sayısı 2001 yılı sonunda 31 bine düştü. Son 5 aydır 3 bin kadar emekçi daha işten atıldı ve Ziraat Bankası'nın şu an 27 bin 825 çalışanı var. Şubelerin kapatılmasına paralel olarak bu sayının da 21 bin civarına indirilmesi hedefleniyor. İMF'ye verilen niyet mektubunda bu tasfiye işinin 2002 sonuna kadar tamamlanacağı sözü verildiğine göre, önümüzdeki 3-4 ay içinde 6-7 bin banka çalışanı daha kapının önüne konulacak.

Halkbank'ta sözleşmeli statüye geçme dayatması

Halkbank da tasfiyesi planlanan kamu bankalarından. Bu çerçevede çalışanlara sözleşmeli statüye geçmeleri dayatılıyor. Banka yönetiminin

hedefi 8 bin 500 kişilik bir sözleşmeli kadro oluşturmak ve geri kalanları sokağa atmak.

Fakat banka emekçileri şimdiye kadar yönetimin bu isteğine karşı direnme yolunu seçtiler. Sözleşmeleri imzalamadılar. Yönetimin açıklamasına göre, şimdiye kadar 12 bin kişiden sadece 6 bin 500 kişi sözleşmeli statüye geçmeyi kabul etti.

Çalışanlar ise, gerçekte sözleşme imzalayanların sayısının çok daha az (3-4 bin civarında) olduğunu söylüyorlar. Bu durumun içinden çıkamayacağını gören banka yönetimi şimdi bir genelge yayınlayarak, 20 Mayıs tarihine kadar bu sözleşmelerin imzalanması gerektiğini, sözleşmeyi imzalamayan herkesin bu tarihten itibaren işine son verilerek Devlet

Personel Başkanlığı'na devredileceklerini açıkladı. Devlet Personel Başkanlığı emrine aktarılan personelin bir daha bankaya dönemeyeceği de özellikle vurgulandı.

Sonuç olarak Halk Bankası yönetimi 8 bin 500 kişilik norm kadro kapasitesi dışında kalan tüm personeli tasfiye etmeye girişmiş bulunuyor. Bu da 3-4 bin civarında çalışanın açığa alınması demek oluyor.

Bankacılık sektöründe şu ana kadar onbinlerce emekçi işini yitirdi. Ziraat ve Halk Bankası'nda yürütülen tasfiye operasyonlarıyla bu sayı daha da kabarmış. Bu tasfiyenin tamamlanmasının ardından Ziraat Bankası ve Halkbank'ın emperyalistlerin ve sermaye çevrelerinin yağmasına açılması hedefleniyor. Her alanda olduğu gibi bankacılık sektöründe de oyunun bozulması işçi ve emekçilerin emperyalist sömürüye karşı yükseltecekleri mücadeleye bağlı.

Yonca Teknik işçisi greve devam ediyor

Limter-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atılan iki arkadaşlarına sahip çıktıkları için işten atılan 27 işçinin 56 gündür sürdürdükleri direniş, sendika hakkının kazanılması ve başlayan TİS görüşmelerinin sonuçsuz kalmasıyla greve dönüştü.

Yonca Teknik işçilerinin sendika hakkı kazanmasıyla birlikte Limter-İş Sendikası Yonca Teknik patronuyla toplu sözleşme için masaya oturmak istemesine karşın patron hiçbir görüşme talebini karşılamadı. Arabuluculuk sürecinde de arabulucuların çağrısına yanıt verilmemesinin ardından Yonca Teknik Tersanesi işçileri işyerleri önüne grev pankartını astılar.

Grevin başlamasından sonraki bir hafta boyunca işyerinde üretim durduruldu. Fakat patronun kağıt üstündeki bir takım oyunlar sonucu işyerine grev kırıcıları yerleştirildi. Şu anda 35-40 kişi ile üretim devam ediyor. Limter-İş Sendikası patronun kaçak işçi çalıştırdığını tespit ettirmek için Çalışma Bakanlığı'ndan müfettiş istedi. Patron da buna karşılık çalışan işçilerin kendi işçileri olduğunu tespit ettirmek için müfettiş istedi.

Daha önce de işyerine gelen müfettişler, grevin yasal olduğuna ve işyerinde kaçak işçi çalıştırılmayacağına ilişkin kararı açıklamışlar, bu karardan sonra üretim bir hafta durdurulmuştu. Ancak Yonca Teknik patronu yasa tanımıyor. Yonca Teknik Yatırım AŞ ile birlikte "Yonca Adi Ortaklığı, Yonca Yurtsan AŞ, Yonca Plas" adı altında teşeron şirketlerini kullanıyor.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Direnişçi bir işçi ile konuştuk...

"Bu mücadelenin kazanılmasını istiyoruz!"

Şu anda devam etmekte olan grevle ilgili ne düşünüyorsunuz?

İşçi: İşe geri dönmek istiyoruz, haksız yere işten atıldık. İşimizi geri istiyoruz.

Yaklaşık 3 aydır maaş almıyorsunuz. Grev sizi ekonomik olarak nasıl etkiledi?

İşçi: 3 aydır herhangi bir gelirimiz yok. Sendikanın bastıracağı kalem paralarından bir miktar dağıtıldı. Bir de ziyaretçilerin getirdiği erzaklar var. Bunlar yetmiyor tabii ki.

Diğer arkadaşlarınızın durumu nasıl?

İşçi: Birçoğu benden daha kötü durumda. Hiç değilse ben kira vermiyorum. Kira verenlerinki çok daha kötü.

Grev yerindeki durum nasıl, geceleri de kalıyor musunuz?

İşçi: Geceleri de kalıyoruz. 3'er kişilik gruplar olarak nöbet tutuyoruz. 24 saat sonra diğer gruptaki arkadaşlara devrediyoruz nöbeti.

Diğer tersane işçilerinden destek var mı?

İşçi: Moral vermek için ziyarete gelen arkadaşlar var.

Sendikalardan destek var mı?

İşçi: Petrol-İş, Lastik-İş, Birleşik Metal-İş, Genel-İş 1 ve 2 No'lu şubeler, Gebze'den Hizmet-İş yöneticileri ziyaretimize geldi.

Kendi aranızdaki dayanışma nasıl?

İşçi: Hergün akşama kadar birlikteyiz. Sabah geliyoruz. Nöbetçi arkadaşları bırakıyoruz işyerine. Diğerleriyle akşama kadar beraberiz.

Son olarak söylemek istediğiniz birşey var mı?

İşçi: Haksız yere işten atıldık. İçerdeki arkadaşlar bize destek çıksınlar, hepimiz bu mücadelenin kazanılmasını istiyoruz. İçerde çalışanlar bize ihanet etmeseydi, belki şimdi hepimiz çalışıyor olurduk.

16. Geleneksel İTÜ Şenliği ve devrimci tavır

16. Geleneksel İTÜ Şenliği 2-9 Mayıs tarihleri arasında yapıldı. Devrimci ve muhalif öğrencilerin ortak örgütlediği geleneksel şenlik olumlu bir ortaklaşmayı sağladı. Bu olumluluğa rağmen, bu yılki etkinliklere geleneksel devrimci hareketin olumsuzlukları da yansdı.

Şenliğin örgütlenmesinde pek çok sıkıntı yaşandı. Örgütlenme çalışmalarının geç başlaması, hazırlık çalışmalarının dar bir zamana sıkışması, kitle çalışmalarının eksik kalması bu sıkıntılara neden oldu. Kitleye dönük tek çalışma açık bir toplantı oldu. Doğal olarak bu durum, şenliğin dar siyasetler çerçevesinde gelişmesine, kısır tartışmalarla gereğinden fazla vakit kaybedilmesine yol açtı. Geçen seneki şenlikten kalma siyasetler arası sorunlar bu şenlikte de tartışmalara konu oldu. Ancak sorunlara uygun bir çözüm üretmeyi başardık.

Şenlik kısa bir süre önce yapılan afiş çalışması ile duyuruldu. Buna rağmen beklediğimizden daha yoğun bir katılım gerçekleşti, yaklaşık bin kişi katıldı.

Şenlik 7. Bedri Karafakioğlu çadır kampının kurulmasıyla başladı. Açılış, coşkulu atılan sloganlar ve halaylarla yapıldı. Yoğun bir programla devam etti.

İlk gün emperyalist savaş ve Ortadoğu gündemli bir panel yapıldı. Haftasonu ise çadır kampının oturması ve insanlarla kaynaşmaya yönelik faaliyetler organize edildi.

Pazartesi günü F tipleriyle ilgili bir panel ile "Sessiz Ölüm" filminin gösterimi gerçekleşti. Ardından filmin yönetmeni Hüseyin Karabey ve Ölüm Orucu gazileriyle sohbet edildi.

Salı günü anadilde eğitim konulu bir panel ve sıra gecesi yapıldı.

Çarşamba günü yeni YÖK yasa tasarısı ve üniversite sorunları gündemli bir panel yapıldı. Ardından halk oyunları gösterimi gerçekleştirildi.

Kapanış şenliği oldukça coşkulu gerçekleşti. Yaşanan teknik sorunlara rağmen katılım

beklediğimizden oldukça üzerindeydi. Kapanış şenliğine yaklaşık 3 bin kişi katıldı.

Şenlikte düzenli bir görev dağılımı ve paylaşım organize edilemedi. Kolektif yaşamı örgütlenme noktasında da bazı sıkıntılar yaşandı. Ortak akşam yemeği çıkarılması olumlu bir adım olmakla birlikte yetersizdi.

Biz *Ekim Gençliği* okurları olarak şenliğin örgütlenmesinde ve her aşamasında aktif olarak yer aldık. Kendi içimizde kolektif yaşamı örgütlemeyi zaman zaman küçük aksaklıklar olsa da başardık. Aynı zamanda şenliğin ortak işlerine tüm gücümüzle katıldık. Akşamları *Kızıl Bayrak* gazetesinin orta sayfa yazılarından yaptığımız derlemelerle "devrimci kimlik" üzerine tartışma programı organize ettik. Dört gün boyunca sürdürdüğümüz bu tartışmalardan oldukça verimli sonuçlar elde ettik.

Şenliğin kendi içerisinde yaşanan sorunlar son gün iyice hissedildi. Kapanış şenliğinde siyasetlerin masa açmasına, şenliği organize eden siyasetlerden üçü

karşı çıktı (İstanbul Öğrenci Koordinasyonu, İYÖ-DER, SDH). Biz, *Özgür Gençlik*, *Partizan Gençlik*, *Yurtsever Gençlik* bu tavır eleştirdik ve masa açılması yönünde baskı yaptık. Gazete ve kitap masaları bizim devrimci faaliyetimizin bir parçasıdır ve kitlelere ulaşmada kullanılacak temel araçlardan birisidir. Bu aracı kullanmayı ve kullandırmayı reddedenlerin gerekçesi ise, "şenliğin kitlelerden kopuk olması ve kitleleri ürkütmemek gerektiği" idi. Şenliğin kitlelerden kopuk olması organizasyondaki zayıflıkla ilgili bir sorundu ve bir gerçekliği yansıtıyordu. Ama "kitleleri ürkütmemek" adına alınan tutum ibret vericiydi. Ardından masaların getireceği teknik sorunları bahane ederek açılmaması gerektiğini söylediler. Biz, politik sorunlar ile teknik sorunları birbirine karıştırmamak gerektiğini vurguladık ve

masaların teknik işlerini üzerimize aldık. Gazete ve dergi masalarının açılmasını kabul ettirdik, ama bu masalara kitap konulmasını kabul ettiremedik. Çünkü "toplatılmış kitaplar" olabilmemiş ve "kitleler bundan ürkebilir"miş!

Kapanış günü kitap meselesini tartışmak için bu siyasetleri tekrar toplantıya (ÖG, PG ve biz) davet ettik. Bu davetimiz İYÖ-DER tarafından kaba bir tarzda geri çevirildi. Bahane olarak, şenliğin işlerini, hatta kendilerinin kitap getirmemiş olmalarını öne sürebildiler.

Önümüzdeki yıllarda da şenliğin kazanımlarına sahip çıkacak, onları daha da geliştirmeye uğraşacağız. Her zaman dönüştürücü ve ileriye götürücü bir misyonu yerine getirmek için çaba harcayacağız. Bu şenliği kitlelere mal etmek, dar siyasi kaygılarından arındırıp kitlelerle devrimci buluşma işlevini yerine getirmesini sağlamak, önümüzde duran bir görev ve sorumluluk.

Ekim Gençliği/İTÜ

Ankara'daki eyleme bini aşkın kişi katıldı...

"Bu yasa meclisten geçmeyecek!.."

Yeni YÖK yasa tasarısına karşı öğrencilerin eylemleri devam ediyor.

11 Mayıs günü Gençlik İnisiyatifi'nin çağrısıyla Abdi İpekçi Parkı'nda bir miting düzenlendi. Farklı devrimci gençlik gruplarının da katıldığı mitinge KESK Ankara Şubeler Patformu, ÖDP, Öv-Der, Eğitim-Sen, Aydın ve Sanatçılar da destek verdiler.

Saat 12:00'de Toros Sokak'ta toplanan kitle Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Gençlik İnisiyatifi (Zonguldak, Samsun, İstanbul gibi illerden) eyleme merkezi olarak katıldı. "YÖK Yasa Tasarısı Meclisten Geçmeyecek!" şiarının yer aldığı ortak pankart arkasında Ankara'daki üniversite öğrencileri yürüdüler. Ankara'nın farklı üniversitelerinden devrimci öğrenciler ise "YÖK yasası meclisten geri çekilsin!" yazılı imzasız bir pankartla ve "Yeni YÖK yasasına, emperyalist savaşa hayır/ODTÜ Paralı Eğitime Hayır Platformu" imzalı bir pankartla eyleme katıldılar. Devrimcilerin kortejinde *Ekim Gençliği* imzalı dövizler ve

Özgür Gençlik yazılı flamalar açıldı. Yanı sıra *Emek Gençliği*, KESK Şubeler Platformu, Eğitim-Sen Ankara Şubeleri ve Öv-Der de eylemde pankartlarını açtılar.

Bini aşkın öğrenci ve emekçinin katıldığı eylemde yeni YÖK yasası, paralı eğitim, savaş ve hücre karşıtı sloganlar atıldı. Yürüyüş boyunca sıkça atılan sloganlar şunlar oldu: "Bu yasa meclisten geçmeyecek!", "Sermaye defol, üniversiteler bizimdir!", "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "YÖK'e hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!".

Eyleme katılan kitle canlı ve coşkuluydu. Sanatçı Sevinç Eratalay şarkı ve marşlarıyla eyleme destek verdi. Çekilen halayların ardından eylem sona erdi.

Ekim Gençliği/Ankara

Beytepe'de eylem ve panel

Sermaye devletinin üniversiteleri sermayenin çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırmaya yönelik hazırladığı YÖK yasa tasarısının meclisten geri çekilmesi talebiyle 18 Mayıs günü Kızılay'da yapılacak eyleme Beytepe YÖK Yasa Tasarısı Karşıtı Öğrenciler olarak katılmaya karar verdik. Kampüste eylemin duyurusunu yapmak ve güçlü bir katılım örgütlemek için 16 Mayıs günü bir eylem gerçekleştirdik. Öğlen saatlerinde Edebiyat Fakültesi önünde toplanarak alkış ve sloganlarla Biyoloji binasının önüne kadar yürüdük. Burada elele tutuşup bir zincir oluşturarak saldırı karşısında örgütlü duruşun gerekliliğini anlattık. Ardından zincirin sonunun dayandığı kütüphane önünde yapılan açıklama ile tüm öğrenciler 18 Mayıs'ta Kızılay'a çağrıldı ve eylem bitirildi.

Saat 14:30'da ise Kültür Sanat ve Çevre Kulübü tarafından düzenlenen ve Eğitim-Sen Başkanı Alaaddin Dinçer ile AÜ EBF öğretim üyesi Ramazan Güdül'ün konuşmacı olarak katıldığı "YÖK yasa tasarısı" paneli gerçekleştirildi. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı panele öğrencilerin yanı sıra eğitim emekçileri de katıldılar. Yasanın ve neo-liberal saldırıların anlatılmasının ardından söz alan öğrenciler, Eğitim-Sen'in bu konuda kişisel değil örgütlü bir çıkış yapması gerektiğini belirttiler.

Ekim Gençliği/Hacettepe

Paralı Eğitim Karşısı Öğrenci Platformu Bülteni'nin

Mayıs '02 tarihli son sayısından...

Paralı Eğitim Karşısı Öğrenci Platformu'ndan merhaba!

Paralı Eğitim Karşısı Öğrenci Platformu olarak bundan 4 ay önce Yeni YÖK yasa tasarısına karşı bir araya gelerek çalışmalarımıza başlamış ve sizlerle tanışmıştık. Geçtiğimiz 4 ay içerisinde çalışmalarımızı artan bir enerjiyle devam ettirdik. İlk etapta afişler ve bildirilerle bu tasarımı sizlere duyurmaya çalıştık. Yaptığımız anketler ve farklı etkinliklerle sizleri düzenli olarak sürdürdüğümüz toplantılara davet ettik. Çağrılarımıza cevap veren arkadaşlarımızla aldığımız ortak kararlar doğrultusunda mücadelemizi sürdürdük. Taleplerimizi duyurmak için Paralı Eğitim Karşısı Öğrenciler pankartı arkasında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde yapılan mitinge katıldık. Daha sonra yine yasa tasarısına tepkimizi dile

YÖK tasarısı aynen çıkacak!

(...) Aralarında Eğitim-Der Başkanı Mustafa Gazalıcı, Gazi Üniversitesi Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Mustafa Altıntaş, ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği Başkanı Çetin Göksu'nun bulunduğu bir heyet de geçen hafta TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu Başkanı DSP'li Metin Şahin'i ziyaret ettiler. Konu, YÖK'ün hazırladığı, hükümetin aynen benimsediği ve kamu üniversitelerini ticarethaneye dönüştüren tasarıydı. Temsilciler, tasarının TBMM Milli Eğitim Komisyonu'nda kimi değişikliklere uğradığını, ancak bunların yeterli olmadığını, anayasanın "sosyal devlet" ilkesine uymayan tasarının bir daha değerlendirilmek üzere hükümetçe geri çekilmesini önereceklerdi ki, Metin Şahin ziyaretçilerinin adeta boğazlarını düğümledi:

"Biz, zaten Milli Eğitim Komisyonu'nun değişikliklerini göz önünde tutmayacağız. Plan ve Bütçe Komisyonu olarak hükümet tasarısını esas alacağız."

Yani? Mitingler de yapılırsa, dernekler, öğretim üyeleri, veliler, öğrenciler karşı çıksa da; Milli Eğitim Komisyonu'nun küçük iyileştirmeleri bile kapsam dışı kalacak. Parası olan üniversiteye gidebilecek... (11 Mayıs '02 tarihli Cumhuriyet gazetesinden alınmıştır...)

getirmek için YTÜ merkezde bir forum düzenledik.

Yukarıda bahsettiğimiz çalışmalarımıza yaklaşık 1.5 ay önce çıkardığımız bültenimizin ilk sayısında yer vermiştik. Bundan sonraki süreçte "Paralı Eğitimde Yeni bir Adım: YÖK Yasa Tasarısı" konulu bir panel düzenledik. Ve "Bir imza da senden" isimli imza kampanyamızı başlattık. Ana talebi "YÖK yasa tasarısı geri çekilsin" olan kampanyamız şu an sadece Yıldız'da 1000 imzaya ulaşmış durumda.

Yine amaçlarımız ve taleplerimiz doğrultusunda diğer üniversitelerdeki YÖK yasa tasarısı karşısı platformlarla ortaklaşarak 1 Mayıs alanında yerimizi aldık.

Bugün için yeni YÖK yasa tasarısı üniversiteli gençliğin en yakıcı sorunlarından biridir. Ve YÖK zihniyetinin saldırıları ve baskıları gerek soruşturmalar, gerekse üniversitelerimizin şirketleşmesi, nitelikli çalışmalar yapan öğrenci klüplerinin (YÖK'e karşı etkinlik yaptığı için) kapatılması olarak her geçen gün üniversite öğrencilerinin üzerinde hissedilmektedir. Paralı Eğitim Karşısı Öğrenci Platformu da tüm bu anti-demokratik uygulamalarla mücadeleyi amaç edinen bir öğrenci birlikteliğidir. Biz öğrenciler artık çözümü başkalarından beklemeyi bir kenara bırakıp kendi haklarımıza sahip çıkmalı ve bu sorunları yaratan zihniyete karşı mücadele etmeliyiz.

Paralı Eğitim Karşısı Öğrenci Platformu'nda buluşalım!

"Dünyanın en demokratik üniversiteleri Türk üniversiteleridir"

YÖK Başkanı Kemal Gürüz bir açıklamasında Türkiye'deki üniversiteleri dünyanın en demokratik üniversiteleri olarak ilan etti. Bu söze inanmak için ya Türkiye'de var olan üniversite ve YÖK kurumundan habersiz olmak ya da dünyaya henüz yeni gelmiş bir çocuğun algılayış düzeyine sahip olmak gerekiyor.

Türkiye'deki üniversitelerde YÖK'e ve onun uygulamalarına karşı her zaman başkaldıran, muhalefet eden ve yıllardır güçlü bir mücadele dinamiğine sahip olan üniversite öğrencilerine uygulanan baskıyı, yıldırma politikalarını ve saldırıları bilmeyen kalmamıştır. 6 Kasım'da, 16 Mart'ta, formasyon eylemlerinde, har(a)çlara, yemek zamlarına karşı yapılan boykot ve eylemlerde bu YÖK zihniyeti kirli yüzünü hep göstermiştir. Bu kirli yüz, kimi zaman soruşturma, okuldan uzaklaştırma gibi cezalandırmalarla, kimi zaman polis ve sivil faşistlerin saldırılarıyla ortaya çıkmıştır.

Son günlerde Türkiye'deki "demokratik üniversite" kavramına yakından tanık olduk.

- Kürtçe seçmeli ders olsun isteğini dilekçe ile bildiren binlerce öğrencinin okuldan atılması...
- Bilgisayar, kütüphane, sosyal ve sanatsal faaliyetlere harcanması gereken ödeneklerin ÖGB, turnike, kaldırım taşlarına ayrılması...
- YÖK yasa tasarısı ile ilgili bir panel yapan klübün kapatılması...
- "İdeolojik halay çeken" solcuların yanında gezen öğrencilere soruşturma açılması...

Dünyanın en demokratik üniversiteleri Türk üniversiteleridir diyen zihniyet en haksız uygulamaların belirlendiği, insanlara soruşturmalar açan, onları okuldan atan, bilimi metalaştıran, öğrenciyi müşteriye çeviren, üniversiteleri şirketleştiren, gençliği sessiz bir kütle yapmaya çalışan bir kurumun başkanıdır. O kurum ki 12 Eylül askeri darbesinin yasakçı zihniyetinin ürünüdür. İşte bu kurumun demokrasi anlayışı da ortadadır...

Tüm bu anti-demokratik uygulamaların kök aldığı zihniyete karşı mücadele etmek zorundayız. Ve bu zihniyete karşı mücadelemiz her geçen gün artarak devam edecektir. Ta ki üniversiteleri eğitim dışında herşeyin verildiği bir kuruma dönüştürmeye çalışan bu düşüncenin yerini bilimin ve özgürlüğün savunulduğu bir düşünce ve yaşam sistemine bırakana dek.

Parasız ve sınavsız üniversite istiyoruz!

ÖSS sınavı 16 Haziran'da yapılacak. Her yıl olduğu gibi bu yıl da yüzbinlercemiz, geleceğimizin güvencesi olarak gördüğümüz bu sınavı büyük bir heyecan ve umutla bekliyoruz.

Ancak biz güzel yarınları umut ederken, yaşamın gerçekliği umutlarımızı geleceğin karanlığına gömüyor. Bu yıl ÖSS sınavı hepimiz için çok daha zorlu geçecek. Devlet ve özel üniversitelerin kontenjanı 350 bin. ÖSS'ye başvuru sayısı ise 1.5 milyonun üzerinde. Demek oluyor ki bir milyonu aşkın gencimiz açıkta kalacak.

Bu yetmiyormuş gibi meslek liselerinden mezun arkadaşlarımız daha büyük bir haksızlıkla karşı karşıyalar. Bu sene önceki yıllardan daha düşük bir ek puanla ÖSS'ye girecekler. Üstelik meslek liselerindeki dersler teknik ve mesleki bilgi ağırlıklı. Diğer liselerden mezun olanların ÖSS puanları 0.5 ile çarpılırken meslek lisesi çıkışlıların puanı 0.2 ile çarpılıyor.

Hepimizi ilgilendiren diğer bir sorun ise bilimsel olmayan eğitim sistemi. Bu sistemle beyinlerimiz boş ve gereksiz bir dolu saçmalıklarla uyuşturuluyor. Bu, bir yanı sıra düşünmeyen, sistemi sorgulamayan bir gençlik yaratmak için tercih edilirken, diğer yanı sıra da dersane sektörüne müşteri sağlamak için tercih edilmektedir. Böylece bizler milyarlarca lira ödeyerek dersaneye gitmek zorunda bırakılıyor.

Son yıllarda dersaneye gitmeden üniversiteye girmek imkansız hale gelmiştir. Biz işçi ve emekçi çocukları ise bu imkandan büyük ölçüde yoksunuz. Herşeye rağmen ÖSS'yi kazanmış olsak bile, yeni hazırlanan YÖK yasa tasarısı ile %450 artacak olan har(a)çları ödeyemeyeceğiz. Çünkü en sıradan bölümlerin har(a)çları bile 1 milyar buluyor. Eğitim hakkımız elimizden alınıyor. Böylece işçi ve emekçi çocuklarının eğitim görmesi ÖSS ve AOÖBP uygulamalarıyla engelleniyor, paralı eğitim saldırısı ile imkansız hale getiriliyor.

Bizler en temel ve zorunlu ihtiyacımız olan eğitim hakkımızı istiyoruz. Yüzümüze kapanan üniversite kapılarının açılmasını istiyoruz. Fakat tek başına talep etmek yetmez. Haklı ve meşru taleplerimizi ancak mücadele ederek kazanabiliriz. Kimse bize bu haklarımızı bahsetmeyecektir.

Mücadele etmek için de örgütlenmek ve ortak hareket etmek zorundayız. Bu bilinçle tüm liselileri, dersane öğrencilerini ve üniversite adaylarını parasız ve sınavsız üniversite hakkı için mücadele etmeye, ALGP saflarında birleşmeye çağırıyoruz.

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu

Platform çalışması

Sınıfın mücadelesi ve örgütlenme sorunu

Sınıflar mücadelesi doğası gereği farklı örgütlülüklerle, farklı türden araç ve yöntemlerle süren bir mücadeledir. Mücadelenin düzeyine ve ihtiyaçlarına bağlı olarak şekillenen bu örgütlülükler mücadeleyi sürdürmenin ve iktidarı ele geçirmenin (egemen olan sınıflar içinse iktidarlarını korumanın) olmazsa olmaz araçlarıdır.

Söz konusu olan ezilen ve sömürülen bir sınıf olduğunda, en temel sorun, bu sınıfın mücadele ve örgüt birliğini sağlamak olarak çıkar karşımıza. "Örgütsüz halk köle halktır", "Örgütsüz sınıf ezilmeye mahkumdur" sözleri örgütlenme sorununun taşıdığı olağanüstü önemin çarpıcı anlatımlarıdır. Egemen sınıflar, ezilen ve sömürülenlerin bağımsız bir sınıf olarak örgütlenmesini ve birliğini engelleyip bastırabildikleri, sınıf bilincini ve dayanışmasını kötürümleştirebildikleri koşullarda iktidarlarını rahatça sürdürürler. Kuşkusuz onlar bir sınıf ve devlet olarak örgütlenmenin bütün olanaklarından faydalanarak yaparlar bunu. Egemen sınıf olarak burjuvazi, yasaklar ve sınırlamalarla dolu yasalarıyla, baskıcı polisiye tedbirleriyle, bunları tamamlayan bir dizi başka kirli yöntemle, sınıfın biliçlenip örgütlenmesini ve iktidar mücadelesine girişmesini engellemek için sürekli ve sistematik bir çaba yürütür. Bu yanı sıra, işçi sınıfının birliğinin önündeki en temel engel, bizzat burjuvazinin her düzeydeki örgütlülüğüdür. İşçi sınıfı bu engeli ancak kendi bağımsız örgütlü gücüne dayalı mücadeleyle aşabilir.

Fakat sermaye sınıfı tarafından eziliyor ve sömürülüyor olmak, işçi sınıfının birliğini ve birleşik mücadelesini kendiliğinden sağlamaz. Bu yalnızca uygun nesnel bir zemin sunar. Mücadele birliği herşeyden önce amaç ve hedef birliği (program), sınıfsal irade ve eylem birliği demektir ve ancak bilinçli ve çok yönlü bir müdahalenin ürünü olarak bir gerçeklik kazanır. Parti, mücadelede bu bilinci ve iradeyi temsil eder. Çeşitli alanlarda süren sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılayan gelişkin örgütlülükler olmaksızın mücadelenin ilerletilebilmesi mümkün değildir. Ve bu örgütlülük(ler), sınıfın öncü partisinde ve onun farklı çalışma alanlarındaki oluşumlarda somut karşılığını bulur.

Sınıfın öncü partisi, kendi başına ve kendi içinde tek biçimde bir örgütlenmeden ibaret değildir. Bir dizi alanda, çeşitli biçimlerde ve düzeylerde süren mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayan örgütler ve örgütlülüklerin organik bir toplamıdır. Sınıf ve kitlelerle bu örgütlülükler aracılığıyla bağ kurar, onları mücadeleye seferber eder, müdahale ve pratik önderlik görevini yerine getirir. Burada bir takım örgütsel modeller/özgün tasarımlar değil, sınıflar çatışmasının katı nesnelliği, düzeyi ve ihtiyaçları belirleyicidir. Nihayetinde en gelişkin olanları da dahil tüm örgütlülükler sınıf mücadelesinin, nihai olarak sınıfsal iktidarın, yalnızca birer araçlarıdır. Sınıfın mücadele ihtiyacından ve sınıf denetiminden uzaklaştıklarında, bu özelliklerini yitirdiklerinde nasıl hızla çürüyüp içlerinin boşaldığını da sayısız deneyim üzerinden biliyoruz.

Burada amacımız, bilinen bir takım genel doğruları tekrarlamak değil, sınıfın pratik olarak örgütlenmesi görevi çerçevesinde karşımıza çıkan sorunları tartışmaktır. Somut olarak platformları ve platform çalışmasını ele almak istiyoruz.

Geçmişin deneyim ve derslerini bilince çıkarmak

Belli bir gelişme döneminin ardından sınıf çalışmasını genişletip güçlendirmek üzere farklı araçları devreye soktuk. Bu yönde atılan adımlar bir

dizi eksikliği ve zaafı içinde taşınmasına, bir dönem kesintiye uğramasına rağmen, bütünlüklü ve daha yaygın bir sınıf çalışması için arkasında anlamlı bir deneyim bıraktı.

Bugün bu deneyime yaslanarak sınıf çalışmasının bu türden araçlarını yeniden kullanıyoruz. Nerdeyse bütün yerel çalışma alanlarında gösterilen bu ortak refleksin ve ısrarın arkasında, sınıf hareketinin verili durumuna ilişkin tespitlerimiz ve bu tespitler doğrultusunda oturtmaya çalıştığımız müdahale tarzının kendisi var. Bunu kazanılmış bir düzeyin, partili tarzın ifadesi olarak görüyoruz. Ama bu kadarı asla yeterli değil. Kazanılmış bu düzey ve tarz üzerinden sınıf çalışmasında mesafe almak en temel sorunumuz.

Esasa ilişkin bir değişiklik olmadığı için, sınıf hareketinin güncel seyri ve sorunlarına burada yeniden değinmek gerekmiyor. Basınımızda çeşitli vesilelerle sınıf hareketinin sorunlarını sürekli işliyoruz. Asıl eksik kalan yan, verili koşullarda toplam çalışmamızın, çalışma tarzımızın ve müdahalede kullandığımız araçların somut bir değerlendirmeye tabii tutulamamasıdır. Deneyimlerin yeterince ortaklanamamasıdır. Sınıf hareketinin bir gelişme ve sıçrama katetmesinde devrimci öncü müdahaleye yaptığımız vurguyu kağıt üstünde bırakmayacaksa eğer, bu görevi mutlaka yerine getirmeliyiz. Çalışmamıza bu gözle bakabilmeliyiz.

Şimdiye kadarki platform çalışmalarında ortaya çıkan sorunlar ve deneyimler neler? Platformlar işlevlerine uygun kullanılabilir mi? Platform çalışmasında kullanılan araç ve yöntemler ne ölçüde geliştiriliyor ve amaca uygun kullanılıyor? Platformlar ne ölçüde belirlenen hedefler doğrultusunda kullanılıyor? Platform çalışmasının önündeki engeller ve güçlükler neler, bugünkü düzeyiyle ne ifade ediyor? Bunları platform güçleriyle tartışıp bilince çıkarıyor muyuz? Karşılaştığımız engelleri nasıl aşmayı düşünüyoruz? Bütünlüklü bir sınıf çalışması için eksik ve zayıf kalan yanlar nelerdir? Şimdiye kadar platform çalışması üzerine yapılan değerlendirmeler ışığında bu ve benzer sorulara soğukkanlılıkla yanıt bulmak, sorunların kaynağına inerek çözüm üretmek zorundayız.

Özetle, sürdürdüğümüz platform çalışmalarının sorunlarını ve deneyimlerini zaman kaybetmeksizin tartışmaya ve kolektif müdahaleye açmalıyız. Daha güçlü bir çalışma için taktik politik açılımlara, gerekli müdahalelere ancak böyle bir tartışmanın sağlayacağı açıklıklar üzerinde varılabilir. Ve bugün buna fazlasıyla ihtiyaç var. Çalışmanın 1 Mayıs vesilesiyle ortaya çıkan ve henüz yeterince değerlendirme konusu yapılamayan sonuçları bunu ayrıca gerektiriyor.

Platform çalışmasının güncel ve temel sorunları

Göründüğü kadarıyla 1 Mayıs çalışması bu alanda iki temel sonucu açığa çıkarmış bulunuyor. Birincisi, güç ve olanaklarımızın en az olduğu çalışma bölgelerinde bile platform çalışmasının bugün için küçümsenmeyecek, anlamlı bir karşılığı var. Bu, bir başka açıdan tespitlerimiz ile taktiklerimiz arasındaki ilişkinin doğrulanmasıdır. Demek ki, bundan sonra böyle bir başlangıcın ardından yeni platformlar daha büyük bir sorumlulukla hareket etmek durumundadırlar. İkincisi, görece daha güçlü olduğumuz bölgelerdeki platform çalışmasının oturmuş, güçlerini bulmuş, daha soluklu ve bütünlüklü bir çalışmayı sağlayacak müdahalelere ihtiyacı var. Bunlara, gençlik çalışması cephesinde anlamlı bir katılımı sağlayan başarılı platform çalışmasını da eklemeliyiz.

Siyasal sınıf çalışmamızın bir parçası olarak platform çalışmasının halihazırdaki durumunu üç

temel noktada toplayabiliriz. Birincisi, en güçlü olduğu yerler de dahil olmak üzere, öncü işçi platformları henüz hedeflenen ölçüde bir sınıf tabanına yaslanmıyor. Öncü işçiler henüz platforma kazanılmış değil. İkincisi, platformlar eldeki imkanlar ölçüsünde henüz etkili politik bir araç olarak kullanılmıyor, istenilen düzeyde etkin ve verimli bir politik çalışma örgütleyemiyor. Üçüncüsü, bütünlüklü, çok yönlü bir sınıf çalışmasını örgütlenme sorunudur. Ki bu platformu da aşan daha genel plandaki bir sorun. Birazdan göreceğimiz gibi, birincisi aslında ikinci ve üçüncü durumun olağan bir sonucu.

Öncü işçi platformlarının politik niteliği ve işlevi

Daha önceki değerlendirmelerimizde, sınıfa öncü müdahale ihtiyacının ürünü olarak gündeme getirilen öncü işçi platformlarının niteliğine ilişkin şu temel tespit yapılıyordu: "Öncü işçi platformları politik nitelikte örgütlemelerdir. Bileşimi ve bilinci açısından olduğu kadar işlevi ve amaçları yönünden de bu böyledir." Platformların bu hedef çerçevesinde kurulmuş olmaları ile tanımlanmış bu işlevlerini yerine getirmeleri arasında bir mesafe olduğu ve bunun aşılmasının zamanla olanaklı olacağı ise açıktır. Bu, pratik bir sorundur ve pratik çalışmada sınıf tabanına oturtulmasıyla zaman içinde kapatılacaktır.

Fakat şu konuya açıklık getirmek gerekiyor. Henüz fabrika/sınıf tabanına oturtulamaması, platformların işlevsiz oldukları ya da bu nedenle etkili politik araçlar olarak kullanılmadıkları anlamına gelmiyor. Problem buradan gelmiyor. Öncü bir müdahale ihtiyacının ürünü olduklarına göre, şu anki durumları ne olursa olsun, platformlar öncelikle bu işlev üzerinden değerlendirilmeli, temel ölçü bu olmalıdır. Kuruldukları yerlerde sınıfa politik önderlik kapasitesini ortaya koymak ve giderek bunu öncü müdahale inisiyatifiyle birleştirmek platformların temel ve asgari ölçüsüdür. Yeni kurulan platformlar için başlangıçtaki tutamak noktası da öncelikle bu politik düzeyi yakalamaktır.

Bugün sorunun karşımıza daha çok sınıf tabanına yaslanma, sınıfın ileri kesimlerini kazanma noktasındaki zorlanma biçiminde çıkması son derece doğal. Bunu aşmanın bir zaman ve imkan meselesi olduğu da açık. Her platform bu temel hedefe, bir birikim ve deneyim sürecinden geçerek ulaşacaktır. Burada önemle üzerinde durulması gereken nokta ise, aradaki mesafe ile platformların tarzı ve işleyişi arasında kopmaz bir ilişki olduğudur. Öncü işçi platformları, kesintisiz ve çok yönlü bir politik propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürüterek asgari ölçüde tanımlanan görev ve işlevlerini yerine getirecekleri gibi, ancak böyle bir pratik çaba içinde sınıf tabanında yeni güç ve imkanlar bulacaklardır. Belirlenmiş taktikler ve hedefler doğrultusunda politik propaganda ve ajitasyon çalışmasının içeriğini güçlendirmek, zengin araç ve yöntemler kullanarak kapsamını genişletmek, platformun sınıfın ileri kesimlerini kendisine çekmesinin, daha geniş sınıf kesimleriyle buluşup onları ileri çıkarmasının biricik yol ve yöntemidir. Bu yönelimdeki herhangi bir aksama ya da zayıflık, sınıf tabanına oturmada gecikme, platformların politik işlevlerini tam olarak yerine getirememesi sonucunu kendiliğinden doğurur.

Bu sorunun arka planındaki nedenlerin her biri ciddi ve bilinçli bir müdahalenin konusu yapılmalıdır. Daha güncel planda ulaşmamız gereken hedef, platform çalışmasında böyle bir tarzı ve düzeyi yakalamaktır. Diğer sorunların çözümü buna bağlıdır. Bunu başarmak için, elimizdeki olanakları en iyi biçimde değerlendirmek, güçlerimizi verimli ve etkili kullanmak dışında bir seçeneğimiz yok. İşbölümü ve komiteleşme adımı atmak burada kritik bir yer tutuyor. Tekrarlamak pahasına ifade edersek, platformların

ın güncel sorunları

bölgelerden başlayarak sektörler ve giderek fabrika temeline doğru kök salıp güçlendirilmesinin yolu, politik olarak etkili bir propaganda ve ajitasyon çalışmasını kesintisiz olarak sürdürmekten geçiyor. Bu bir başka yazıda "platformların sınıfın karşısına tok bir çağrıyla çıkması" olarak tanımlanan ihtiyacına da karşılık düşüyor.

Güçlerin ayrıştırılması ve bütünlüklü çalışma tarzı sorunu

Platformlar yalnızca sınıfın yakıcı gündemlerini değil, daha genel siyasal gelişmeleri, yerellerde öne çıkan sorunları gündemine alan bir politik çalışmayı örgütlemeyi başarmak durumundadırlar. Bunlar iki ayrı görev değil, sınıf çalışmasının birbirini bütünleyen yönleridir.

Kuşkusuz dikkatlerini esas olarak sınıf cephesindeki gelişmelere yoğunlaştırmalıdır. Direnişler, sermayenin genel saldırıları, sendika bürokrasisinin ihanetleri, sendikalaşma çalışmaları, emeğin korunması temelindeki kampanyalar vb., etkili ve sürekli bir çalışmanın değişmez gündemleri ve görevleri olmak durumundadır.

Bu kapsamlı görevleri yerine getirmek, ülkenin ve sınıfın gündemine giren başka siyasal gelişmelere karşı tutum almanın önünde engel değil, tersine, hakıyla değerlendirilirse onu kolaylaştıran imkandır. Yeter ki bu gelişmeler sınıfın karşılaştığı

saldırıyla bağı doğru kurulup uygun biçimde çalışmaya konu edilebilsin. Örneğin Filistin sorunu konusunda platform işçi ve emekçileri şöyle bir tutum almaya, düzenlediğimiz şu etkinliğe katılmaya çağırır denildiğinde, bunun başka gündemler üzerinden sürdürülen çalışmaya mutlaka olumlu bir katkısı olacaktır. Benzer güncel örnekler yerel gelişmeler üzerinden de verilebilir. Örneğin yoğun tepki çeken ulaşım ücretlerinin artırılması karşısında o bölgedeki platformun bir tutumu olmalıdır. Burjuva siyasal cephede yaşanan başka gelişmeler, düzenin çürümüşlüğüne açığa çıkarıcı olaylar, zamlar, artan vergiler ve seçimler mutlaka platform çalışmasına konu edilebilinmelidir. Bu türden etkinlik ve çağrılar, sürdürülen sınıf çalışmasına politik bir kuvvet kazandırıp platformlara ilgiyi daha geniş bir ölçüde yayacaktır.

Perspektif planında değil ama güç sorunu nedeniyle yaşadığımız zorlanmanın giderilememesi, çözüm olamayacak bazı sağlıksız arayışlara da kapı aralıyor. Çoğunlukla bu, ya bir daralmanın ifadesi olarak farklı görevlerin bir kısmını yük olarak görmek, dolayısıyla es geçmek, ya da kolayından işlev ikamesi yoluna gitmek biçiminde ortaya çıkıyor. Birinci durumda politik etki ve bütünlük, ikinci durumda amaca uygun araçların kullanımının sağlayacağı avantajlardan yararlanma olanağı zayıflatılıyor. "Platform çalışmasıyla genel siyasal faaliyetin birbirinden ayrıştırılması", güçler planında önerildiğinde tabii ki anlamlı. Olanaklı olduğu her yerde her çalışma kendi güçleri ve araçlarıyla yürütülmelidir. Ama, bu sorunu aşamadığımız yerde, bundan, platformların siyasal işlevini genel siyasal propaganda çalışmasının işlevinden büsbütün ayırtmak sonucu çıkarılmamalıdır. Öncü işçi platformlarının siyasal propaganda ve ajitasyon çalışması, yalnızca genel propagandayı belli hedefler ve alanlar doğrultusunda yoğunlaştırmak, daha somut

ve popüler bir biçim ve düzey kazandırmak noktasında bir farklılık taşıyabilir. İşlevleri açısından ise temelli bir fark olamaz.

Öbür taraftan, bölgelerde yürütülen diğer çalışmalarla platform çalışmasının bütünlüğünün sağlanamaması, farklı işlevleri aynı araç ve güçler üzerinden tanımlayıp giderme şekilsizliğini yaratıyor. Bunu köklü olarak gidermenin yolu, herşeyden önce güçlü oturmuş bölge çalışma birimlerini yaratmaktan, amaca uygun araçların ve yöntemlerin kullanılmasından geçiyor. Platformların aynı zamanda canlı ve esnek birer örgütlenme aracı olmasının gerektirdiği özgünlükler ve dahası yarattığı olanaklar mutlaka işleyiş ve güçler planında da gözetilmelidir. Platformlar giderek sektör ve fabrikalardan seçilen işçiler üzerinden bir temsiliyet ve işleyiş mekanizması kazanmalıdır. Esnek araçlar olarak tanımladığımız yerde, çevremizdeki yakın işçi ilişkilerinden başlayarak bu yönde adımlar atmalıyız. Bunların ilk etapta tanımlı, çok ileri işçi ilişkileri olmaları da gerekmiyor. Platform çalışmasında yer almak isteyen, güvenilir ve dürüst insanlar olmaları başlangıç için

Zor dönem devrimciliği, sınıf devrimciliğidir. Dönemin ve sınıf hareketinin getirdiği sorunları aşmak için uzun soluklu ve ısrarlı davranmayı başarmalıyız öncelikle. Dahası, taktik planda mevcut nesneliği değiştirecek bir yönelim içinde olmak, platform çalışmasının temel görevlerinden ve asli gündemlerinden biridir. Sınıfın birliğini sağlamak; sınıfın bölünmesinde etken olan, sınıf hareketini gerileten, sınıfın çıkarlarına aykırı olan her tutum ve anlayışa karşı sistematik bir mücadelenin ürünü olabilir ancak. Politik önderlik kapasitesi ve örgütsel ustalık yeteneğini geliştirmeden bu engelleri aşamayız.

yeterli ölçütler olabilmelidir. Bu aynı zamanda platform çalışmasını sınıf tabanına yaymanın, fabrika temeline oturmanın da gerekli kıldığı bir adımdır.

Merkezi politikalar, dönemsel kampanyalar ve yerel platformlar

Platformların politik düzeyi ve işleyişi tam olarak kazanmaları ile politik-pratik önderlik kapasitesi arasındaki; aynı şekilde, politik-pratik önderlik kapasitesi ile platformların sınıf temeline oturtulması arasındaki ilişkide, toplam çalışmaya yol gösteren merkezi politikalara hakim olmak önemli bir yer tutuyor. Döneme ilişkin temel politikalar tam olarak kavranmadığında, platform çalışması yerelerde/bölgelerde özgülleştirile bile sonuçta zayıf kalacaktır. Önemli olan, güç ve olanaklarımız ölçüsünde bir platform çalışması sürdürmek, buna göre görevler belirlemek değil; yerine getirilecek politik görevlere uygun bir çalışma tarzı kazanmak, bunların araç ve imkanlarını yaratmaktır. Bazı bölgelerde ilk adımlarını attığımız platformlar açısından, deneyim ve güç biriktirmenin yanı sıra, en önemli sorunların başında merkezi politikardan güç almak gelmektedir.

Bu sorun, merkezi politikalar ışığında gündeme gelen dönemsel kampanyaların etkili olarak sürdürülmesi söz konusu olduğunda, daha açık biçimde karşımıza çıkıyor. 1 Mayıs, emeğin korunmasına ilişkin çalışmalar, bir dizi bölgede kampanyalar şeklinde yürütülüyor. Burada ortak bir çalışma tarzı ve düzeyi tutturmak, etkili bir kampanya yürütmek, belirlenen politikalara ve hedeflere kilitlenmekle, bütün olanakları bu yönde seferber etmekle mümkündür. Kuşkusuz böyle bir genel çalışma yerelerde bir takım özgünlükleri dışlamıyor. Merkezeleşmiş ve genelleşmiş araçların (bültenler) etkili kullanımı koşullarında, bu özgün katkılar

çalışmaya güç de katar.

Öte taraftan, sınıfın yaşadığı sorunlar ve yüzyüze kaldığı saldırılar bölgelere, hatta sektörler göre temelli farklılıklar arz etmiyor. Bu durumda çeşitli yerel platformların farklı tercihi olamaz. Sınıfın genelini kesen ortak sorunlar bütün yerel platformların benzer müdahalelerini, en temel sorunlarda merkezi bir taktik politikayla hareket etmelerini gerektiriyor. Kuşkusuz ortak sınıfsal sorunların değişik bölgelerde taşıdıkları ağırlıklar ya da ortaya çıkartacağı imkanlar farklılaşabilir. Her bir bölgede sürükleyici halka değişebilir. Bu kuşkusuz gözetilmelidir. Kampanyalar dışında ortak bir gündem üzerinden çalışmak tercih edilmeyebilir böyle durumlarda.

Ama yüklenilecek temel halkalar yine de çok değişmiyor. Emeğin korunmasına dönük bütün talepler, örgütsüzleştirme saldırısı karşısında sendikal örgütlenme, sendikal ihanetin peş peşe yaşandığı koşullarda sendika bürokrasisine karşı mücadele ve sermayenin genel saldırıları, temel gündemler olarak çalışmaya konu olacağına göre; platformlar, bu temel konularda, birleşik bir mücadele hattının politik ve

pratik olarak adım adım örülmesini en başa alan bir tarzda hareket etmek sorumluluğuyla karşı karşıyadırlar. Platformlar bu sorumluluğun yerellerdeki/bölgelerdeki bir parçası olmalıdır. Yerel olanak ve inisiyatiflere göre şekillenen daralmış platform çalışmalarının, platform çalışmasındaki işlev kayması ve verimsizliğin önüne

ancak böyle geçebiliriz. Yerel platformlar, ancak genel hedefler ve temel sorunlar üzerinden sürdürülen politik sınıf çalışmasının özgülleştirilip hayata geçirilmesi anlamında, yereldirler.

Bunlar, buraya kadar sıralananlar, henüz işçi-emekçi platformları çalışması çerçevesinde karşımıza çıkan politik ve pratik sorunlardan yalnızca bazıları. Önümüzdeki süreçte, yerel bültenler ve taktik politikalar başta olmak üzere, platform çalışmasının bir dizi başka sorunlarını tartışmaya devam edeceğiz. İddiasız ve çaresiz çırpınışların, tasfiyeciliğin yol açtığı karamsarlığa rağmen, çabamızın karşılıksız olmadığını biliyoruz. Bu anlamda gerçekten iyimseriz.

Kuşkusuz, toplamda asgari ölçüdeki çaba ve düzeyimizle rağmen sınıf hareketinin geriliği ve durgunluk ortamının, sınıf hareketinin önündeki gerici barikatların karşımıza nesnel bir güçlük alanı çıkardığını da hesaba katıyoruz. Çok kolayından başarılabilecek görevlerin altına giriyoruz. Kısa zamanda başarılar elde edilecek bir dönemden geçmiyoruz. Zor, ama başarılması gereken görevlerin bilinci ve sorumluluğuyla hareket ediyoruz.

Zor dönem devrimciliği, sınıf devrimciliğidir. Dönemin ve sınıf hareketinin getirdiği sorunları aşmak için uzun soluklu ve ısrarlı davranmayı başarmalıyız öncelikle. Dahası, taktik planda mevcut nesneliği değiştirecek bir yönelim içinde olmak, platform çalışmasının temel görevlerinden ve asli gündemlerinden biridir. Sınıfın birliğini sağlamak; sınıfın bölünmesinde etken olan, sınıf hareketini gerileten, sınıfın çıkarlarına aykırı olan her tutum ve anlayışa karşı sistematik bir mücadelenin ürünü olabilir ancak. Politik önderlik kapasitesi ve örgütsel ustalık yeteneğini geliştirmeden bu engelleri aşamayız.

Sınıf devrimcileri olarak komünistler, politik çizgilerinin yanı sıra yılların deneyimi ve birikiminden aldıkları güçle, zor dönemin bu zorlu görevlerini başarmaya kararlıdırlar.

Seçim tartışmaları...

Düzen siyasetinin açmazı ve iflası

Düzen siyaseti tam bir çöküntü ve iflas yaşıyor. Son günlerde yoğunlaşan seçim tartışmaları bunu bir kere daha gösterdi.

Tartışmaları Kemal Derviş'in "yapılacak seçimin tarihi şimdiden açıklanmalı" şeklindeki demeci ateşledi. Başbakan Ecevit'in sağlık sorunlarının ağırlaşması ve evine kapanması, tartışmaları daha da kızıştırdı.

Seçimden kaçışın bahanesi ekonomi

Derviş'in sözleri hem hükümet ortağı üç partiye mensup bakanlardan hem de sermaye çevrelerinden yoğun bir tepki aldı. Türkiye'nin büyük bir ekonomik kriz yaşadığı, henüz bunu atlatma aşamasında olduğu ve tam da işler yoluna girmeye başlamışken seçimden bahsetmenin doğru olmadığı Derviş'i eleştirenlerin hemen hepsi tarafından dile getirildi.

Ama bunun bir bahane olduğunu herkes biliyor. Düzen siyaseti bugün tam bir enkaz yığını halinde. Mevcut hükümet dışında bir siyasal alternatif yaratılamamakta. Tüm düzen partileri, inandırıcılıklarını ve güvenilirliklerini yitirmiş, toplumsal desteklerini kaybetmiş durumda. Seçim yasasındaki yüzde 10 barajı hemen bütün partiler için aşılması güç bir engelle dönüşmüş halde. AKP dışındaki hiçbir parti yüzde 10 barajını aşma konusunda kendine güvenemiyor. Mevcut tablo böyle olunca, sermaye sözcülerinin ve iktidar partilerinin neden seçim istemedikleri de kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Öte yandan muhalefet partileri Derviş'in sözleri üzerinden "erken seçim yapılsın" ya da "seçim hükümeti kurulsun" gibi isteklerde bulunuyor, sözümüne hükümeti sıkıştırmaya çalışıyorlar. Fakat onların gerçekten seçim istediklerini, bir seçime hazırlandıklarını söylemek de mümkün değil. Düzen siyasetindeki iflas tablosunun birer parçası olarak onların yaptıkları da görüntüyü kurtarmaktan ibaret.

Düzen siyasetinde çözüm arayışları sürüyor

Şubat krizinden bir süre sonra düzen siyasetinin yaşadığı çözümsüzlüğe emperyalistler tarafından doğrudan müdahale edilmiş, Kemal Derviş Türkiye ekonomisinin başına tam yetkili bir memur olarak atanmıştı. Bunun nedenlerinden biri düzen siyasetini temsil eden partilerin içinde bulunduğu durumdu. Kemal Derviş'in fiili başbakanlığındaki hükümet birçok kez dağılmanın eşiğinden dönse de bugünlere kadar geldi.

Saldırı politikalarına işçi ve emekçiler cephesinden güçlü bir karşı koyuşun olmaması, bir canlı cenaze şeklinde de olsa hükümetin ayakta kalmasını sağladı. Fakat bunun böyle sürüp gideceğinin hiçbir garantisi yok. Emperyalistlerin ve sermayenin çıkarları sömürü ve yıkım politikalarının daha da ağırlaştırılmasını ve yaygınlaştırılmasını gerektiriyor. O nedenle de sermaye bir taraftan "seçimin zamanı değil, mevcut hükümet devam etmeli" derken, bir taraftan da yeni siyasal alternatifler yaratmaya çalışıyor. Bu çerçevede Kemal Derviş, Mehmet Bayar, İsmail Cem, Hüsametdin Özkan ve Recep Tayyip gibi bir takım isimler özenle parlatılarak, gelecek döneme bunlar

üzerinden bir hazırlık yapılıyor. Gene düzen siyasetindeki boşluğu doldurmak iddiasıyla peş peşe yeni partiler kuruluyor. Ecevit'in hastalığı yeni alternatifler yaratma çabasını daha da hızlandırmış görünüyor. Ecevit istediği kadar "üç gün sonra görevimin başındayım" türünden laflar etsin, sermaye çevreleri Ecevit

öldüğü ya da siyasetten çekildiği takdirde ne tür seçeneklerin devreye sokulması gerektiğini tartışmaya başladılar bile.

Düzen siyaseti çözümsüzlüğe mahkumdur

Sermayenin siyaset cephesini yeniden düzenleme, yeni siyasal alternatifler yaratma çabasının giderek daha da yoğunlaşacağı bir döneme girildi. Fakat sahte umut tacirleriyle bu işi nereye kadar götürebileceğini sermaye de biliyor.

IMF eliyle kotarılan emperyalist sömürü ve yıkım saldırıları giderek boyutlanıyor. Öte yandan Türkiye'deki iktidar Amerikan emperyalizminin savaş ve saldırganlık politikalarına tam destek veriyor, ülke ve dolayısıyla emekçiler adım adım bir savaşın içine sürükleniyor.

Buna karşılık işçi ve emekçi yığınlar belki henüz örgütlü ve güçlü bir şekilde tepkilerini ortaya koyamıyorlar, fakat sömürü ve savaş politikalarının ne anlama geldiği konusunda giderek daha da bilinçleniyorlar. İşçi ve emekçi eylemlerinde tepkiler eskiden olduğu gibi yalnızca düzen partilerine değil, doğrudan IMF'ye ve onun arkasındaki emperyalizme yöneltiyor.

Bu nedenle sermayenin düzen partilerini ve düzen siyasetini kullanarak kitleleri denetim altında tutma olanakları gün geçtikçe azalmaktadır. Bundan sonra kim ortaya sürülürse sürülsün sermayenin işleri eskisi kadar kolay olmayacaktır.

"Şimdiden açık olan şu ki; sermaye yürüttüğü saldırı politikalarını değişik araçlar üzerinden topluma kabul ettirme, işçi ve emekçileri vaatlerle, yalanlarla aldatma ve tepkisiz bırakma olanaklarını günden güne yitirmektedir.

"Sermayenin kriz ve bunalımların faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemekten başka şans yoktur. Bunun için de elinde tek yol kalmaktadır; daha fazla baskı ve daha yoğun terör. Yeni dönemde saldırılara karşı tepki ve öfkenin artışına, bunlar bir mücadele kanalına aktıkça da sermayenin baskı ve zoru daha pervasız kullanımına tanık olacağız." (SY Kızıl Bayrak, sayı:10, Mart 2001)

Düzen karşı devrim, iflas eden düzen siyasetine karşı devrimci sınıfın siyaseti! Sömürü ve savaşa karşı mücadeleyi yükseltebilmenin, baskı ve terörü geriletebilmenin yolu, işçi ve emekçi yığınları partinin siyasal çizgisinde örgütlemektir.

Bakırköy Sümerbank işçisiyle konuştuk...

"Kararlıyız, her türlü eylemi yapacağız!"

- Son süreçte gündeme gelen ve Türk-İş'in altına imza attığı zorunlu emeklilik yasası sizin iş yerine nasıl yansdı? İşçilerin bu yasaya tepkileri ne oldu?

- Pek de hoş karşılanacak bir yasa değil. Emekliliği gelse de çoğunun planları var, kimisi çocuğunu okutuyor, geçinemiyor. Kimsenin hoşuna gitmedi bu yüzden. Hemen gönüllü olanlar emekli edildi. Ardından yine hiç süre verilmeden sendika ve işverenin belirlediği kişiler emekli edilmeye başlandı.

- Bu kişiler neye göre belirlendi?
- Performansına göre belirlendiği söyleniyor. Ama aslında sendikanın kayırdığı kişiler korunuyor. Onlar dışta tutularak, kalanlar gelişti güzel seçiliyor.

- Yasaya karşı tepki var mı?

- Tepkiler var. Ama mecburen kabul ediyorlar.

Türk-İş'e bağlı bir sendikayız. Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral bize rağmen protokole imza attı. Kendini ispatlamak, hükümete yaranmak için imza attı. Bu yüzden boyun eğmek zorunda kaldık.

- Zorunlu emeklilik yasası kıdem tazminatlarından vazgeçilmesi koşuluyla işçilerin memur olarak atanabileceğini ön görüyor? Bu işçilerin kazanılmış haklarının gaspı anlamına geliyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Sendikamız (Teksif Bakırköy Şubesi) tavizlerden yana değil. Direnme geleneğine sahip. İşçi sayısının azaltılmasına, isteyen memur kadrosuna kıdem tazminatından vazgeçmesi koşuluyla geçmesine, bunu kabul etmeyenlerin işten atılmasına kesinlikle karşı duracağız, kabul etmeyeceğiz. Kararlıyız, her türlü eylemi yapacağız.

AB tartışmaları, yoksulluk ve demokrasi...

AB takviminin işleyişine ve bu konuyla ilgili kimi gelişmelerle bağlantılı olarak AB ile ilişkiler üzerine tartışmalar yine kızışmış bulunuyor. Takvime göre 2002 sonunda toplanacak Kopenhag zirvesinde Türkiye'nin üyelik müzakereleri için bir takvim belirlenmesi ihtimali bulunuyor. Ancak bu, Türk devletinin uyum için verilen direktifleri bu tarihe kadar yerine getirmiş olmasıyla güçlenecek, ya da getirmemiş olmasıyla zayıflayacak bir ihtimal. Tartışmaların bir boyutunu bu ihtimaller üzerine inşa edilen kurgular oluşturuyor.

Diğer yandan Avrupa'da ve Türkiye'de yaşanan, konuyla bağlantılı bir takım gelişmeler var. Türkiye'de yürütülen tartışmaların bir boyutu da bu gelişmelerle ilişkilendiriliyor. Gelişmelerden biri, Avrupa'da idam cezasının tümüyle tarihe gömülmesi olarak ifade edilen kararlar. Olay haber bültenlerine, "Avrupa Konseyi üyesi 44 ülkeden 36'sı, ölüm cezasıyla ilgili yasağın, 'savaş zamanı' da dahil olmak üzere genişletilmesini öngören protokolü imzaladı" ifadeleriyle yansıtıldı. Türkiye ise gelişmenin dışında kalan birkaç ülkeden biri. Dolayısıyla idam cezası, AB için yürütülen tartışmaların başında yer almayı sürdürüyor. Gelişmelerin Avrupa boyutunda PKK ve DHKP-C'nin terörist örgütler listesine dahil edilmesi de bulunuyor.

Türkiye'deki gelişmelere gelince. Bunlardan biri 9 Mayıs'ta "kutlanan" Avrupa günü. Gün Avrupa günü olunca, konunun da AB ile ilişkiler olması gayet doğal. Bir diğeri MGK'nin Mayıs ayı olağan toplantısı. Hükümet cephesinden, gündemin şimdiden belli olduğuna ilişkin açıklamalar geliyor. Gerçi gündemi tahmin etmek için hükümetten bir açıklamaya ihtiyaç bulunmuyor. Ülkenin gündemi, AB için idamın ve olağanüstü halin kaldırılması, anadilde eğitim hakkının tanınması gibi "kritik" ve "stratejik" konularla yüklüken, kendini konunun doğrudan ve tek muhatabı gören askerin bu gündemlerle ilgilenmemesi düşünülemez. Dolayısıyla MGK toplantısında, bir bakıma tartışmaların bugünkü boyutuna son noktayı koyacak kararlar alınacaktır.

Bu durumda, düzen cephesinden yürütülen söz konusu tartışmaların havanda su dövmekten farksız olduğu söylenebilir. Gerçekten de asıl karar mekanizması MGK olduğuna göre, böyle kritik konuların tartışılmasına ayrılan uzun mesailerin hiçbir yararı yok. Ama bu da tartışmayı kimin yaptığına bağlı.

Bilindiği gibi tartışmalar düzenin tüm cephesinde sürdürülüyor. Bunların başında burjuva siyasi çevreleri ve düzen medyası geliyor. İktidar partileri, muhalefet partileri, iktidar sözcüsü medya organları, muhalif medya organları, kiralık köşe yazarları, vb... Ancak tartışma yürüten çevrelerin içinde biri var ki, MGK kararlarına esas olacak görüşlerin neler olabileceğini, esas olarak onların açıklamalarında bulmak mümkün. Bu, sermaye çevresidir. Siyasi iktidar bu sınıfın iktidarı olduğuna göre, diğer konular gibi AB ile ilişkiler konusu da bu egemen sınıfın çıkar ve isteklerine göre şekillenecektir. Karar iktidarın hangi organından çıkarsa çıksın (ister MGK, ister hükümet,

ister meclis), sermaye sınıfından, bu sınıfın örgütünden çıkan kararlarla uyumlu olmak zorunda.

Bu yüzden de, birileri televizyon ekranlarında, gazete köşelerinde, Avrupa günü toplantılarında "havanda su döve dursun", sermaye çevreleri toplantılarını yapmış, kararlarını açıklamış bulunuyorlar.

Kendilerine İş Çevresi Grubu adını veren ve aralarında Ömer Dinçkök, Ferit Şahenk, Bülent Eczacıbaşı, Sakıp Sabancı, Rahmi Koç, Aydın Doğan, Mehmet Emin Karamehmet, Tuğrul Kudatgobilik, Mehmet Ali Yalçındağ, Ersin Özince ve Hüsamettin Kavi gibi burjuvazinin önde gelen isimlerinin bulunduğu grup, TÜSIAD Yönetim Kurulu Başkanı Tuncay Özilhan'ın ev sahipliğinde Alternatif Bank'ın Esentepe'deki Genel Merkezi'nde toplandı. Üç saat süren toplantının ardından yapılan açıklamada, "AB ile tam üyelik müzakerelerinin başlamasına yönelik takvimin giderek sınırlı bir süreye sıkışması, bu konuda atılacak adımlara hayati bir önem kazandırmaktadır" denildi. Demokratikleşme, insan hakları ve siyasi kriterlere yönelik alınacak kararların, Türkiye'nin gelişmesi ve geleceği açısından sürdürülen ekonomik reformlar üzerinde de olumlu etkilerinin olacağına düşünüldüğü ifade edilen açıklamada ek olarak, "AB ve ilgili tüm yasal düzenlemelerde ulusal bir güç birliği ve konsensusun sağlanabilmesi için konunun Ekonomik ve Sosyal Konseyi'nin gündemine alınarak konseyin münhasıran bu konuyu değerlendirmek üzere en kısa sürede toplantıya davet edilmesinde büyük yarar ve gerek görülmüştür" görüşü aktarıldı.

Grubun açıklaması iki açıdan önemli: Birincisi, hükümetin "AB'den sorumlu" üyesi Mesut Yılmaz'ın açıklamalarıyla çakışması; ikincisi de, sermayenin suç ve sorumluluğuna yine işçi sendikalarını ortak etme arzusu. Yılmaz son açıklamalarında özetle; eğer yıl sonunda yapılacak AB zirvesinden önce istenen uyum yasaları çıkarılamaz ve üyelik görüşmelerine ilişkin takvim alınmazsa, "Türkiye fakirlik zincirini kıramaz... yabancı sermaye yatırımları gelmez... işsizlik devam eder... gerilimler azalmaz, artar... ulusal güvenlik, tek başına kalmış bir Türkiye'de daha büyük sorun olur... Kıbrıs'ı koruduk zannederiz ama asıl o zaman kaybetmiş oluruz... Balkan ülkeleri de ekonomik olarak Türkiye'yi sollar geçerler..." diyor. Patronlar ise, uyum yasalarının uygulanan ekonomik reformlar üzerinde de olumlu etkileri olacağı ifadelerini kullanıyorlar, ki sonuçta aynı kapiya

çıkıyor.

Sermayedarların görüşleriyle ortaklaşan sadece M.Yılmaz da değil. 9 Mayıs Avrupa gününü "coşkuyla" kutlayan "aydın"larımızın hazırlayıp, "Avrupa Hareketi" başlığı altında imzaya açtıkları metnin bakışı da hemen hemen aynı çerçevede: "Türkiye, baskı değil özgürlük, fakirlik değil zenginlik, korku değil güven arıyorsa yolu AB'den geçer. Avrupa, Türkiye'nin yüzyıllardır ilerlediği yöndür. 'Muasır medeniyet'tir. Yatırımdır. İştir. Kazançdır.

Dayanımdır. Bilimdir, teknolojidir. Sosyal güvenlidir..." Tabii, onlar daha popüler bir dille ifade ediyor, dolayısıyla da kitleleri avutma-oyalama misyonunu üstlenmiş oluyorlar. Eğer bir de patronların arzusu gerçekleşir ve

ESK'yı toplamak mümkün olursa, ki olmaması için bir neden görünmüyor, bir de sendikalar üzerinden işçi sınıfının konuya ve görüşlere ortak edilmesi gündeme gelecek. Söz konusu sendikaların işçi sınıfını temsil etmediği, bu ihanetçilikle edemeyeceği bilinse de görüntü değişmeyecek.

Sendikalar ne kadar patronların görüşlerine imza atıp meşrulaştırmaya çalışırsa çalışsınlar, işçi sınıfı ve emekçilerin gözünde Avrupa ile, Amerika ile, İMF, Dünya Bankası ve benzerleriyle ilişkiler, Türk devletinin emperyalist güçlerle kurduğu kölelik ilişkileridir ve sonuç kendi üzerlerindeki sömürünün katmerlenmesidir. Bu durumda, patronların ifadesiyle, eğer AB ile ilişkilerin ilerlemesi ekonomik programları (işçilerin ifadesiyle yıkım programlarını) olumlu etkileyecekse, demek ki sınıf üzerindeki sömürü ve soygunu daha da katmerleştirecektir.

Görüldüğü gibi, toplumun iki temel sınıfı, patronlar ve işçiler, her konuda olduğu gibi AB ile ilişkiler konusunda da taban tabana zıt görüşlere sahiptir. İşin ucu ekonomiye, dolayısıyla İMF'ye ve yıkım programlarına dayandığında, sınıfın sadece bilinçli-öncü kesimleri değil, en geniş kesimleri durumun farkındadır. Sermaye sınıfı ve devleti de sınıf cephesinden bu farkındalığın farkında olduğu için, konuyu daha ziyade "özgürlük ve demokrasi" ile ilişkilendirmeye çalışıyor. Sanki Avrupa'nın derdi yoksul ülkeleri kalkındırmakmış gibi; bolluk, refah, demokrasi vb. AB'ye üyeliğe bağlanıyor. Oysa, konuya sınıf cephesinden bakıldığında, Avrupa'daki bolluk, refah, demokrasi vb.'nin de, tıpkı Türkiye'de olduğu gibi, esasta egemen sınıflar için var olduğunu görmek zor değil. Söz konusu nimetler her yerde olduğu gibi Avrupa ülkelerinde de onları tekeline almış bulunan burjuvazi tarafından kullanılmaktadır. Avrupa ülkelerinde de işçi ve emekçiler saldırılarla karşı karşıya bulunmakta, işsizlik, düşük ücret, esnek üretim vb. dayatmalarla boğuşmaktadırlar.

Özetle, sermaye sınıfı ve devletinin, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri AB tartışmaları vesilesiyle kandırmaları, oyalamaları, sermaye sınıfının peşinden AB trenine yedeklemeleri pek kolay görünmüyor. Ama yine de sınıf devrimcilerinin görevi, her vesileyle olduğu gibi, AB tartışmaları vesilesiyle de kitleleri uyarmak, aydınlatmaktır. Sınıfa ve emekçi kitlelere bu vesileyle götüreceğimiz bilinç, sınıf ve emekçi kitleler için gerçek refahın, bolluğun, demokratik hak ve özgürlüklerin, ancak ve ancak kendi düzenleri tarafından sağlanabileceği gerçeğidir.

Siyonizm ve uluslararası emperyalizm/2

Abu Walid

(Filistinli öğrenci)

Yok edilmek istenen Filistinliler

1948 Savaşı sırasında tam 418 Filistin köyü tamamen yok olmuştu. İnsanlıktan çıkmış ve bir halkın tarihiyle, kültürüyle ve herşeyi ile varlığını inkar eden Meir, diğer siyonist liderler ile birlikte en faşist slogan yarışmasını kazanmış olabilir. Fakat yıllar önce Meir'in inkar ettiği halktan bahsederek yarışa katılan siyonistler de vardı. 1940 yılında Yahudi Milli Bankası Müdürü Yusuf Fayts'ın bir yazısında şu cümleler yer almıştı; "O topraklarda iki halk için yer olmadığı herkes tarafından bilinmelidir. Araplar çıksalar bile bizim için yeterli olmaz. Hepsini çıkartmaktan başka yolumuz yoktur." 1967 Savaşı'ndan sonra Kineset Başkanı Meir, Kohen'de şöyle demişti; "İsrail Batı Şeria'dan 200, 300 bin kişi daha çıkartmamak ile büyük bir hata yapmıştır."

Siyonizmin görevlerini hatırlatmaya çalışan Yoram Borat da, "İsrail liderlerinin görevi, zamanla unutulmuş gerçekleri açıkça ve cesaretle hatırlatmak ve anlatmaktır. Bu gerçeklerin en önemlisi de, Arapları topraklarından kovmadan ne siyonizm ne de Yahudi bir devlet olmayacaktır." demekten geri kalmamıştır.

Böylece seçilmiş halk, vaadedilen topraklar, Filistinlileri topraklarından kovmak, Yeşu (bazen de Yaşova olarak yazılır) öyküsü (binlerce yıl önce Yahudilerin lideri Yeşu'nun Ariha'yı işgal ettiğinde tüm halkını öldürdüğü ve hiçbir canlı bırakmadığı savaşı anlatır) gibi temellere dayanarak sistemli bir şekilde dini öğretilim ve siyonist eğitimi nesiller yetiştirilir ve bir ordu oluşturulur.

Bu ordu, girdiği her savaşta güçsüz ve mağdur durumunda görünmeye çalıştı. Ancak İsrail'in bölgedeki askeri güç açısından her zaman üstünlüğü vardı. İşgalcilerin getirdiği zor koşullar ve engeller bölgedeki ülkelerin güçlenmesinin önüne geçti. İsrail, bu işgalci ve sömürgeci ülkelerin silahlarıyla savaşa giriyordu ve gün geçtikçe onların destekleriyle daha da güçleniyordu.

Ancak İsrail ve sömürgeci ülkeler, medya güçleriyle sürekli olarak o gerçekleri işlerine gelecek şekilde göstermeye çalışıyorlar. 2. Dünya Savaşı'nda ölen 6 milyon Yahudi (Amerikan Yahudi Yıllığı, 5702 sayılı 22 Eylül 1941-11 Eylül 1942 süreci ile ilgili kitabında, Alman ordusunun kontrolü altında bulunan bölgedeki Yahudilerin sayısı toplam 3 milyon 210 bin 722'dir) için İsrail'de anıt yapıldı ve Almanya'dan tazminat istendi. Savaşın kurbanlarının sayısının 50 milyonu bulmasına rağmen, yapılan filmlerde Yahudiler savaşın tek kurbanı olarak gösterilmeye çalışıldı.

Bir insanın öldürülmesi affedilmeyecek bir cinayettir ve 50 milyon ölünün içinden sadece seçilmiş halktan olanlarını hatırlamak veya bir halkın yok olduğunu iddia etmek bir cinayet değil midir?

ABD ve İsrail ittifakı

Soğuk savaş sırasında Sovyetler'e karşı ve güvenlik adı altında (şu anda İsrail'de en çok

kullanılan terimdir!) savaflara giren veya savaflarda bir tarafı destekleyen ABD için Ortadoğu'nun sahip olduğu özellikler büyük önem kazanmıştır. Bir taraftan dünya petrolünün yarısını içeren bölge, öbür taraftan Asya, Afrika ve Avrupa arasında yer alması veya su kaynakları açısından önemli bir bölge olması... Tüm bunlardan öte, ABD'deki Yahudi lobisinin baskıları ABD'nin İsrail'i desteklemesi için yeterli sebeplerdir.

BM'nin İsrail aleyhine verdiği kararlarda veto hakkını kullanan veya İsrail'in reddettiği yüzlerce kararın uygulanması için BM'nin harekete geçmesini engelleyen ABD, İsrail için bir yardım programı da hazırlamıştı.

1948-1952 yılları arasında İsrail'in aldığı yardımlar nüfus olarak hesaplırsak yardım alan diğer ülkelerin 20 katını aşmaktadır. 1961 yılında başlayan askeri destek, 1972'de imzalanan Kamp David anlaşmasından sonra arttı ve İsrail'in girdiği tüm savaşlarda önemli katkılarda bulundu.

1990 Savaşı'nda ABD askerlerinin müdahalesi, Suudi Arabistan'a yardım etmek için değil, bölgenin petrolünü yakından kontrol etmek, bölgede daha güçlü duruma gelmek, kontrol alanlarını genişletmek ve ABD veya İsrail'e karşı olan ülkelere iyi bir ders olması amacıyla gerçekleşmişti. 1981 yılındaki Lübnan Savaşı'ndan önce, şu anki İsrail Başbakanı Şaron şöyle bir demeç vermişti: "Önümüzdeki yıllarda İsrail'in etki alanı genişleyecektir. Sadece Akdeniz'deki Arap ülkelerine değil, tüm Ortadoğu'ya, İran, Pakistan, Türkiye ve Afrika'ya da uzanacaktır."

Dini sloganlar ile seçimi kazanan Nitenyahu veya Şaron, BM'nin verdiği tüm kararları reddederek, Kudüs'ten Filistinlileri çıkartarak ve çevresini siyonist yerleşim bölgeleriyle çevirmeye devam ederek, diğer ülkelerin topraklarını işgal ederek sınır güvenliğinden bahsediyorlar. İnsanlıktan bahsederek Filistinli çocukları öldürmeye devam ediyorlar. Yeşu öyküsü veya diğer efsanelere inanmak değil, onu tekrar yaşatmak ve uygulamak dincilik olur.

Yeşu kitabından alınan "... ve şehri yıkın. İçindeki erkekleri, kadınları, çocukları, yaşlıları ve hatta

inekleri, keçileri ve eşekleri öldürünüz" cümlesi üzerine Prof. Tamaren, bir okulda yaptığı ankette şu soruları sormuştu:

- Sence Yeşu ve Yahudilerin davranışı doğru mudur?

- Diyelim ki İsrail ordusu bir Filistin köyünü işgal etmiş, köyün halkına Yeşu'nun Ariha halkına davrandığı gibi davranmalı mıdır?

Öğrencilerin %70'i anketin sorularına evet cevabını vermişlerdi. Sonuçları açıklayan Prof. Tamaren Tel Aviv Üniversitesi'nden atılmıştı. Kudüs'teki İbri Üniversitesi'nde Nazizm tarihi uzmanı Prof. Zimmerman şunları söylemişti: "El-Halil'deki Yahudi yerleşimlerde yaşayan çocuklara bakınız. Tamamen Hitler'in yetiştirdiği gençler gibiler. Çocukluklarından beri Arapların kötü oldukları ve Yahudi olmayanın düşman olduğunu öğrenerek, kendilerini üstün bir ırk olarak görmüşler. Tıpkı Hitler'in gençleri gibi." Okullarda olan orduda da olmaktadır. Askeri eğitim sırasında Yeşu adına bağırarak askerler, 10 Mayıs 1996'da Lübnan'a düzenlenen saldırının sonucunda, Kana

katliamından sonra toplanırlar. İyi bir iş başardıkları için komutanları tarafından tebrik edilirler. Yayınlanan bir röportajda şu diyalog geçer;

- Kendinizi suçlu hissetmiyor musunuz?

- Neden? Biz sadece görevimizi yaptık. Bize verilen emirleri yerine getirdik. Nasıl olsa kimse düşüncemizi sormaz.

- Peki ya sorarlarsa?

- Daha fazla bomba atar, daha fazla Arap öldürürdük!

- Peki silahlarınızın böyle kullanılması konusunda ne düşünüyorsunuz?

- Neden bahsettiğini anlamadım, ama biz topçu ekibiz. Böyle saçmalıkları tartışmak için zamanımız yok. Bizim tek öğrendiğimiz şey, profesyonel asker olmak!

Bugünlerde Filistin halkına yönelik saldırılar da siyonizmin planlarının ve uygulamalarının bir parçasıdır.

Filistinlilerin ve özellikle çocukların yaşama haklarını aşırı ve öldürücü silahlar kullanarak ihlal etmek, cezaevlerindeki Filistinlilerin kötü koşullar altında kalmaları, işkence görmeleri ve gerekli sağlık bakımları yapılmadan hastalıklarının doğal bir işkence ve baskı aracı olarak kullanılması, sağlık ekiplerinin yaralılara ulaşmasını engellemek ve o gerçekleri yansıtmamak için basın mensuplarının bilgi almalarını engellemek, vs.. Tüm bunlar siyonizmin ve emperyalizmin bir görüntüsü ve devlet terörünün birer örneğidirler.

(Bu metin daha önce İleri dergisinin Eylül-Ekim 2001 tarihli 6. sayısında yayınlanmıştır...)

Hollanda parlamento seçimlerinde politik deprem

A. H. Yalaz

Bu yazı parlamento seçimlerinin geçici sonuçlarının açıklanmasının üzerinden henüz bir gün bile geçmeden yazıldı. Seçim sonuçlarının ayrıntılı politik çözümlenmesi bu yazının görevleri arasında değil. Amaç, seçimlere giderken ve seçimler sonrası genel görünümü ve seçim sonuçlarının neye işaret ettiğini, kısaca da olsa, okura sunabilmek.

15 Mayıs 2002 parlamento seçimleri iki sağ kapitalist düzen partisinin zaferiyle sonuçlandı. Özellikle, daha altı ay öncesine dek halk tarafından hemen hemen tanınmayan neo-liberal ırk ve kültür ayrımcısı Pim Fortuyn'ın (PF) burjuva politika sahnesine çıkışı istikrara almış bu sahneyi altüst etti. Hıristiyan Demokratlar dışında geleneksel düzen partileri şaşkınlık içinde karşıladılar seçim sonuçlarını.

Sınıf bilinçli işçilerin ve komünistlerin destekleyebilecekleri herhangi bir partinin katılmadığı seçimlere katılma oranı %78,9 oldu (1998 seçimlerinde %73,2 idi). Hıristiyan Demokratlar (CDA) ve 6 Mayıs'ta öldürülen PF'nin listesi (LPF) 150 sandalyeli parlamentoda sırasıyla 43 ve 26 sandalye kazandılar. Sekiz yıl süren "mor" koalisyonu oluşturan partiler (PvdA, VVD ve D66) ağır seçim yenilgisine uğradılar. Seçim öncesi sahip oldukları 97 sandalyeden 44'ünü yitirerek 53 sandalyeye indiler. En ağır yenilgiyi, burjuva solun en önde gelen temsilcisi olan ve sosyal-demokrat olarak tanımlanan İşçi Partisi (PvdA) aldı. Bu parti 45 sandalyeden 23 sandalyeye düşerek tarihinin en ağır seçim yenilgisini yaşadı. Politik yelpazenin solunda kabul edilen partiler içinde yalnızca sosyal reformist küçük-burjuva solun görece radikal temsilcisi Sosyalist Parti sandalye sayısını 5'ten 9'a çıkardı. Burjuva ve küçük-burjuva sol partiler 1998 seçimlerinde 75 sandalye kazanmışlardı, 2002 seçimlerinde 50 sandalyeyle yetinmek zorunda kaldılar.

Parlamento seçimlerinin sonuçları kısaca şöyle özetlenebilir: Seçimler sağ kapitalist düzen partilerinin zaferi ve burjuva ve küçük-burjuva sol partilerin yenilgisiyle sonuçlandı.

Seçime giderken toplumsal ve politik iklim

Pim Fortuyn'ın öldürülmesi (bu cinayetin nedeni ve arkasında hangi güçlerin olduğu henüz aydınlatılmış değil), genel olarak Hollanda toplumunda olduğu gibi politik yaşamda da gerginliği artırdı. Göçmenlerin ve politik sığınmacıların duydukları korku arttı. PF hareketinin kimi sözcüleri, taraftarları ve faşist politik çevreler, cinayeti işleyen militan bir çevreci olduğu savından hareketle, Fortuyn'ın öldürülmesinden solu ve medyanın kimi kesimlerini sorumlu tuttular. LPF'nin başkanı, solu PF'nin öldürülmesine uygun koşulları hazırlamış

olmakla suçladı. Bazı politikacılar ve gazeteciler hakkında, insanları PF'ye karşı nefrete kışkırttıkları savıyla, suç duyurusunda bulundular. Burjuva ve küçük-burjuva sol partilerin önde gelen temsilcileri, anti-faşist örgütler ve kimi gazeteciler tehdit edildiler. Suikast, anti-kapitalist ve sol olanı karalamanın ve tehdit ederek korku salmanın ve sindirmenin bir aracı olarak kullanıldı. Kısacası, seçimlere doğru sol politik görüşlere sahip olan insanların görüşlerini açıkça söylemekten korktukları bir politik iklim egemendi Hollanda'da.

PF'nin öldürülmesinden sonra partiler seçim kampanyasının durdurulmasını kararlaştırdılar. İşler medyaya bırakıldı. Önemli ölçüde medyanın ürünü

Seçim sonuçları gösteriyor ki, Hollanda toplumunda genel bir sağa kayış var. Hollanda'da toplumsal olarak politik sağa kayışın yanı sıra, düzen partilerinin de giderek daha fazla sağa kayışları, yani politik sağın güçlenmesi Avrupa Birliği'nde görülen eğilimin bir ögesi. Büyük düzen partileri giderek birbirlerine benziyorlar. Uluslararası bir bunalım yaşayan sosyal demokrasinin sağa kayması nedeniyle de, seçmenler düzen içi bir "sol" seçenekten bile giderek daha çok yoksun kalıyorlar. Hatta kimi küçük-burjuva sol partiler (örneğin Hollanda'da Yeşil Sol) hükümete katılabilmek için "merkez"e kayıyorlar.

olan PF'nin düşünceleri olabildiğince yayılma olanağı buldu. Seçim kampanyası durdurulmuştu, ama PF'nin öldürülmesini protesto gösterileri, medyanın gösterdiği ilgi, cenaze töreni, vb. LPF için, diğer partilerin kampanyalarının durdurulduğu koşullarda, en bulunmaz seçim kampanyası oldu. Kampanya cenaze töreninden sonra da yeniden başlatılmadı.

Nasıl bir hükümet?

Hollanda bir koalisyon ülkesi. Parlamentoda sandalye dağılımı istikrarlı bir hükümetin kurulmasına elverişli görünmüyor. En olası olan, sağcı düzen partilerinin, CDA'nın önderliğinde bir koalisyon hükümet kurmaları. Ne var ki, CDA ile LPF arasındaki görüş ayrılıkları ve LPF'nin birkaç aylık bir geçmişi sahip olan istikrarsız "parti olmayan bir parti olması", istikrarlı bir sağ hükümetin kurulmasını oldukça güçleştiriyor. Kesin olan bir şey var ki, o da CDA'sız bir hükümetin kurulmasının olanaksızlığı. Erken seçim de yakın olasılıklar arasında.

Seçim sonuçları neye işaret ediyor?

Seçim sonuçları gösteriyor ki, Hollanda toplumunda genel bir sağa kayış var. Hollanda'da toplumsal olarak politik sağa kayışın yanı sıra, düzen partilerinin de giderek daha fazla sağa kayışları, yani politik sağın güçlenmesi Avrupa Birliği'nde görülen eğilimin bir ögesi. Büyük düzen partileri giderek birbirlerine benziyorlar. Uluslararası bir bunalım yaşayan sosyal demokrasinin sağa kayması nedeniyle

de, seçmenler düzen içi bir "sol" seçenekten bile giderek daha çok yoksun kalıyorlar. Hatta kimi küçük-burjuva sol partiler (örneğin Hollanda'da Yeşil Sol) hükümete katılabilmek için "merkez"e kayıyorlar.

Nesnel koşullar Avrupa Birliği'ni oluşturan devletler içinde solun güçlenmesi için uygun olmasına karşın, komünist işçi hareketlerinin ve marksist-leninist partilerin yokluğu, bu elverişli koşulların sosyalizm mücadelesinin güçlendirilmesi yönünde değerlendirilmesine olanak tanımıyor. Kapitalist sınıf, hem tek tek ülkelerde, hem de bölgesel olarak Avrupa Birliği düzeyinde örgütlükken, işçi sınıfı kapitalizme karşı sosyalist mücadelede öncüsünden yoksun durumda. Irk, ulusal kimlik, göçmenler, vb. sorunları

hoşnutsuzluğu kullanmak için işleyen demagog politikacılar, diğer şeylerin yanı sıra, bu nedenle de işçi sınıfı saflarında destek bulabiliyorlar. İşçi sınıfı, işçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisinin kapitalist sınıfla işbirliği yapması nedeniyle, neo-liberal kapitalist yeniden yapılanmanın ülkesel ve Avrupa Birliği düzeyinde sürdürüldüğü tarihsel koşullarda, on yıllarca verilen savaşımın kazanımlarını da koruyamıyor.

Egemen politik kültür çerçevesinde politika yapan geleneksel düzen partileriyle halk kitleleri arasındaki uzaklığın açıldığı da bir gerçek. Geleneksel düzen partilerinin tartışma gündemine getirmedikleri

ya da getirmek istemedikleri sorunları gündeme getiren, bu sorunlara ilişkin var olan hoşnutsuzluğu kullanan parti ve hareketler toplumda oya dönüşen yankı bulabiliyorlar. Örneğin, PF hareketi, güvenlik, azınlıklar politikası, politik sığınmacılık politikası ve sağlık ve eğitim hizmetlerine ilişkin olarak toplumda var olan hoşnutsuzluğu iyi kullandı.

Seçim sonuçlarının işaret ettiği bir başka olgu da, Hollanda toplumunda açık ve gizli "yabancı" düşmanlığının ciddi boyutlarda olduğudur. PF'nin özellikle İslama, göçmen işçilerin toplumdaki yerlerine ve kültürlerine, politik sığınmacılara, vb. ilişkin saldırganca savunduğu görüşleriyle kitlesel destek alması bunu gösteriyor. Bugünkü gönenç düzeyinin belki de en önemli kaynağı olan kendi sömürgeci (ve köle ticaretçisi) geçmişiyse hesaplaşmak bir yana, Doğu Hindistan Şirketi gibi savaş gemileri eşliğinde "ticaret yapan" kötü ünlü bir uluslararası şirketin 400. kuruluş yıldönümünün devlet düzeyinde kutlandığı bir toplumda, yerli olmayanlara karşı demokratik bir hoşgörü gösterilmesi de beklenemez.

Henüz kitlesel bir karakter kazanmamış olan faşizmin politik etkisini artırması için toplumsal ve politik koşullar elverişli. Sağ burjuva düzen partilerin seçim zaferi; PF hareketinin ortaya çıkışının ve PF'nin öldürülmesinin daha da açığa çıkardığı ve harekete geçirdiği kendinden olmayana karşı güçlü toplumsal hoşgörüsüzlük ve tepki, Hollanda'nın yerlisi olmayanları ve komünist, ilerici ve diğer anti-faşist toplumsal güçleri zor bir dönemin ve zorlu görevlerin beklediğini gösteriyor.

Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler üzerine düşünceler-III**"Türkiyeleşme" politikasının içyüzü ve birleşik mücadelenin gerekleri****Serhat Ararat****III.**

1990'larla birlikte yeni bir aşamaya gelen Kürdistan devrimi, bir bakıma ulusal sınırlarının da dışına taşıyordu. Ortadoğu dengelerinde hesaba katılması gereken bir güç olarak değer kazanıyordu. Kürdistan devriminin etkilerinin uluslararası boyutlar kazanmaya başladığını gören TC, sorunu uluslararası platformlara götürüyor, sorunun aynı zamanda emperyalist devletlerin sorunu olduğunu vurguluyor ve ortak politika geliştirilmesinin zorunluluğunu dayatıyordu. Bundan sonraki gelişmeler biliniyor. Burada anlatmak istediğimiz şu: Devrimin boyutlarını gören özel savaş rejimi hızla uluslararası çapta daha güçlü ve etkili ittifaklar geliştirirken, daha sonuç alıcı karşı-devrimci politikalar oluşturmaya çalışırken, Öcalan sistemi, yüzünü daha fazla düzene çeviriyor, dış ilişkilerini ve ittifak arayışlarını bu çizgi temelinde yapıyordu. Tam da bu dönemde "Türkiye devrimine müdahale" ve daha sonra da "Türkiyeleşme" kavramları ortaya atıldı, bu yönlü kimi çabalar geliştirildi. Şimdi kısaca bu girişim ve çabalar üzerinde durmakta yarar var.

"Türkiye devrimci hareketini çok bekledik, güçleneceklerini, rejime alternatif bir hareket olabileceklerini düşündük. Ama maalesef olmadı, beceriksiz çıktılar. Bu gidişle bir şey olacakları da yok. İş başa düştü. Türkiye devrimci hareketine müdahale etmek gerekir" diye "teorik ve politik" gerekçeleri açıklanan DHP girişiminin gerçekliği aslında çok daha farklıdır. "Türkiye devrimine müdahale", DHP girişimi gündeme getirildiğinde Türkiye sol cephesinde önemli bir tartışma konusu olmuştur. Doğrusu bu girişim içinde yer alan arkadaşlar da hayli iddialı, tam anlamıyla üsttenci, Öcalan üslubunu tekrarlayan açıklamalarda bulunuyor ve iddialı "programlar" ve "Manifestolar" yayınlıyorlardı. Görünüşte PKK'nin çok iyi düşünülmüş, tasarlanmış ve planlanmış, uzun soluklu bir müdahalesi varmış izlenimi veriliyordu. İmaj düzeyinde bu fazlasıyla vardı.

Peki ya gerçeklik?

Şaşırtıcı gelebilir ama, gerçeklik imajın tam tersidir!

Evet, ortada bir girişim, bir ad, bu ad altında yürütülen bir faaliyet var. Ancak bu, gerçekten çok yönlü düşünülmüş, tasarlanmış ve doğru veya yanlış ideolojik ve politik gerekçelere dayandırılmış bir girişim, bir ad ve çalışma değildir. Ayrıntılara girmek bu çalışmanın konusu değildir, o nedenle bu konuya sadece satır başlıkları ve daha çok bazı belirlemeler düzeyinde değineceğiz.

Gerçekte DHP'nin arka planında yanlış bir düşünce ve girişim de olsa ideolojik ve politik gerekçe yok. İdeolojik ve politik gerekçeler, ideolojik ve politik açıklamalar sadece görüntüdür ve gerçekliği örtmenin bir aracı olmuştur. DHP'nin arka planı tamamen bireysel etmenlere, ihtiraslara ve bunların koşulladığı tepkilere, duygulara dayanıyor.

DHP adına ortaya çıkan girişim ve çalışma, tam anlamıyla bireysel nedenlerden kaynaklanan bir tepki ve kendini kanıtlama hareketidir.

Yapılan tüm açıklamalara ve değerlendirmelere rağmen, açıkça vurgulamalıyız ki, bu tepki ve kendini kanıtlama hareketiyle bir halkın devrimiyle, en başta da bu girişimin içinde yer alan Türkiyeli devrimcilerin en saf ve temiz duygularıyla oynanmıştır. Bir ülke devrimi gibi ciddi ve asla oynanmaması gereken bir dava, bireysel duyguların, ihtiraslara, kendini kanıtlama dürtüsünün kurbanı edilmiştir. Çıkış noktası bu olan bir hareketi "Türkiye devrimine müdahale, Türkiye devrimini üstlenmek" olarak yansıtmak, ancak

Öcalan sistemi gibi bir sistem içinde mümkün olabilir!..

Bu girişim ideolojik ve politik bir gerekçeye, ciddiyetle düşünülmüş bir plana dayanılsaydı bile bu yanlış bir müdahale idi. "Devrim ihracı" gibi bir anlayış ve hareketin yanlışlığı ve geçersizliği, hem teorik, hem de pratik olarak sayısız kez ortaya konulmuştur. Dolayısıyla Türkiye devrimine veya Kürdistan devrimine dıştan bir müdahale daha işin başında ilkesel olarak yanlış, pratik olarak yenilgiye mahkum girişimler olmaktan öte bir değer kazanamazdı.

"Bizde" çıkışı yukarıda özet olarak koyduğumuz gibi olduğu içindir ki DHP hiç bir zaman ciddi bir politik yaklaşıma konu olmadı. Söylenenler hep kağıt üstünde kaldı. Bu girişime ne doğru dürüst bir kadro ayrıldı, ne maddi ve manevi bir destek sunuldu, ne de genel bir siyasal perspektife oturtuldu. Aslında daha işin başında bu girişim başarısızlığa mahkum edildi. Zaten bireysel etkenlerle başlayan bir girişimin başarı şansı olamaz. Ama bu başarısızlık özetlediğimiz noktalarda daha da hızlandırılmıştır. Bunun da Öcalan tarafından bilinçli böyle ele alındığını vurgulamamız gerekir.

DHP'nin gerçek arka planında ciddi ideolojik ve politik gerekçeler olmadığı için konuyu o boyutlarıyla tartışmayı doğru bulmuyoruz, hatta bu, olayı görüntüsü, imajıyla ele almak anlamına gelir ki bu da gerçekliğe haksızlıktan başka bir şey değildir.

DHP, Öcalan sistemi içinde taktik bir araç rolünü bile oynamamıştır, kaldı ki kendisine böyle bir rol de biçilmemiştir. Kimi zaman solu "hizaya getirme"de, kimi unsurlarını kendine çekmede yararlanan bir zemin olarak düşünülse de pratikte işlev görmediği de biliniyor.

Kuşkusuz bu girişimin olumsuz sonuçları, tamiri güç tahribatları olmuştur. En başta en temiz duygularla devrimimize katılan ve sonra bu çalışmada görevlendirilen arkadaşlarımız kimlik bunalımını ve parçalanmışlığı yaşamışlardır. Öte yandan, zaten kendi içinde sorunlu olan sol ile ilişkiler, daha da kötüleşmiş ve var olan mesafe ve önyargılar daha da büyümüştür. Bütün bu olumsuzlukların sonuçlarının aşılabilmesi için anılan girişim ve pratiğin bütün boyutlarıyla değerlendirileceği kuşkusuzdur. Yeri ve zamanı geldiğinde bunun da yapılabileceğini umuyoruz...

IV.

Bir de bu dönemde kullanılan "Türkiyeleşme" kavramı var, bunun da üzerinde kısaca durmamız gerekiyor. Hemen vurgulamalıyız ki, bu kavram her açıdan yanlıştır. "Türkiyeleşme" ne anlama geliyor? Türkiye devrimi ile ittifak ilişkisini mi, Türkiye devrimi ile bütünleşmeyi mi anlatıyor? Aslında böyle sunulsa da bunların hiçbirini içermediğini belirtmek durumundayız. Bu kavram, hangi ad altında ve ne amaçla sunulursa sunulsun, Kürdistan ülke gerçeğini örten ve ortadan kaldıran, TC'nin sömürgeci ulusal inkar ve imha sitemini "sol"dan ya da "ulusal" cepheden meşrulaştıran, bilinçleri bulandıran, Türkiye ve Kürdistan devrimleri arasındaki gerçek enternasyonalist ilişkiyi ve bunun ideolojik alt yapısını ortadan kaldıran ve sömürgeci düzenle yeniden buluşmayı hedefleyen bir kavramdır. Türkiye devrimi ve emekçilerinin toplumsal mücadelesiyle en üst düzeyde birlik mi kurulmak isteniyor, her açıdan bütünleşme mi öneriliyor; o zaman, gerçekliği olduğu gibi kavrayan ve doğru yansıtan kavramları seçmek gerekir. Oysa ortada böyle bir hedef yok. Tersine devletle uzlaşıp en bayağı kırıntılarla yetinmeyi kafasına koyan bir "önderlik gerçeği" ile karşı

karşıyayız.

Özetle "Türkiyeleşme" veya bunu çağrıştıran kavramları reddediyoruz. Aynı şekilde Türkiye ve Kürdistan ülke gerçekliğini bulanıklaştıran, dolayısıyla ülke devrimlerimiz arasındaki devrimci enternasyonalist ilişkiyi belirsizliğe mahkum eden "Anadolu" ve "Mezopotamya" kavramlarını da devrimci siyasal terminolojide kullanmayı reddetmek gerekir. Bu iki kavram da ülke gerçekliğini değil, belli coğrafyaları ifade eden kavramlardır. Ayrıca "Anadolu" kavramı Kürdistan ülke gerçekliğini bilinçlerden kaçırttığı ve çoğu zaman bu amaçla kullanıldığı için çok daha bilinçli yaklaşımı ve kullanımı gerektiriyor.

V.

1990'ların başında Kürdistan devrimi yeni bir aşamaya gelmişti. İzlenen özel savaş politikaları sonucu Türkiye metropollerine yoğun bir göç başlamıştı. Bu nüfus hareketinin kuşkusuz toplumsal, siyasal ve ruhsal sonuçları olacaktı. Ancak bu yeni durum ve gelişme aşaması bütün boyutlarıyla değerlendirilip yeni politikalar üretilmedi, yeni dönemin kadroları geliştirilemedi. Bunun yerine bir önceki bölümde özetlediğimiz gibi Öcalan sistemi bütün dikkatini ve çabalarını düzen içi arayış ve uzlaşma yönelimi üzerinde odaklaştırdı. Böylece ortaya çıkan sayısız ilişki, olanak ve değer heba edildi. Bu aşamada ortaya çıkan olanaklar ve ilişkiler doğru bir stratejik ve politik yaklaşımla değerlendirilseydi Türkiye'deki toplumsal mücadeleler tarihi de farklı boyutlar kazanabilirdi. Ancak bunların hiçbirini yapılmadı, düzenle uzlaşma arayışı ve yönelimi, Kürt emekçilerinin doğru bir tarzda örgütlenmelerini önlediği gibi Türkiye emekçileriyle devrimci tarzda uzun vadeli ilişki geliştirme olanaklarını da ortadan kaldırdı. Oysa devrimci iktidar hedefi olan bir öncülüğün yapması gerekenler belliydi:

Bir; Türkiye metropollerindeki Kürt emekçileri ulusal ve toplumsal görevleri temelinde, bu temel görevi iç içe gözeterek örgütlemek ve özel savaş "cephe gerisinde" kuşatacak bir ulusal-toplumsal mücadeleye yönelmek!

İki; bu alanlardaki Kürt emekçilerin toplumsal sorunlara etkin ilgisi ve toplumsal mücadelenin etkin yürütücüsü olması durumunda, bu olgu, Türkiye emekçileriyle daha yakın mücadele ilişkisine girmesine yol açabilir, Türkiye emekçileriyle gelişecek mücadele ilişkisi düzen ve rejim için ciddi bir toplumsal, siyasal tehdidi de mayalandırabilir, Türkiye emekçileri üzerinde oynanan özel savaş oyunlarını belli ölçüde boşa çıkarabilir ve devletin toplumsal dayanaklarını zayıflatabilirdi. Dolayısıyla PKK'nin metropol Kürtlerine karşı izleyeceği politika mücadelenin başarısı ve geleceği açısından çok önemli bir konuma gelmişti.

Üç; doğru bir öncülük, iktidar perspektifli bir yaklaşım Türkiye emekçileri ve devrimci güçleriyle daha sağlıklı ve stratejik ilişkiler geliştirmesini de zorlayacak ve koşullayacaktı. Türkiye devrimci güçleri ve toplumsal bileşenleriyle ilişki zorunluluklardan öte ilkesel bir yaklaşım olmak durumundaydı. Kendisini dar ulusal sınırlara hapsedmek istemeyen devrimci sosyalistlerin yaklaşımı buydu. Ancak ufkunda iktidar hedefi olmayan, en bayağı uzlaşmalar için etmediği lafı bırakmayan Öcalan için bu ilkesel ve stratejik yaklaşımın hiçbir anlamı yoktu.

Bu üç temel yaklaşım da hiçbir zaman esas alınmadı. Metropol Kürtleri sağımılık koyun olarak algılandı, "asker ve vergi" kaynağı olarak değerlendirildi, hep "yedek güç" olarak görüldü.

PKK'nin devrimci bir metropol Kürtleri politikası olmadı. Eğer böyle bir politika geliştirilseydi, o zaman, kaçınılmaz olarak bunun bir ayağı da birlikte yaşadığı diğer uluslardan emekçilerle mücadele ilişkisine uzanırdı. Aslında ortaya çıkan birçok olanak ve mücadele zemini vardı. Yasal parti, sendikalar, dernekler ve daha bir dizi etkili etkisiz mücadele alanı Kürdistan devrimi için de değerlendirilmedi.

Örneğin yasal partiye bakalım: Bu partinin gerçek anlamda devrimci yurtsever politikası, buna uygun örgütü ve kadrosu olmuş mudur? Yine günlük gazete oynaması gereken devrimci rolü oynayabilmiş midir? Ya işçi ve emekçiler? Onlar nasıl ele alındı? Kürt emekçilerinin somut herhangi bir talebi için mücadele edilmiş midir? Bu konuda herhangi bir politikadan söz edilebilir mi? Elbette anılan alanlar ve zeminler genel mücadelenin etkisi ve etkisiyle belli bir rol oynamışlardır; ama bu yine de bu alanların devrimci bir iktidar perspektifleriyle çalıştıkları anlamına gelmez.

Yasal parti süreci içinde ortaya çıkan iktidar olanaklarına konmak isteyen Kürt orta ve egemen sınıflardan unsurların toplandığı merkez haline gelmeye başladı. Bu, Öcalan sisteminin ve düzenle uzlaşma arayışının bir sonucu ve gereğiydi. Dikkat edilirse yasal parti içinde örgütlenen Kürt siyaset esnafı çok kişisiz ve tutarsızdır. Siyasi olarak güçsüz oluşu, hep devletle devrim arasında bir yerde olması bu kişisizliğini de belirler...

Günlük gazete, düzen içi arayışların damgasını vurduğu bir çizgide yürümüştür. Dolayısıyla bu zemin de devrimci iktidar ve onun gerektirdiği ittifaklar politikasının gelişmesine pek hizmet etmemiştir. Bu iki zeminde de Öcalan vitrini zengin tutmaya özen göstermiş, kimi "aykırı" seslere de izin vermiş ya da ses çıkarmamıştır. Bu, onun halklar ve emekçilerle, onların temsilcileriyle ilişki geliştirme anlamına gelmez. Tersine uzlaşma kozunu büyütme eğilimine denk düşer... Bu iki zeminin bugün tasfiyeci çizginin en etkili savunuculuğunu yapmaları boşuna değildir. Ta başından beri bu iki alan düzenle uzlaşma çizgisinin toplumsal-siyasal dayanakları olarak düşünüldü ve buna göre örgütlendirildi...

Öğrenci gençlik alanında da bir politikasızlık söz konusudur. Özellikle üniversite gençliği gelişen demokratik ve akademik mücadelelerden uzak durdu, bunun üzerine etkince gidilmedi, bu konuda doğru bir politik anlayış kazandırılmadı. "Niye bu kadar atıl duruyorsunuz" sorusuna verilen karşılık, "biz kendimizi gerillaya hazırlıyoruz, burada kendimizi harcamıyoruz" biçiminde kaçamak ve eylemsizliği meşrulaştıran yanıtlar olmuştur. Ayrıntıya girmek mümkün, ancak bu kısa özetlerden anlatmaya çalıştığımız şu: Türkiye metropollerinde var olan mücadele olanakları Kürdistan devrimi için tam değerlendirilmediği gibi, bu alanlar Türkiye devrimi ve emekçilerinin toplumsal mücadeleleriyle ortak mücadele platformları yaratmak amacıyla da değerlendirilmedi.

Bir daha tekrarlıyoruz: Türkiye'ye göçertilen Kürtler doğru bir politika ile örgütlenilip harekete geçirilebilseydi özel savaş uygulamaları tersine çevrilebilir ve devrim karşıtı bir hareket, devrimin bir olanağı haline getirilebilirdi. Hem devleti cephe gerisinden kuşatmak, hem Türkiye emekçi hareketini tetikleyebilmek, hem de ortak mücadele zeminlerini geliştirmek ve güçlendirmek bakımından bu böyledir. Ancak hayalci olmamak gerekir. Bu olanakları ve zeminleri değerlendirmek için ortada devrimci bir iktidar perspektifi ve programının olması gerekiyordu. Ama tam da olmayan bu. Durum böyle olunca var olan olanak ve ilişkilerin, ortaya çıkan gücün düzen içi "çözümlere" endekslenmesi ve o kulvarda yürütüleceği açıktır... Yapılan ve gerçekleşen de bundan başkası değildir...

İki ülke devrimleri arasındaki ilişkileri daha doğru kavramak için Türkiye metropollerine göçertirilen Kürtler'in ulusal, toplumsal ve siyasi durumunu nesnel olarak incelememiz ve gerekli sonuçlara ulaşmamız gerekir. Bunu da önümüzdeki bölümde yapmaya çalışacağız...

Filistin kazanacak!..

Sema Sultan

İsrail'in 29 Mart saldırısıyla birlikte yarım asırdan fazla bir süredir kanamaya devam eden Filistin'deki yara, halkları ve emekçi sınıfları emperyalizme ve sömürgeleştirme politikalarına karşı çok önemli bir sorgulama noktasına getirdi. Filistin halkı muazzam güç dengesizliğine rağmen direnen halkın yenilemeyeceğini bir kez daha gösterdi. Filistin halkı, Oslo süreci ve devamının, kendisinin kolonileştirilmesi, topraksızlaştırılması, toplama kamplarında işkenceli günler ve katliama tabi tutulması anlamını taşıdığı çok iyi biliyor. Kendi kaderinin tayini için görkemli bir direniş sergiliyor. Filistin intifadası ve direnişi "Ortadoğu Barış Projesinin" çöküşü anlamına geldiği gibi, halkların özgürlük mücadelelerine büyük bir moral güç olma özelliğini de taşıyor. Bir anlamda halkların nabzı, siyonist ırkçılığa boyun eğmeyen, aşağılanmayı kabul etmeyen Filistin direnişinde atıyor.

29 Mart'tan bugüne kadar yaşanan gelişmeleri bütün dünya izliyor. Binlerce Filistinli katledildi. F-16 savaş uçakları, Mervoka tankları ile Filistin kentleri, köyleri yerle bir edildi. Beş binden fazla insan tutuklandı. Toplu mezarlar öldürülen kadın ve çocukların cesetleriyle dolduruldu. El Halim, Beytulhalim karayolu üzerinden inşa edilen dev toplama kampına çok sayıda çocuğun götürüldüğü, fiziki ve psikolojik işkenceye tabi tutulduğu çok açık ve İsrail bunu gizleme gereğini bile duymuyor. Araplar topraklarından sürülüyor. Yaşanılanların bir tek adı olabilir. O da Şaron önderliğindeki ve İşçi Partili koalisyonun "Erez İsrail" in, yani "Büyük İsrail" in ne pahasına olursa olsun gerçekleştirilmesi hırslıdır!

Gençliğini Filistinliler'i kaçırmak için tehdit hareketleri düzenlemekle geçirmiş, sonrasında Sabra ve Şatilla'da iki bine yakın Filistinli'yi katlederek "Katil" ünvanını kazanmış Şaron, "Erez İsrail" için "vaat edilmiş" toprakların Araplardan arındırılması operasyonuna girişti. Amaç, "homojen" bir İsrail devletinin kurulmasıdır. Bu proje hep siyonistlerin tarihi hayalleri olageldi.

1949'da 800 bin civarında Filistinli'nin yaşadığı toprakları terk etmek zorunda bırakılmalarıyla kurulan İsrail'in ufunda sürekli Batı Şeria'yı da kapsayan büyük bir devlet olmak var oldu. 1948'de çizilen sınırlarını sürekli yayılma ve işgal ile iki üç kat büyüttü. Filistin halkının işgale karşı direnişi ise hep var olageldi. Oslo görüşmeleriyle birlikte yeni bir döneme girildi. 13 Eylül 1993'te imzalanan Oslo Anlaşması'yla Arafat Filistin mücadelesine çok ağır bir darbe vurdu. Arafat, Filistin topraklarının %78'ini İsrail'e bırakarak Filistin topraklarının %22'sine Filistin adına razı oldu. Bu, Arafat önderliğince pratikte İsrail işgalinin kabullenilmesi ve İsrail'in yarattığı yıkım ve sömürgecilik politikalarının görmezden gelinmesi anlamına geliyordu. Oslo, Filistin halkının sömürgeleştirilmesinin meşrulaştırılması belgesiydi. Filistinliler'e sabretmek dışında başka bir şey vermeyen Oslo, "Erez İsrail" e giden yolda sadece bir ara duraktı. Bu anlaşmayla Filistin topraklarına dönen Arafat'ın on yıla yakın bir süre boyunca Kahire, Amman, Washington hattındaki geliş gidişlerinden Oslo'da vaat edilen "devlet" çıkmadı. İsrail ise yayılcı, işgalci politikalarını katmerleştirerek uygulamaya devam etti. Camp David ise Oslo'nun daha gerisindeydi. ABD'nin Clinton eliyle oturtmak istediği yeni "barış" süreci, Filistin'e Doğu Kudüs'te sadece ofis açma hakkı tanırken, İsrail'e Kudüs'ü edebi başkenti ilan etme yolunu açıyordu. Yine, Filistin devletinin "askersiz" olmasını dayatıp mültecilerin topraklarına dönme hakkını kabul etmiyor ve Filistinliler'in 1949'daki BM kararlarından bu yana elde ettiği bütün hakları ortadan kaldırıyor.

Oslo sürecinden bugüne kadar Arafat'a biçilen rol, İsrail adına polislik yapma, direniş güçlerini bastırma ve reformist-teslimiyetçi platforma çekmenin ötesinde başka bir şey olmadı. Nitekim 29 Mart 2002 tarihi öncesinde ABD Ortadoğu özel temsilcisi Zinni'nin

Arafat'a dayattıkları en dolaysız tanımıyla Filistin'in bütün değerlerini teslim etmeyi ve direnişçilerin tutuklanmasını, İsrail'in operasyonlarına (her türlü kurum-kuruluş, cezaevi ve yer) izin verilmesini içeriyordu. Kısacası, Amerikan "barış" planı ihaneti dayatmasından başka bir şey değildi. İsrail'in resmi politikası olan Filistinliler'i tanımama, bir halk ve toplum olarak örgütlenmesine izin vermeme, kölelik sınırları içinde "yaşam" hakkından başka bir şey tanımama, aslında Arafat'ın da sınırlarını tanımlıyordu. Nitekim İsrail istediği zaman Arafat'ın bir adım kıpırdamasına izin vermeyeceğini, İslam Ülkeleri Konferansı toplantısına katılmasına getirdiği ambargo ve diğer yaklaşımlarıyla çok net ortaya koydu.

Daha önce de defalarca tekrarlandığı gibi bir günde Arafat'ı muhatap olmaktan çıkarma, tekrar ABD planı doğrultusunda görüşmelere kabul etme senaryolarını izliyoruz. Kısa vadede tecrit, yıldırma, baskı politikalarıyla masa başında Arafat eliyle önemli sonuçlar almak istedikleri açık, ama uzun emirli politikalarında işbirlikçi bir Filistin önderine dahi tahammül etmediklerini, Filistinliler'i taraf olmaktan tamamen çıkarmak istediklerini görüyoruz. İsrail-ABD stratejik bloku, Filistin sorununu Arap işbirlikçi zeminine taşıyarak Filistinlileri Ürdün'e sürmeyi hedeflemektedir. Kukla Ürdün devleti çatısı altında Filistinliler de birleştirerek "nihai çözüm"ün önemli bir aşamasını gerçekleştirmeyi planlamaktadırlar. Şaron-Bush ikilisinin Arafat ismi etrafında dillendirdikleri muhatap almama, güvenmeme tavrının anlamının gerçekte Filistin halkı olduğunu görmek gerekir. Amerikan "Barış" projesinin Filistinliler için Ürdün'e sürülmek veya İsrail'in otoritesi altında ulusal kimliğini, tarihini ve topraklarını unutarak kölece yaşamak olduğu çok açık. Bu projenin ana hatlarını Kiriya Arba'daki bir Yahudi yerleşimci olan Yosi Şarvit şöyle özetliyor: "Bu savaş bittiğinde bu topraklarda kalan Araplar isterse İsrail otoritesi altında yaşamak, ya da gitmek konusunda serbesttirler."

Bir kez daha vurgulamalıyız ki, bugünkü katliamların nedenini Şaron'un şu sözlerinden başka bir şey daha iyi anlatamaz: "Ben uluslararası ilkeler falan bilmem. Bu topraklarda doğacak her Filistinli çocuğun hayatta kalması, nesillerinin devam edeceği anlamına gelir. Bir vuruşla 750 Filistinli'yi öldürdüm (1956 Refah mülteci kampında). Askerlerimi Arap kızlarına tecavüz etmeleri için cesaretlendirdim. Zaten Filistinli kadınlar Yahudilerin kölesidir." (Şaron'un General Quze Merham'a verdiği demeç. 1956) (Evensel, 1 Nisan 2002)

Bugün Filistin halkı emperyalistlerin ve siyonistlerin silahlarının üstünlüğüne karşı onurlu yaşam ve özgürlük mücadelesiyle birlikte geleceğini kazanma ve Özgür Filistin'e ulaşma savaşını veriyor. Daha öncesi bir yana son 54 yıldır yaşadığı acıların, ödediği bedellerin ve ortaya koyduğu büyük direnişlerin karşılığını mutlaka zaferle sonuçlandırmak istiyor.

Ezilen bütün sınıf ve halklar ya emperyalizmin çıplak yüzünü sergilediği Filistin işgaline karşı tavır alacak, "global düzen", "ideolojilerin sonu" yalanını tuzla buz edecek, ya da egemen politikaların yedeğine düşmekten kendini kurtaramayacaktır.

Kuşkusuz ABD egemenliği yıkılmaz değildir. Vietnam halkının başardığını bugün ezilen halkların gerçekleştirmemeleri için bir neden yoktur. Kürdistan devrimi açısından da Filistin direnişinden çıkarılması gereken çok büyük dersler var. Öcalan teslimiyet ve tasfiyeci ihanetinin sunduğu "Barış" çizgisi ile Filistin halkına dayatılan köleleştirme politikası arasında özünde bir fark yoktur. Halkımız da ABD patentli, TC özel savaş politikalarına karşı mücadele tarihinin ve parti tarihimizin direniş geleneklerine ve değerlerine mutlaka sahip çıkacak ve teslimiyetçi-ihanetçi İmralı platformunu yerle bir edecektir.

Er veya geç, ama bir gün mutlaka...

Vahşi Recm cezasına karşı uluslararası protesto...

Kadın hakları için ayağa kalkın!..

Dünyadaki bütün kadın ve insan hakları savunucularına:

21. yüzyılda erkek ve kadınları recm etmek iğrenç bir durumdur. Recm, erkek ve kadınları bellerine veya boyunlarına kadar gömmek ve onları yavaş yavaş işkence yaparak katletmektir. Onların suçları İslami yasalara göre cinsel ilişkide bulunmaktır.

Son dönemlerde İslam ile yönetilen ülkelerde İslamcı hükümetler bu vahşi ve ortaçağ cezasını daha sık uygulamaya başladılar. İslami rejimlerin ve İslami grupların yönetiminde yaşayan erkek ve kadınlar daima recmin kurbanları olma tehlikesi altındadırlar.

Ameneh Laval Nijerya'da, **Sima** İran'da ve **Zafaran Bibi** Pakistan'da cezaevindeler ve recmedilme kabusuyla yüzyüzeler. Hemen şimdi, özgürlükçü insanlar, ilerici kurumlar ve insan hakları örgütleri bu vahşeti sona erdirmek için güçlerini birleştirmelidirler.

Kadınlara ve erkeklere uygulanan bu vahşi uygulamayı protesto için Recme Karşı Uluslararası Komite recme karşı uluslararası eylem çağrısında

bulunuyor. 31 Mayıs'ta İran, Pakistan, Nijerya, Sudan büyükelçilikleri önlerinde toplanacağız ve recme karşı itirazımızı ve öfkemizi ifade edeceğiz. Ayrıca, Brüksel'de Avrupa Birliği bürosu önünde bir araya geleceğiz ve temsilcilerimiz AB görevlileriyle görüşecektir. Recm ve bütün vahşi İslami cezalandırmalar derhal tüm dünyada sona erdirilmelidir.

Sizleri kadınlarını savunmak için ve recme karşı bu gösterilere katılmaya çağırıyoruz. HEP BİRLİKTE BİR FARK YARATABİLİRİZ.

Mina Ahadi

Recme Karşı Uluslararası Komite

Mina Ahadi,

E-mail: minaahadi@aol.com

Tel: +49 177 5692 413

Fax: 0049 2012 488 510

Shiva Mahbobi

Halkla ilişkiler

E-mail: shiva_mahbobi@yahoo.com

Tel: +44 07984445278

Ferdos İran'da recm cezasına çarptırıldı!

İran, Pakistan ve Nijerya'daki vahşi Recm cezalarını protesto edin!..

Entekhab Gazetesine göre Ferdos adındaki bir kadın İran'da recm cezasına çarptırıldı. Bu son iki hafta da Nijerya'daki Ameneh Laval ve Pakistan'daki Zafaran Bibi'den sonra üçüncü recm cezasıdır. Ayrıca bir süre önce İran'da recm cezası verilen Sima olayı bulunmaktadır. Bu kadınlar evlilik dışı cinsel ilişkilerde bulduklarından dolayı recm cezasına çarptırılmışlardır. Onlar taşlanarak idam edilme kabusunu, yere gömüldükleri ve yavaş yavaş işkence edilerek katledilecekleri bir günü, beklemektedirler. Bu ortaçağ ve vahşi uygulama gözlerimizin önünde gerçekleşmekte ve İran'daki İslami hükümet bu vahşetin, kadınlara karşı suçun ana destekçilerindedir.

Recme karşı çıkmak ve onu ortadan kaldırmak için Recme Karşı Uluslararası Komite bu barbarlığa

karşı 31 Mayıs 2002'de uluslararası protesto çağrısında bulunuyor. Bütün özgürlükçü insanları, ilerici ve kadın hakları örgütlerini ve bireyleri İran, Pakistan, Nijerya ve Sudan elçilikleri önünde toplanmaya ve recme karşı öfkelerini haykırmaya çağırıyoruz. Aynı gün Brüksel'de Avrupa Birliği bürosu önünde bir yürüyüş gerçekleştirilecektir.

Avrupa Birliği görevlilerine bu vahşete karşı harekete geçmemelerini protesto eden mektuplar gönderin. Medyaya dünyadaki ceza haberlerini ve recmin uygulanmasının haberlerini yayınlamaları için baskı yapın. İran, Pakistan, Nijerya ve Sudan hükümetlerine recm yasasını durdurması ve kaldırması için baskı uygulamalıyız.

Recme Karşı Uluslararası Komite

2 Mayıs 2002

Bir kadın daha recm cezasına çarptırıldı!

Zafaran Bibi'nin hayatını kurtaralım!..

Zafaran Bibi genç bir kadındır. Kayınbiraderi tarafından tecavüze uğradığını ve bunun sonucunda hamile kaldığını bildirmek için Güney Pakistan'da bir polis karakoluna başvuruda bulunmuştu. Medya raporlarına göre ise polisin konuyu soruşturduğu ve Zafaran Bibi'nin bu adamla bir ilişkisi olduğunu itiraf ettiği bildirilmiştir. 20 Nisan'da Zafaran recm (taşlanarak idam) cezasına çarptırıldı. Yaşamı tehlike dedir.

Bu yüzyılda cinsel ilişkide bulduklarından dolayı kadınları İslami yasalara dayanarak recm etmek derhal durdurulması gereken korkunç bir insan hakları ihlalidir. Pakistan hükümeti bu insani felaketten sorumludur. Recme Karşı Uluslararası Komite bu barbarlığın dünyanın herhangi bir yerinde gerçekleşmesine tahammül göstermeyecek ve en güçlü biçimde recmin uygulanmasına karşı çıkacaktır.

21 Nisan'dan itibaren Recme Karşı Uluslararası Komite Zafaran'ın yaşamını kurtarmak için uluslararası bir kampanya başlatmıştır. Bütün çabalarımızı Nijerya'da Ameneh Lawal'ın ve Pakistan'da Zafaran Bibi'nin hayatını kurtarmak için harcayacağız. Medyaya recme karşı uluslararası protestoların haberlerini yansıtmaları için çağrıda bulunuyoruz.

Bütün insan hakları ve kadın hakları organizasyonlarını bu insanlık dışı cezayı protesto etmeye çağırıyoruz. Lütfen protestolarınızı aşağıdaki Pakistan hükümetinin adresine gönderiniz. Ayrıca protesto mektubunuzun bir kopyasını Uluslararası Recme Karşı Komiteye gönderiniz.

Mina Ahadi

(Recme Karşı Uluslararası Komite Koordinatörü)

E-mail: minaahadi@aol.com

Tel: +49 177 5692 413

Fax: 0049 2012 488 510

General Pervez Musharraf,

Chief Executive Islamic Republic of Pakistan:

Fax: +92519203938

E-mail: ce@pak.gov.pk

Mr. Romano Prodi, President

European Commission

Fax: +32 22956336

Email: embassy@nigerian.it

Protesto Metni:

Pakistan İslam Cumhuriyeti Başkanı General Pervez Müşerref'e,

20 Nisan'da Pakistan hükümetinin Zafaran Bibi'yi recm cezasına çarptırıldığını öğrendik. Zafaran, kayınbiraderi tarafından tecavüze uğramış ve hamile kalmıştır. Hükümetiniz ona destek olacağı yerde recm cezasına çarptırmıştır. Bu durum kabul edilemezdir. Kadınlara uygulanan bu ortaçağ cezasına olan en şiddetli itirazlarımızı ifade ediyor ve hükümetinizin derhal recm cezasını kaldırmasını talep ediyoruz. Bir kadını tecavüze uğramasından veya özel ilişkilerinden dolayı recm etmek insanlık için bir utançtır ve derhal durdurulmalıdır.

İsim:

Örgüt:

İmza:

Yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya'yı katledilişinin 29. yılında derin bir saygıyla anıyoruz...

Faşizmin işkencehanelerinde ser verip sır vermedi!..

Ölen yoldaşlar için

Siz ki canınızı verdiniz halkımız için
Siz ki herşeyinizi verdiniz bu kavga uğruna
Göğsümüzde onurla dalgalanan
Kavganın bayrağına siz ki al rengini verdiniz
Ey, ölümsüz halkımız için toprağa düşenlerimiz
Ey, yüce oğulları halkımızın
Gururla ve sabırla dinlenin şimdi
Kavganızı sürdürüyor yoldaşlarınız...

İbrahim Kaypakkaya

“Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım.” (Sorgu zaptından.../21 Nisan 1973)

İbrahim Kaypakkaya

Devrimci mirası devrim uğruna savaşanlar yaşatabilir

Nazım'ı sahiplenme ile başlayan devrimci değerlerin içini boşaltma, sistem için kabul edilebilir sınırlara çekme saldırısı boyutlanarak Denizler'e kadar vardırılmış bulunuyor.

Önce Nazım Hikmet, siyasi kimliği yok sayılarak düzen temsilcileri tarafından sahiplenildi. Adına konserler, geceler organize edildi. Afişlerin, gazete ilanlarının altına “Kültür Bakanlığı'nın katkılarıyla” notları düşüldü. Ancak bunun nasıl bir ikiyüzlülük olduğunun anlaşılması uzun sürmedi. Tam şu günlerde Nazım'ın vatandaşlıktan ihraç işleminin eksik kalan hukuki boyutunu tamamladılar.

Benzer bir sahtekarlık yıllardır 8 Mart ve Newroz üzerinden yapılıyor. “Kadınlar günü” söylemi ile 8 Mart'ın emekçi özü yok sayılmaya çalışılıyor. Kürt halkının isyan ateşlerini Demirci Kava'dan beri tutuşturduğu gün olan 21 Mart Newroz, devlet tarafından “Nevruz”laştırılarak kutlanıyor. Bu yıl bunlara düzen partileri tarafından 1 Mayıs'ın sahiplenilmesi eklendi. 1 Mayıs'ta burjuva partilerinin kimi temsilcileri de “emekçinin yanındayız” açıklamalarıyla 1 Mayıs eylemine katıldılar.

Ve nihayet son dönemde, biçimi farklı olmakla beraber, Denizler, Mahirler, İbolar için de benzer bir durumdan bahsedebiliriz. Kendini büyük bir özveriyle mücadeleye adanmış bu yiğit devrimciler, sınıf mücadelesinde yaratılan değerlerle ve devrim mücadelesiyle ilişkisini kesen ya da karşısında yer alanlar tarafından sahtekarca sahipleniliyor.

Devrimci değerlere sırt çevirerek yabancılaşan, düzenin yasallığı içine kendini hapseden liberal reformistler özellikle Denizler üzerinden kampanya yürütüyorlar. Liberal işçi politikasının temsilcisi bu çevre sınıftan beklediği karşılığı alamadı ve alacak gibi de görünmüyor. Zira, sermayenin topyekün saldırılarının azgınlaştığı bir süreçte bu liberaller, Emek Platformu'nun “Emek Programı”na sarılmanın ötesine geçemediler. Diğer yandan 1 Mayıs'ta açığa çıkan bir tablo var. O da gençliğin taşıdığı mücadele potansiyeli, gençliğin içinde bulunduğu arayıştır. Görünen o ki, bu tablo liberal şefler açısından bir uyarı olmuştur. Sınıftan yüz bulamadıkları bir dönemde, onlara yönelen genç kesimleri saflarında

tutmak özel bir önem taşımaktadır. Denizlerin otuzuncu ölüm yıldönümünü bu açıdan bir fırsat olarak değerlendirdiler, tüm güç ve imkanlarını harekete geçirerek, birkaç güne yayılan anma ve etkinlikler düzenlediler.

Devrimi ve devrimci değerleri terkederek bu çevre, reformist çizgiyi (hem de bugünkünden çok daha soylu ve samimi olanını) aşarak devrimci bir direniş ve dayanışma geleneği yaratanları sahiplendiklerini iddia edecek kadar ikiyüzlü bir tutum içindedirler. Bu tutumları saflarındaki gençleri bir süre oyalayabilir. Ancak içinde yüzdükleri liberalizm batağı, gerçek yüzlerini uzun zaman saklamaya olanak tanımayacak kadar derindir.

Devlet solunu temsil eden çizgiye gelince. Onlar devrimcilere yabancılaşalı, sırt çevireli yıllar oldu. Özellikle 19 Aralık cezaevi katliamı ve devrimci tutsakların direnişi karşısında aldıkları tutum, belleklerden silinmeyecek kadar iğrençti. Öyle ki, Cumhuriyet gazetesi üzerinden kendini ifade eden bu çizgi, onlarca devrimcinin katledilmesine, yüzlerce yaralanmasına neden olan devletin faşist saldırısına karşı seslerini çıkarmazken, “örgütlerin şiddetini” kınamaya, “böyle örgütlere bu ülkede yer olmadığını” yazacak noktaya vardırıdı işi. Böylece faşizmin doğrudan destekçileri konumuna düştüler.

Mahirler'in, İbolar'ın, Denizler'in kendilerini tereddütsüz adadıkları devrim ve sosyalizm davasının gerçek temsilcileri, devrimci ve komünist güçlerdir. Devlet solu, bu geleneğin bugünkü temsilcilerinin katledilmesine alkış tutacak kadar düşkünleşmiştir. Ancak, İbolar, Denizler, Mahirler ya da kendi deyimleriyle “68 kuşağı” sözkonusu olunca (ki bugünkü devlet solcularının bir kısmı o dönemde işkence tezgahlarından geçmiş, zindanlara kapatılmışlardı), “sahiplenenlerin” başında geliyorlar.

6 Mayıs dolayısıyla Cumhuriyet gazetesinde günlerce '71 devrimcilerini anlatan bir yazı dizisi yayınlandı. O dönemi yaşayanlar tarafından kaleme alınan yazılar, kişisel anılar ve bazı anekdotların anlatılması ile sınırlı. Bunlar '70'li yılların devrimci coşkusunu yaşayan, fakat devrimciliği tüketmeleri

yılları bulan kaçkınlar. Elbette devrim mücadelesi ile özdeşleşen devrimcilerin anlatılması ya da onlarla ilgili anıların yazılması değil sorun. Sorun, devrimci mücadele ve değerlere yabancılaşmanın dolaysız bir sonucu olarak, konunun güncelle bağının kurulmasından özenle kaçınılması. Ya da liberaller örneğinde olduğu gibi ikiyüzlü ve faydacı bir tarzda ele alınması.

Bir tarafta reformistler diğer tarafta devlet solu, bir dönemin devrimci önderlerini kendilerince sahiplenip anarken, 70'li yıllardaki mücadelenin bugünle olan bağını koparmaya, '71 devrimcilerinin bugünkü gerçek temsilcilerini yok saymaya çalışmaktadırlar.

İşçi sınıfı ve emekçileri emperyalist-kapitalist sistemin saldırıları karşısında yüzüstü bırakan mücadele kaçkınlarının bu rahatlığı nereden gelmektedir? Bu olgu, devrimcilerin ve komünistlerin dolduramadığı boşluğun onlar tarafından doldurulmaya çalışıldığını göstermektedir. Bundan dolayıdır ki, tümüyle işçi sınıfı ve emekçilerin davasına ait olan devrimci önderler henüz layık oldukları gibi anılamamaktadırlar.

Reformist çizgiyi aşip devrimci bir gelenek yaratan '71 devrimcilerinin yıkmak istedikleri, kokuşmuş sermaye düzeni ve onun devletiydi. Bu düzen bugün o yıllarla kıyaslanamayacak kadar çürümüş ve kokuşmuştur. Bu düzenin devleti, devrimcileri, komünistleri, işçi sınıfı ve emekçileri, başta Kürt halkı olmak üzere diğer azınlıkları faşist devlet terörüyle ezmeye çalışan bir çete devleti haline gelmiştir. Yıkılması '70'li yıllarda olduğundan daha acil bir ihtiyaçtır.

'71'in devrimci direnişçi geleneğine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğumuz bir dönemde, bu geleneğin temsilcilerini düzenin kabul edebileceği sınırlara çekip, devrimci değerlerin içini boşaltmaya çalışanlar başarılı olamayacaklardır. Yaşanan tüm sorunlara rağmen devrimci gelenek bu topraklarda yaşıyor, yaşamaya da devam edecek. Ulucanlar'da, Burdur'da, 19 Aralıklar'da sergilenen tutum bunun canlı örnekleridir. Ve sınıf devrimcileri, bu değerleri yaşatarak, daha ileriye taşıma iddia, birikim ve kararlılığına sahiptirler.

Liberal küreselleşmenin üçlü savaş cephesi...

Şer Mihveri

Ignacio Ramonet

Üç cephe. Liberal küreselleşmenin bundan böyle toplumlara üç cephede saldırdığını yurttaşlar bilmeli.

Birincisi, insanlığı bütünüyle ilgilendirdiği için esas cephe olan ekonomi cephesidir. Bu cephe uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü'nün (WTO) oluşturduğu gerçek "şer mihveri"nin komutası altında bulunuyor. Bu uğursuz mihver pazar diktatörlüğünü, özel sektörün mutlak üstünlüğünü, kâra tapmayı dünyaya dayatmaya ve yeryüzünün bütününde korkunç zararlara yol açmaya devam ediyor: Enron'un hileli hiper iflasi, Türkiye'deki para krizi, Arjantin'in tepetaklak çöküşü, dört bir yandaki ekolojik yıkımlar...

21- 22 Mart tarihlerinde Monterrey'de (Meksika) toplanacak olan Kalkınma İçin Finans Uluslararası Konferansı da, muhtemelen, Güney ülkelerinin kalkınmasında baş rolü özel sektörün oynaması gerektiğini oylayarak genel felaketin daha da ağırlaşmasına yol açacak... Devlet ve hükümet başkanlarının, özellikle de Avrupa Birliği'nin devlet ve hükümet başkanlarının, kalkınmadan yana, insanlığın üçte ikisini sefaletten kurtarabilecek yegane önlemleri benimsemeyi ret etmeleri özel olarak utanç vericidir.

Söz konusu önlemlerin on tanesini şöyle sıralayabiliriz: Yoksul ülkelerin borçlarını toptan silmek; Güney ülkeler topluluğunun borcuyla ilgili esnek, akılcı ve hakkaniyetli bir ödeme düzeni getirmek; gelecekteki finansmanların tatmin edici koşullarda gerçekleşip kalıcı kalkınma için kullanılmasını sağlayacak güvenceler belirlemek; zengin ülkelerin zenginliklerinin en az % 0,7'sini kalkınma finansmanına ayırmayı üstlenmelerini sağlamak; Kuzey ile Güney arasındaki karşılıklı ilişkileri yeni bir dengeye oturtmak; beslenme egemenliğini her ülkede güvence altına almak; rasyonel olmayan sermaye hareketlerini denetlemek; banka gizliliğini yasaklamak; vergi cennetlerini yasadışı ilan etmek; ve nihayet, para hareketlerini

uluslararası planda vergilendirmeye yönelik bir sistem kurmak.

İkinci cephe gizli kapaklı, sessiz, gözle görülmeyen bir cephedir ve ideoloji alanındadır. Üniversitelerin, saygın araştırma kurumlarının (Heritage Foundation, American Enterprise Institute, Cato Institute), büyük medya kuruluşlarının (Fransa'da ve başka yerde pek çok köle tipli gazetecinin öykündüğü CNN kanalı, The Financial Times, The Wall Street Journal, The Economist) etkin işbirliğiyle, yeryüzü sakinlerini liberal küreselleşmenin sonunda evrensel mutluluğu getireceği konusunda ikna etmeye yönelik gerçek bir ikna endüstrisi kuruldu. Haberciliğin gücünden destek alan ideologlar, hükmedilenlerin edilgen suç ortaklığından da yararlanarak, tabiri caizse tadına doyum olmaz bir despotizmi böyle oluşturdular.

Bu yönlendirme, 11 Eylül 2001'den sonra Pentagon'un Orwell'i çağrıştıran ve açıkça uluslararası basını "zehirlemek" ve "düşman devletlerde olduğu kadar dost ülkelerde de kamuoyunu ve siyasetçileri etkilemek" görevlendirilen **Stratejik Etki Bürosu**'nu kurmasıyla birlikte, resmi olarak yeni bir hız kazanmış oldu. Yani, aynen en karanlık Mc Carthycilik ve soğuk savaş yıllarında olduğu gibi, Amerikan Savunma Bakanlığının denetimi altında, resmi gerçeği, Übüvari diktatörlüklere yaraşır bir biçimde kurgulamakla görevli bir tür dezenformasyon ve propaganda bakanlığı oluşturuldu.

Bugüne dek var olmayan **üçüncü cephe** askeri alanda kendini gösteriyor. Bu cephe 11 Eylül 2001 travması ertesinde açıldı. Ve liberal küreselleşmeyi kuralına uygun bir güvenlik aygıtıyla donatmayı hedefliyor. Amerika Birleşik Devletleri bu misyonu Kuzey Atlantik Paktı Teşkilatı'na (NATO) bırakmayı bir süre denedikten sonra tek başına üstlenmeye ve bu misyonu en etkili en gösterişli biçimde hayata geçirmeyi sağlayacak önemli araçlarla kendini

donatmaya karar verdi.

Afganistan'da Taliban rejimine ve El Kaide örgütüne karşı yürütülen son savaşta Washington, bu çaptaki misyonlarda, Birleşik Krallık ve Fransa gibi başlıca stratejik müttefiklerinden ya da hatta NATO'dan fazla bir askeri işbirliği talep etmenin gereksiz olduğuna kanaat getirdi.

Bu küçümseyici tavır, müttefiklere danışılmadan yapılan ve Washington'un yakında Irak'a saldırma niyetinde olduğunu bildiren son açıklamada da doğrulandı. Avrupa hükümetlerinden gelen itirazlar Amerikan yönetimini hiç mi hiç etkilemedi, ayrıca bu itiraz sesleri de daha şimdiden pek duyulmaz oldu. Kulların işlevi boyun eğmektir ve Amerika da bundan böyle mutlak bir siyasal hakimiyet kurmak için can atıyor. William Pfaff'ın saptamasına göre "*Birleşik Devletler bir anlamda Devletler, evrensel imparatorluğun modern bir versiyonu olan, üyelerinin gönüllü olarak buyruğuna girdiği kendiliğinden oluşmuş bir imparatorluğun başına geçebilecek güçtedir.*"

Bu imparatorluk liberal küreselleşmeyi somut olarak, hayata geçirmek istiyor. Tüm muhaliflerin, tüm başkaldırıların ve tüm direnişçilerin ekonomik, ideolojik ve askeri bu üç cephede kendileriyle savaşılacağını artık bilmeleri gerek. Birçok Avrupalının (Fransız, Britanyalı ve İspanyol) kafeslere kapatıldığı Guantanamo'daki "tropikal zindan" rezaletinin de gösterdiği gibi, insan haklarına saygı devri geride kaldı...

Şer Mihveri (IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü) gerçek yüzünü gizliyordu. Şimdi onun ne olduğunu biliyoruz.

Le Monde Diplomatique (çev. Mine Haksal) (Şubat 2002 tarihli olduğu anlaşılan bu yazı internetten alınmıştır. Üst başlığı tarafımızdan konulmuştur.../SY Kızıl Bayrak)

Emperyalist barbarlığa ve saldırganlığa karşı

Ezilen halklarla dayanışmayı yükseltelim!

Emperyalistler tarafından halklara karşı ilan edilen emperyalist savaşın yeni hedefi Ortadoğu'dur. ABD emperyalizmi Irak'a karşı başlatacağı savaşın her cephede hazırlıklarını sürdürüyor. Emperyalist ölüm makinası tekrar harekete geçirecek, Ortadoğu halklarına derin acılar ve yıkımlar yaşatılacaktır. Emperyalist propaganda aygıtları dünya kamuoyunu buna hazırlıyor.

Emperyalistler özgürlük, adalet ve barış uğruna "terörizme karşı savaş" yürüttüklerini iddia ediyorlar. Dünya halklarını ve emekçi kitleleri bu yalana inandırmak istiyorlar. Oysa sadece 11 Eylül'den bu yana yaşananlar bile emperyalizmin her türlü özgürlüklerin düşmanı ve adaletsizliğin kaynağı olduğunu yeterince kanıtlamıştır. Dünyanın dört bir yanında ezilen halklara ve emekçi kitlelere sınırsız bir terör uygulayanlar, hak ve özgürlükleri için mücadele edenleri teröristlikle damgalıyorlar. Böylece ezilen halklar, işçiler, emekçiler, ilericiler ve devrimciler terörist, onların meşru talepleri ise terörizm olarak ilan ediliyor. Oysa gerçek teröristler her yıl onmilyonlarca insanı aklıktan ölüme terk edenler, bir milyardan fazla insanı işsiz bırakanlardır. Gerçek teröristler milyonlarca çocuğu kölelik koşullarında çalıştıran, fuhuş sektöründe pazarlayan ve bulaşıcı hastalıkların pençesinde ölüme itenlerdir. Milyonlarca insanı sağlık ve eğitim başta olmak üzere tam sosyal hizmetlerden mahrum bırakanlardır. Gerçek teröristler, birçok bölgede gerici savaşlar yürüterek toplu katliamlar yapan, insanlığı onlarca kez yok edecek nükleer silahları ellerinde bulunduranlardır.

Emperyalistler uyguladıkları terör ve barbarlığın adına "özgürlük ve adalet" diyorlar. Ama özgürlüğü için savaşan Filistin halkına kan kusturuyorlar. Adalet

ve özgürlük isteyen Filistin halkı soykırım amaçlı katliamlardan geçiriliyor. İsrail siyonizmi ABD'nin tam desteğini arkasına alarak Filistin halkına karşı Nazi vahşeti uyguluyor. Cenin mülteci kampında yakın dönemin en büyük katliamı yaşandı. Bine yakın insan katledildi, bir o kadarı tutuklanarak işkence kamplarına götürüldü, yüzlerce ev yerle bir edildi.

Bu vahşetin arkasında emperyalizmin kanlı yüzünün olduğu bir kez daha görüldü. Kirli yüzü açığa çıkan bir başka odak ise Birleşmiş Milletler oldu. Bugüne kadar BM kararlarını hiçe sayan İsrail siyonizmi bu kez BM heyetini bölgeye bile sokmadı. Irak'ın Birleşmiş Milletler'in denetimini reddetmesini savaş gerekçesi sayanlar, tam bir ikiyüzlülükle İsrail'in pervasızlığına destek sunuyorlar.

İşçiler, emekçiler!

Emperyalizm insanlığın ve uygarlığın düşmanıdır. Özgürlüklerin önünde engeldir. Eşitsizliğin ve adaletsizliğin kaynağıdır. Filistin halkının seçtiği onurlu yol ezilen halklara emperyalizme karşı nasıl davranılması gerektiğini anlatıyor. Filistin halkı emperyalist barbarlığa ve siyonist vahşete karşı dişyle-tırnağıyla direniyor. Bu yiğit ve onurlu halkın yanında yer alalım! Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!

BİR-KAR
(İşçilerin Birliği Hakların Kardeşliği Platformu)

Mücadele

Postası..

Habip Gül yoldaşa...

Bilinçli, inançlı ve güven veren örnek bir devrimci

"Herkes düşlerinin büyüklüğü kadar özgürdür"
Che Guevara

Habip yoldaşla birlikte olduğumuz bir aya yakın bir zamanı, dolu dolu geçirdiğimiz günleri tüm yoldaşlarla paylaşmak istedim.

Habip yoldaşla ilk karşılaşmamız emekçilerin yaşadığı bir semtte olmuştu. Ben de çalışıyordum. Şu an tüm yaşadıklarımız gözümün önüne geliyor bir bir... İlk çıktığımız pratik faaliyet, fabrika önlerinde koşturmamız, işçi semtlerinde işimizi bitirdikten sonra işçi servislerine koşturmamız...

Fakat ben o zaman yaptıklarımızın henüz tam bilincinde değildim. Habip yoldaş çok güvenmiştim, onun gerçek bir devrimci olduğuna inanıyordum.

Bana hep "yoldaş" demesi çok hoşuma gidiyordu. Artık onun "yoldaşı" olmuştum. Bitmek bilmeyen bir inancı, bir enerjisi vardı. Ben bazen karamsarlığa düşerdim. Bunu farkeder, "Yoldaş ne oldu sana, seni iyi görmüyorum" derdi. Ben, "yoldaş, bu insanlar, işçiler ve emekçiler bizleri anlamıyorlar, bu da benim canımı sıkıyor" dediğimde, Habip yoldaş tebessümle güler, bana sosyalizmi ve devrimi anlatırdı. Uzun bir konuşmanın ardından tekrar ikna olurudum.

Habip yoldaş bir gün bana hiç unutamadığım bir örnek verdi: "Yoldaş, düşünsene, karşında kocaman bir tarla var ve her tarafı sarp kayalık. Zararlı otlarla dolu, biçimi bozulmuş bir tarlayla karşı karşıyayız. Ya bu tarlayı temizleyip, ekip ürün alacağız, ya da bizler de bu tarla gibi olacağız" dedi. Söyledikleri beni çok etkilemişti. Bundan sonra hep Habip yoldaş kulak vermeye başlamıştım. Artık sık sık görüşüp pratik faaliyet yürütüyorduk. Yoldaştan büyük bir güç alıyordum. Daha bir olgunlaşmaya başlamıştım.

Beni en çok etkileyen yönü ise, yoldaşın konuşmalarını pratikte uygulamasıydı. Bu onun dürüstlüğünden kaynaklıydı. Üstlendiği görevde payına düşenin fazlasını yerine getiriyordu. Habip yoldaş böyle biriydi.

Evet yoldaşlar, şu an neler gelmiyor ki aklıma... Ama ne yazsam sözcüklere sığmayacak. Bana öğrettikleri için Habip yoldaşa büyük bir şükran borçlu olduğumu söylemek istiyorum.

Ölümsüz üç fidanın önünde saygıyla eğiliyorum. Anıları mücadelemizde yaşayacak.

H. Ali

Nevşehir Cezaevi'nde siyasi tutsaklara yönelik saldırılar

1 Mayıs'tan bu yana Nevşehir Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklar yoğun bir saldırıyla karşı karşıyalar. Siyasi tutsaklara sayım adı altında tek sıraya geçme, sayımda sırasını söyleme dayatılmaktadır. Bu uygulamaya karşı konulduğunda da yoğun işkence yapılmaktadır. Ayrıca cezaevi kantininden çamaşır vb. ihtiyaçların giderilmesi, sınırlı sayıda elbise verilmesi gibi uygulamalar başlatılmıştır.

İki ayrı koğuştaki tutulan siyasi tutsaklar toplam 11 kişidir. PKK davasından tutuklu 5 kişi dışında diğer tutsaklara yönelik işkence 1 Mayıs'tan beri sürmektedir. Başlangıçta tek koğuş bulunurken, şimdi cezaevi idaresince iki koğuş şeklinde ayrılmıştır.

Tutsakların sağlık durumları hakkında sağlıklı bilgi edinilememektedir.

Tecrite karşı eylem...

"Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!"

Adana İHD Cezaevi Komisyonu'nun her cuma yaptığı tecritin kaldırılarak Ölüm Oruçları'nın son erdirilmesi ile ilgili oturma eylemi 10 Mayıs günü İHD binası önünde gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada; F tiplerinde tecritin devam ettiği, tüm çağrılara rağmen yetkililerin tecritte ısrar ederek yeni ölümlere davetiye çıkardığı vurgulandı. Ayrıca işkence ve kaba dayanın devam ettiği belirtilerek, buna son örnek olarak, F tipindeyken tüberküloz hastalığına yakalanan ve tedavisi yapılmayan Hıdır Demir'in ölmesi gösterildi. Tek çözüm yolunun tecritin ortadan kaldırılarak, üç kapı-üç kilitin açılması olduğu belirtildi.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde, "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Üç kapı üç kilit açılın, ölümler son bulsun!" sloganları atıldı. Eylemden sonra Tohum Kültür Merkezi'nin hazırladığı "Bir Su Damlasına Sığdırılan Yaşam" adlı belgesel film gösterildi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde anma...

Denizler devrime ve sosyalizme aittir!

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan, katledilişlerinin 30. yılında Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde 10 Mayıs günü yapılan bir etkinlikle anıldılar.

Etkinlik Denizler hakkında hazırlanan metnin okunması ile başladı. Metinde şu noktalar vurgulandı: "... Bugün Denizler'in devrimci mücadele çağrısı her zamankinden daha önemli. Emperyalist saldırıların, sömürü ve zulmün boğucu bir hal aldığı, sınıf mücadelesinin giderek sertleştiği günümüzde onların direngen ve militan kimliklerini anlamak, yaşatmak genç kuşak devrimcilerinin ve sınıf hareketinin en önemli ihtiyaçlarından biridir. ... Çünkü onlar, yapabileceklerinin en fazlasını yaptılar. Reformizm ile sert bir çatışma ve kopuş yaşayarak kendilerinden sonra gelenlere devrimci mücadele ve devrimci kimliğin nasıl olması gerektiğini anlattılar. Yaşamlarıyla olduğu gibi ölümleriyle de örnek oldular..."

Daha sonra sahneye çıkan müzik grubu yıllardır süren devrim mücadelesinin kıvılcığından süzülüp gelen türkü, marş ve şiirleri seslendirdi. Müzik dinletisinin ardından etkinlik sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Süreklileştirilmiş faaliyet hedefe yakınlaştırır

1 Mayıs faaliyetinin ardından komünistlerin işçi ve emekçi kitlelere seslenmeyi hedefleyen faaliyetleri devam ediyor. 1 Mayıs faaliyetinin yoğunluğu içerisinde kazandığımız refleksler ve taşıdığımız coşkuyla yine Anadolu yakası E-5 yolunu afişlerimizle donattık.

Afişlerimiz içerisinde son süreçte sınıfın güncel yakıcı sorunu ve istemi olan iş güvencesi ile ilgili "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!"; özellikle kamu emekçilerine seslenen "Tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı!"; ABD destekli siyonist vahşete karşı Filistin İntifadası'na desteğe çağırarak "Filistin halkıyla dayanışmaya!"; düzeni teşhir eden ve emekçileri taraf olmaya çağırarak "Kahrolsun sermaye iktidarı, Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" ile "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarlarını içeren afişlerimizi Anadolu yakası E-5 de, Acıbadem Köprüsü'ne 60, M. Dayan geçidine 20, Taşıtlar Sitesi'ne 20, Göztepe Köprüsü'ne 23, Bostancı Köprüsü'ne 30, Maltepe Köprüsü'ne 20, Gülsuyu Köprüsü'ne ve trafoya 50, Köy Hizmetleri geçidine 15 adet toplam ikiyüz elli civarında afişimizle binlerce emekçinin geçtiği güzergahları yeniden süsledik.

Kuşkusuz bu çalışmamız genel bir propaganda faaliyeti niteliğindedir. Afişle sınırlı kaldığı ölçüde ise faaliyetin propaganda düzeyini aşamayacağı kesindir. Yürüttüğümüz bu genel propagandanın etkilerini toplamanın yolu yüzümüzü kitlelere dönebilmek, somut ilişkiler geliştirebilmek ve kalıcılaştırmayı başarabilmektir. Ancak bunu başarabildiğimiz oranda toplum düzeyinde gerçek bir güç olabileceğiz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Anadolu Yakası'ndan komünistler

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Herkeseye iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

